

VÝPISKY Z KNIH OD JARO PIPPICHOVÉ

OBSAH:

- strana 02   **SYMFONIE ŽIVOTA**
- strana 17   **SYMFONIE MOSTU MEZI VĚČNOSTÍ A PLANETOU KŘÍŽE**
- strana 34   **SEDM ŠÍPŮ – SEDM CEST K BOHU**
- strana 40   **NOVÉ POSELSTVÍ Z PRAHY**
- strana 64   **OSTROV SAMOTY**
- strana 90   **POSELSTVÍ LIDSTVU – DRUHÝ PŘÍCHOD KRISTA**
- strana 107   **O AUTORCE – JAROSLAVA PIPPICHOVÁ-SCHEIDEGGER**
- strana 109   **MYSTICKÝ SNÁŘ – SYMBOLY Z NADVĚDOMÍ VE SNU**

SYMFONIE ŽIVOTA

nakladatelství Trigon, 1993

Tento svět je most. Přejdi přes něj na druhou stranu, ale nestav na něm své obydlí.

Život na Zemi je školou, mostem, který vede do věčnosti.

Začátek Cesty vzhůru je poznáním vlastních chyb.

Všechno stvořené tvoří Jednotu.

Strach je prokletím lidstva. Strach je negativní myšlenka s neblahou, strašlivou účinností.

Modlitba k Bohu: „Bože, Ty sám nejlépe víš, co je pro mne dobré. Dej mi tedy, co Ty sám chceš. Vkládám se do Tvých rukou!“

Člověk má všechna tajemství vesmíru ukryta v jeho vlastní bytosti. Tam jsou uzamčena a čekají, aby je osvobodil.

Věda dala člověku vládu nad přírodou dříve, než člověk získal vládu nad sebou, a v tom tkví problém.

Tělo musí sloužit duši, která pak, a jen tehdy, může sloužit tělu svým rozumem a svou vůlí.

Počítím se duše inkarnuje do mateřského těla a buduje, staví kolem sebe pouzdro – formu – tělo. Zrozením do duše vstupuje Duch jako jiskra, jako nestvořený princip Boží, aby s duší splynul v mystické svatbě, až ona nesmrtelná duše uzraje, zesílí a vzroste. Učit se musí pouze duše, Duch má již všechno v sobě z Boha. Duch je počátek, jádro a konečný cíl člověka. Duše je pojítkem mezi zevním tělem a Duchem, který v duši spočívá. Při mystické svatbě splyne duše s Duchem a stává se jím. Duch se pak stává duší v duši – věčně svobodnou, samostatnou a Bohu se podobající bytostí. Slovo psyché znamená motýl. Protože je duše v nerozhodné, neutrální pozici mezi hmotou a Duchem, může se svobodná vůle duchovně vyvíjet, může se však též ze svobodné vůle identifikovat s hmotou. Pak je duchovně slepá. Je to potom mrtvá duše. Jestliže je přeplněna negativním,

zakrňuje a nemůže dávat tělu sílu, jakou tělo k životu nezbytně potřebuje. Duch je tedy bytostnou podstatou. Duší je opouzdřen, v ní zahalen. Vnější pouzdrem duše je tělo.

Je hranice svobodné vůle člověka neomezená? Nikoli. Bůh ví, jak velký okruh svobody může dát každé bytosti. V tomto okruhu může člověk, aby svou svobodu cvičil, dělat, co chce. Školí se tak ve svobodném, správném či chybném rozhodování. Mimo tento okruh však žádná bytost na naší planetě jednat nemůže! Absolutní svobodnou vůli má jen Bůh a ti, kdo se s Ním plně ztotožnili, tedy zasvěcenci nejvyššího stupně. Jejich vůle s vůlí Boží splynula.

V rámci okruhu svobody platí duchovní zákon: Žádný člověk nesmí být omezován ve své svobodné vůli! Může mu být nabídnuta lepší možnost, jak problém řešit, ale rozhodnutí musí být přenecháno jemu.

Soudit může jen Bůh. Od zlého člověka se můžeš odvrátit, to je právo tvé svobodné vůle. Soudit ho však nesmíš!

Katastrofy, vraždění, nenávisť, smrt hladem, ničení přírody – to všechno člověk vytvořil svou svobodnou vůlí. Svobodná vůle člověka má naštěstí své meze, takže nemůže zničit celý vesmír a celou Tvorbu.

Vrcholem tvorby je láska. Proto nečiň nikomu, co by sis nepřál, aby bylo učiněno tobě! Jak je to jednoduché! Ale jak obtížné, když člověk, stvořen k obrazu Božímu, dostal od svého tvůrce též svobodnou vůli! Bez ní by totiž nebyla možná evoluce. Proto je každý svým vlastním soudcem.

V prvních třech letech života se v člověku projevuje moudrost, která je projevením síly světa, v jakém se nalézala duše mezi smrtí a znovuzrozením. Sem patří též vzpomínky dítěte na minulý život.

Kolem jednadvacátého roku navazuje člověk v duchovní práci tam, kde v minulém životě ustrnul.

Karma – věčný, nezaměnitelný a matematicky přesně působící zákon příčiny a odplaty. Vyvažuje všechny lidské, dobré i špatné skutky, jejichž vlivem se mění poměry, okolnosti i stav, ve kterém se člověk objevuje na zemi v následujících inkarnacích. Ale každá karma se nevybývá ihned ve vtělení příštím. Je karma utajená a činná. Z utajené karmy se může projevit některá část až v tělesném žití velmi vzdáleném. Slovo karma znamená „jednat“, „činit“. Existuje karma osobní, rodinná, národní i planetární, protože všechno stvořené tvoří jednotu. Každý z nás je podle úrovně vlastního vývoje a vlastní vyspělosti odpovědný v různém rozsahu i dosahu. Jestliže se člověk životní lekci nenaučil,

musí „třídu“ opakovat.

V životě mezi smrtí a životem vidí duše, že na ní lpí nedokonalost z dřívějších pozemských životů. Dostává impuls, podobající se vůli, aby tuto nedokonalost vyrovnala. Přijme tedy do své bytosti tendenci vrhnout se v následujícím pozemském životě do neštěstí, aby tímto utrpením nedokonalosti vyrovnala. Po zrození ve fyzickém těle však duše netuší, že v čistě duchovním životě před zrozením sama sobě dala směr k těmto osudovým ranám. Zapomnění je nezbytnost, jinak by člověk nemohl a nechtěl žít.

Zákon karmy: fyzickou podobnost dědíme po rodičích, mentální charakteristiku po své dřívější osobnosti na zemi.

V nauce křesťanství žila karma po pět století, neboť Kristus učil: „Cokoli zasejete, také sklídíte!“ V roce 550 po Kr. tuto nauku odstranil cařihradský koncil. Nauka o karmě byla nepohodlná, neboť potvrzovala člověku nejen nesmrtelnost, ale též možnost evoluce.

Může kněz jménem Boha hříchy odpouštět? Kristus praví, že takové právo žádný člověk nemá. Nikomu není dovoleno odpouštět hřích za někoho jiného. Jen ten, komu bylo ukřivděno, může odpustit. Pak hříšníkovi odpustí i Bůh. Anebo každý hříšník může dosáhnout sám odpuštění hříchů tím, že očistí, co špatného učinil. Ti, kdo vedou lidi k víře, že jim jejich hříchy mohou být odpuštěny (třeba knězem), nepochopili.

Osvícený člověk je na smrt dobře připraven, protože ví, že je tělo pouze jeho představa. Takový člověk odchází zcela klidně. Smrt je jen přeměnou, nikoli zánikem.

Celý život jsem hazardovala se svými city. Až do té doby, než jsem našla svou cestu k Bohu, Boha začala milovat a člověka se naučila milovat skrze Boha jako součást tvůrčího Božího díla. Pak totiž o hazardování nemohla být ani řeč: neboť pravá láska nežádá, aby jí bylo zapláceno láskou. Je jako vystřelený šíp, o jehož návrat se střelec nestará. Nesoudí, nevyžaduje, zcela se vymyká zákonům a zvyklostem vnějšího světa a rozhodně si nepřeje být zaměňována s láskou tělesnou. Trvá to dlouho, většinou mnoho životů, než člověk pozná, pochopí a transformuje lásku pozemského světa s jejími vášněmi, žárlením, střetáváním a zoufalstvím v lásku vpravdě duchovní, která daruje pokoru a sílu a nic za to nechce.

Veškeré formy a druhy hmoty, která se nám jeví jako pevná, jsou manifestací elektrických sil. Co nám vlastně říká Einsteinova rovnice: E rovná se m krát c^2 ? Vzoreček znamená energii ztělesněnou ve hmotě, která se rovná produktu hmoty s kvadrátem světelné rychlosti. Tato rychlost činí necelých 300 000 km za sekundu, znásobena sama sebou činí téměř 90 miliard km za sekundu. Atom tedy obsahuje takovou koncentraci sil, o jaké si nedovedeme učinit představu. Atom představuje nepatrnou sluneční soustavu, ovládanou stejnými zákony, jaké řídí celý vesmír.

Krev je sídlem duše, je to spojka mezi tělem a duší. Duše na krvi spočívá jako na síti.

Když jsem přemýšlela o dědičném hříchu, dospěla jsem k názoru, že jeho podstatou je tělo, duchovně tak nadměrná a vlastně jediná starostlivost o ně, což znamená absolutní přilnutí k vnějšímu světu, odpadnutí, zapomenutí na vlastní pravdivý domov, kterým je svět duchovní.

Všechny nemoci duše a těla jsou zaviněny vnitřními konflikty, disharmonií v rytmu člověka. Podstatou všech nemocí je nevědomost, která může být uzdravena pouze poznáním pravdy.

Bůh netrestá, On pouze strpí a respektuje svobodu těch, jež stvořil.

Dávat může každý jen to, co má! Kdo nemá lásku, nemůže lásku dávat! Ten, v jehož duši není mír, nemůže mír rozsévat!

Opakuji, že není hrůznější a strašnější pocit než pocit bezmocnosti.

Člověk se projevuje na několika úrovních, jež jsou stavy jeho vědomí. Má tedy několik „těl“: mentální – myšlenkové formy; astrální – úroveň emocionálního vědomí; éterické – světelné tělo, jež sídlí a zprostředkuje mezi pevnou hmotou a astrální rovinou; a tělo fyzické, které tvoří formu, plášť. Všechna těla osobnosti spolupracují, spolupůsobí. Astrální tělo je tělem duše, po smrti se nerozkládá; je v něm uloženo veškeré naše konání a všechno, co jsme si mysleli. Přesahuje hmotnou osobnost na všech stranách a jeho stav určuje též druh nočních zkušeností během spánku. Může s duší odcházet do vyšších sfér – spojeno s fyzickým tělem stříbrnou šňůrou – a přinášet odtamtud zkušenosti v podobě snů. Je též sídlem spiritistických, magnetických a telepatických fenoménů. Je nositelem životní síly – prány. Vyznačuje se barevným vyzařováním, jež někteří lidé mohou vidět. Podle stupně vývoje nebo okamžité emoce jsou barvy aury buď jasné, krásné, průzračné, nebo ošklivé, temné a zamžené. V něm působí tužby, šoky a citové reakce na vlastní Já. Důsledkem je radost nebo žal, pocit štěstí nebo bolesti. V něm spočívá 90 % příčin všech fyzických nemocí a poruch. Astrální svět po odpadnutí hmotného těla je individuální: je úrovní vědomí.

Po nabytí dokonalosti můžeme vstoupit na jednu ze tří cest: buď se zcela ponořit do univerzálního vědomí, nebo přejít z této planety na planetu vyšší, anebo se obětovat: zřít se odměny a vrátit se na tuto planetu k znovuzrození pro pomoc druhým.

V každé pohádce boj rytíře proti draku nebo jiné příšeře je symbolem boje proti sobě. Na první pohled se zdá, že jsou pohádky výplodem lidské fantazie, v níž není ani zrnko pravdy, nanejvýš morální základ – boj dobra a zla. Ve skutečnosti obsahují mystické symboly a pravdy. Pohádky totiž vznikaly přímým působením Ducha, jenž používá i této cesty, aby prostřednictvím jednotlivců tlumočil své pravdy touto skrytou a zdánlivě bezvýznamnou formou. Například obě spící princezny – Šípková Růženka a Sněhurka – jsou spící duše, čekající na probuzení. Všechny staré báje o hrdinech všech národů naznačují mystickou cestu člověka. Málokdo tak ví, že meč má sloužit k tomu, aby ho člověk obrátil proti sobě – proti vlastním špatným vlastnostem a chybám, nikoli proti bratru – proti člověku.

Akaša pochází ze sanskrtu a znamená „prapodstatu“, ze které je vytvořeno všechno. Je prvním stupněm krystalizace Ducha. Všechna prapůvodní substance je duchovní. Hmota je Duch v pomalé vibraci – sraženina. Struktura akaši je tak jemná, že v ní zanechává trvalou stopu i nejjemnější vibrace éteru, ze kterékoli části vesmíru. Tato prapodstata je přítomna všude. Ona právě je vesmírnou pamětí, jak o ní hovoří metafyzika. Jestliže je lidský duch v naprosté jednotě s univerzálním Duchem, vstoupí do vědomého poznání této Akaša-kroniky. Může pak sebrat její fakta a přetlumočit je světu, ve kterém žije. Odtud všechna velká umělecká díla, vynálezy, pokrok. „Neboť,“ jak říkal můj mistr, „člověk vlastně původní myšlenku nemá. Všechno je hotovo, genius pouze bere. V umění se tomu říká inspirace.“

Před mnoha a mnoha lety zachytila planeta Venuše část energie, vyslané ze Slunce na tuto planetu Kříže. Venuše je mnohem vyšší planeta, stvořena vibrací dvanáct, naše planeta vibrací sedm. Žijí na ní vyspělé bytosti, jejichž úkolem kromě jiného je udržovat sluneční soustavu v rovnováze. Nemají vnější formu, tělo, jak je známe. To jen naši takzvaní vědci se domnívají, že život musí mít stejné formy, jak je známe z naší planety. A hledají na planetách bakterie a viry! Takový nesmysl! Venuše musela za zadrženou energii zaplatit a vyslala dvanáct sester, které se tady dobrovolně inkarnovaly. Doprovázelo je dvanáct pomocníků. Všichni museli pochopitelně přijmout podle zákona Země tělo, to musel i Pán Ježíš Kristus; skupina se nesčíslněkrát inkarnovala, protože se její členové zapletli na planetě Kříže do karmických zákonů, ale vždycky se všichni rodili ve stejný čas a na stejném místě. Úkolem skupiny bylo pomáhat lidem a učit pravdu. Poslední inkarnace byla tady v Praze. Dne 10. 10. 1926 zde byla založena duchovní škola, která pracovala padesát let, tedy do 10. 10. 1976. Vedla ji sestra Anna, po jejím návratu domů, na planetu Venuši, byl v říjnu 1968 pověřen vedením školy Ota. *(O této škole pojednává kniha „Nové poselství z Prahy“, která bude později v těchto výpiscích zmiňována.)*

Existuje vesmírná síla, vesmírná energie, pronikající celým vesmírem a naplňující nekonečný prostor. Tato energie je vše, je ve všem, náleží každému. Je všudypřítomná, proniká vším. Je podstatou a principem, ze kterého žijeme. Božský princip sídlí uvnitř každého člověka. Život Boží a život lidský jsou totožný a jsou jedno. Neliší se podstatou, liší se stupněm. Bůh jest jediná a věčná prapříčina všeho bytí. Všechno, co jest, není nic jiného než Jeho fixovaná myšlenka. Bůh je Slovo v sobě a toto Slovo jest Bohem. Toto věčné Slovo přijalo formu těla a přišlo na svět ke svým, ale oni nerozpoznali světlo, které tak na svět přišlo.

Svatý Grál je trvale hořící plamen v srdci člověka, jež může šířit a druhým předávat jako záři, když je jeho srdce čisté a statečné.

Není slabých! Jste slabí jen proto, že to chcete!

Bůh si nikdy nepřeje, aby člověk trpěl. Všechno utrpení si způsobujeme sami, buď chybami v tomto životě nebo v minulých životech!

Začala ve mně pracovat a fungovat Hadí síla – Kundaliní. Ten, kdo ji v sobě probudí, dosáhne naprostého zdraví a schopnosti léčit jiné. To se u mne potvrdilo. Hadí síla je prapůvodní elektřina sluneční síly, která dlí v polospánku v nitru každé lidské bytosti. Stane-li se aktivní, vystupuje jako oheň-teplo po páteři vzhůru kanálem (sušumnou) až do sedmé čakry na temeni hlavy. U mne vystupovala většinou už při dechových cvičení při meditaci, protože při správném dýchání se tělo zahřeje, a udeřila mne vždycky pořádně v místě sedmé čakry. Teprve po čase se rozlila po celém těle a působila, a stále působí, blahodárně. U lidí, kteří bez mistra zkoušejí nejrůznější jóginské postupy, se však může stát, že Hadí síla spontánně začne stoupat buď levým kanálem od páteře, jmenuje se Ida a je to studený měsíční nerv, nebo vpravo, a to je horký sluneční nerv Pingala. Následky mohou být strašné. Měla jsem tři pacienty, u nichž Kundaliní vystupovala nesprávným kanálem. Jejich utrpení bylo strašné. Zrodí-li se však někdo jako mystik, probudí se a stoupá Hadí síla většinou bez problémů. To byl i můj případ, i když, dokud mne mistr nepoučil, jsem to nevěděla.

Při přeměně osobnosti pomocí Kundaliní se projevují mimořádné duševní schopnosti nebo talenty. Hadí síla je „božským“ mechanismem k přetvoření celého lidstva z bezcílného stáda, vzájemně se zabíjejících individuí, která nevědí, kdo jsou, v harmonické společenství osvícených bytostí, které prožily nejvyšší ozáření duše.

Můj mistr před zneužitím této – i jiných sil – důrazně varoval.

Čas je naše představa, a proto jej můžeme natahovat kvantitou i kvalitou, ale promrhávat čas nesmíme. Byla jsem při tom, když můj mistr s matematiky a fyziky psal nekonečné rovnice a přiznávám upřímně, že se mu nepodařilo matematicky mi vysvětlit čtvrtou dimenzi. Tu tehdy (sedmdesátá léta dvacátého století) se podařilo realizovat Američanům: na moře posadili prázdnou loď, zmizet ji nechali a za pomoci čtvrté dimenze po čase navrátili.

Svět není nic jiného než fixovaná myšlenka Boží! Je to spoutaná, zkamenělá myšlenka, která touží po návratu do své duchovní svobody. Stejně tak i duše, spoutaná v těle, touží po osvobození, odpoutání, návratu tam, odkud přišla. Avšak člověk naší doby duši orientuje navenek a vtahuje ji do hmotného a ziskuchtivého prostředí. Usilovně se snaží pronikat do tajemství Země a žene se do vyčerpání a zkázy. Nechápe a pochopit nechce, že důležitější než násilné, surové a krátkozraké pronikání do tajemství hmotného

světa je poznat sebe a smysl života.

10. března 1985 jsem došla k cíli své Cesty mystické – dokončila cvičení, jež jsou přesně popsána v knížce pražské duchovní školy: Nové poselství z Prahy. Práce mi trvala téměř osm let. Nemohu a ani nesmím popsat všechno, co přinesla tato každodenní práce, která mi od samého začátku dávala jen a jen radost a štěstí. Nesmím proto, že bych mohla ovlivnit adepta, který se rozhodl jít touto cestou. Mystické zkušenosti jsou individuální, též dary této cesty. Mně se dostalo milosti pomáhat jménem Pána Ježíše Krista trpícím lidem. Jiným se dostalo jiných darů, neboť v duchovní práci člověk navazuje na zkušenosti a vědění životů minulých.

Dojížděla jsem pravidelně do Basileje k pacientce, která byla z části ochrnutá. Jednou nám bylo nabídnuto jet do ášramu k Sai Babovi pro vyléčení této pacientky. Já jsem nemocnou doprovázela. V ášramu byly desítky tisíc lidí. Na Štědrý den jsem viděla, jak před mýma očima dal světlo dvěma od narození slepým indickým chlapcům. Když krácel, spíše se vznášel, kolem nás, řekla jsem: „Swámí, ona by chtěla chodit. Prosím, pomoz jí!“ Odpověděl: „Pomohu, jestli se dokáže změnit. Je plna nenávisti, nelásky, nemiluje ani vlastní matku. Změní-li se, bude chodit. Jinak bych její nemoc pouze odsunul do příštího života!“

Dne 26. prosince se před námi zastavil, pozvedl pravou ruku, zakroužil jí ve vzduchu a materializoval léčivý popel, vibhuti. Pacientka i já jsme měly plné dlaně. Pacientka omdlela, ale já ne. Ve chvíli, kdy Satja Sai Baba (Satja znamená Pravda, Sai Baba Božskou Matku a Otce) z ničeho materializoval posvátný popel, zmizelo na pouhých několik vteřin jeho tělo. Vystoupil z času. Vstoupil do jiné dimenze. Slzy mi tekly po tvářích, slzy štěstí. Zeptala jsem se Diny (šamanky s darem vidět minulé životy, která nás doprovázela), proč si vybral právě mne ze zástupu tisíců. „Jednak věděl, že ničemu nevěříš a že sis toužebně přála uvidět na vlastní oči zázrak. Ale viděl též tvou auru.“

S dílem Jacoba Lorbera jsem se seznámila teprve ve Švýcarsku. Lorber se narodil ve Štýrském Hradci v roce 1800 a v době, kdy materialismus slavil první triumfy, kdy srdce vysychala v poušti myšlenek odmítajících Krista. V roce 1840 začal psát, co mu vnitřním hlasem bylo diktováno. Až do své smrti v roce 1864 sepsal tisíce stran. Co Ježíš Kristus diktoval, přijímal Lorber vnitřním hlasem. O autentičnosti textu nemůže být sporu, protože muzikant a kapelník Lorber si nemohl v 19. století vymyslet pravdy o rozbití atomu, moderní biologii, astronomii, fyzice a chemii, o éteru, o tom, co je energie, světlo, o vzniku tónů a barev. Jako věřící katolík by si nikdy nedovolil psát o zfalšování Evangelíí, odmítat zpověď, vysvětlovat Bibli, pravý smysl Apokalypsy, psát o reinkarnaci, kterou katolická církev odmítala a odmítá. Sám často prohlašoval, že nerozumí tomu, co píše. Fascinující na díle je nejen obsah – neexistuje otázka, na kterou by čtenář nenašel odpověď – ale též forma: Je psáno jako drama. Lidé se ptají, hovoří, hádají se, Kristus odpovídá, vysvětluje s nekonečnou trpělivostí. Navíc s každým mluví tak, aby mu bylo porozuměno, tedy podle úrovně toho, kdo se ptá.

„To, co vás učím, nebude ztraceno, neboť až uplyne tisíc a ne zcela dalších tisíc let a Moje učení bude téměř zcela pochováno v nejspínavější hmotě, probudím v oné době muže, kteří věrně sepíší a popíší všechno, o čem jsme zde – Já a vy – jednali a co se zde stalo. Světu to bude předáno v obrovské knize, která mnohým otevře oči!“ povídal Ježíš

Kristus.

Skutečně! Prostudovala jsem až dosud asi třetinu Lorberova díla a oči se mi začínají otevírat. Matouš a Jan Pána provázeli od počátku a oba byli psaní chtiví, avšak směli zaznamenat jen to, co jim Kristus dovolil. Proč? Aby pravda nebyla zkreslena ještě více, než se tomu stane. Proto jsou v Evangelii mezery, Kristus například zakazoval psát o zázracích, kterých byly tisíce.

Sláva Bohu na výsostech a na zemi pokoj všem lidem dobré vůle!

Blažený je ten, jehož vůle splynula s vůlí Boží.

Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je Království nebeské. To znamená: Blahoslavení ti, kdo jsou prázdní pozemských přání, zbaveni pout k vnějšímu světu.

Krása a čistota duše je předpokladem jejího růstu. Silná duše je jedním z pilířů Tvorby. Je součástí Tvorby a sama tvoří ze své podstaty.

Sebevražda je hřích. Avšak jsou situace, kdy člověk tolik duševně či tělesně trpí, že za svůj čin odpovědný není.

Násilná smrt je hřích. Ale jsou výjimky.

Pravý boj je boj proti vlastním chybám a slabostem. Jak duše roste a čistí se, odpadávají z ní špatné vlastnosti jako šupiny. Kdy už duše nemá přání pozemského světa, je na cestě k Bohu. Když se duše ztotožní s Duchem, je znovuzrozena do věčnosti. Pak pracuje na díle Božím. Je přešťastná.

Tělesná smrt je jen přechodem do duchovního světa. Duše tam přichází jen s rovinou svého vědomí, souhrnem myšlenek, slov a činů posledního pozemského života. Přichází nejprve do astrálního světa, který má světlou a temnou část. Podle úrovně svého Nadjá si duše svůj astrální svět vytváří. Když se astrální tělo rozplyne, což je individuálně časově vymezeno, může se duše, chce-li, ze svobodné vůle učit, čistit, vyvíjet se, aby mohla stoupat do vyšších oblastí. Ale nemusí. Učí ji vyspělé duchovní bytosti, andělé, Boží Matka.

Jak duše roste a sílí, rozpíná se v ní Duch.

Člověk některé události nazývá náhodou, avšak ony se nedějí náhodou, protože náhoda neexistuje a je to, jak říká mistr Ota, slovo pro voly.

Každý touží po úspěchu v práci. Jde však o to, aby ta práce byla poctivá. Ten, kdo využívá a zneužívá důvěry a naivnosti svých bližních, aby se z jejich práce obohatil, dopadne tam „nahore“ prabídně. Chytračení, švejkování, je jednou ze zlých – a nakažlivých – chorob v mé milované vlasti. A ďábel této choroby geniálně zneužívá, aby uchwátil, zkazil a zahubil duši bezohledného člověka. Ale znám ve své vlasti ještě jinou nemoc, ne tak zhoubnou, ale v důsledcích zlo přinášející: myslím na uštvané, uhoněné, udřené babičky, které jen dávají, dávají, dávají. Z čisté lásky. Ale ne vždy je vděčnost dětí a vnuků odpovědí na jejich obětavost. Myslím totiž, že také „účetnictví lásky“ by mělo být poctivé a přesné: když totiž někdo jen dává a dostává se mu nevděku, připravuje tomu, komu dává a koho miluje, těžké karmické zatížení pro příští život. Neboť nevděčnost je jedním z nejtěžších hříchů.

Často mi lidé říkají: „Já bych tak rád meditoval, ale nemám čas!“ Tomu nevěřím! Že by člověk, který se po celý den zdatně točí ve vnějším světě a dělá všechno pro uspokojení svého těla, nenašel čtvrt hodiny denně pro svou nesmrtelnou duši? Nevěřím! Kolik času lidé promarní, vyplývají! Odvracet se od vnějšího světa tedy neznamená ten svět odmítat, nenávidět, nýbrž brát z něho všechno krásné, ušlechtilé a poctivé. Ze sebe pak dávat všechno nejlepší, co v člověku je. A najít si chvíli, kdy se ponoří do svého nitra. Najít si takovou chvíli každý den.

(V další části tohoto materiálu budou popisována poselství. Autorka je v pozici matky, která přijímá tato poselství z „druhé břehu“ od svého zemřelého syna. Sama takto vysvětluje, jak přijímá tato poselství: Medituji už déle než 18 let. Moje meditace trvají téměř dvě hodiny denně a jsou zaměřeny především na pomoc těm, kdo ji potřebují. Začínám je dechovým cvičením, slyším „bzúčení včel“ a někdy během meditace přicházejí vize. Jsou to obrazy-symboly, které pro mne duchovní bytosti z milosti Ježíše Krista vytvářejí. Jinak bych je vidět nemohla. Nikdy je nevymáhám, nevyžaduji. Když do meditace vstoupí, vidím ty obrazy barevné, někdy se pohybují, jindy ne. Vidím je vnitřním zrakem, slyším vnitřním sluchem. Když takové Poselství ke mně vstoupí, přeruším meditaci a zapíši je. Kdybych vynechala větu nebo jen jediné slovo, jsem na to upozorněna.)

„Když medituješ, dostáváš se do jiné, vyšší vibrace a otevře se ti duchovní slyšení a vidění. Proto mne vidíš a slyšíš, lépe řečeno vidíš obrazy, které pro tebe vytvářím z podstaty svého Nadjá. Snažím se, aby to byly pro tebe srozumitelné symboly.“ 10. 10. 1991

„Učím se a učím ty, kdo toho vědí méně než já. Učit se tady neznamená získávat faktické znalosti, ale rozšířit prostor pro vědomí – Nadjá – aby se mohlo rozvíjet a zrát. Dá se to slovy těžko vyjádřit. Duch má tak úžasné možnosti a svobody! Je na něm, aby jich využil k vlastnímu růstu, ale především k práci na díle Božím. Když vidím planety, slunce a

bytosti na nich, na různém stupni vývoje, uvědomuji si, jak zaostalá je planeta Země! Duchovně, morálně. Avšak jak krásná planeta to je! Bůh na ni stvořil bytosti se svobodnou vůlí a do této vůle nezasahuje, neboť by porušil vlastní zákon – popřel by sám sebe. Člověk může jít do světla, nebo do tmy. A co lidé se sebou a s planetou Kříže udělali! Kdybych mohl plakat, plakal bych nad ní. Ale to Duch ve věčnosti nemůže. I kdybych mohl, nic by to nebylo platné. Lidé svou svobodnou vůlí, kterou – většina z nich – obrátili proti Bohu, planetu Zemi zničí. Rozhlédněte se! Nejen kolem sebe, pohlédněte do svého nitra! Spatříte strach, závist, touhu po moci, domýšlivost a životování v hmotném světě, který není nic než zkamenělá myšlenka, přelud, mája! Nezrodili jste se v tělech, abyste chlemtali z koryt jako svině, váleli se v promiskuitě a zvířecím sexu; nezrodili jste se, abyste nenáviděli, vraždili, ničili svou krásnou planetu a ohrožovali galaxii! Zrodili jste se v tělech, abyste prošli školou života na Zemi a stali se Božími dětmi! Most mezi věčností a vámi vytvořil Ježíš Kristus svou láskou a svým utrpením! Až odložíte těla a vaše duše, spoutané hmotou a zakřiknuté křikem vašich nespoutaných smyslů, se osvobodí a navrátí do svého domova – k Bohu –, budou muset dlouho napravovat, co jste nevědomostí, lhostejností a leností na Zemi zanedbali. Váš duchovní svět bude mít úroveň vašeho vědomí, vašeho Nadjá. Jaká je úroveň vašeho vědomí nyní? Vzpamatujte se! Hledejte Boha! Hledejte Ho v sobě! Je nejvyšší čas!“ 9. 11. 1989

„Smích, veselost a radost jsou kořením naší práce. Nemysli si, že se duchové potácejí jako smutné stíny! Jsou, pravda, oblasti smutných stínů, ale právě těm duším se pokoušíme pomáhat, aby se dostaly výš. Když se to podaří, radujeme se a veselíme. Je to jiná radost než na světě. Čistá.“ 2. 6. 1989

Kristus: „Láskou tvořím světy. Dokonalé světy láskou absorbují a tvořím z nich nové světy. Jsem Světlo Světla. Amen.“ 19. 11. 1989

Kristus: „Každému, kdo ve Mne věří, patřím, a on patří Mně. Položil jsem meč mezi pravdu a lež, lásku a nenávisť, milosrdenství a netečnost. Cesta ke Mně je tak úzká jako ostří onoho meče, ale nikdo, kdo kráčí s planoucím srdcem a otevřenou dlaní, z Cesty nesejde a přijde ke Mně do království Božího.“ 5. 1. 1986

Kristus: „Král je ten, kdo překonal strach ze smrti, svou korunu vložil do svého nitra. Boží jiskra je v ní nejzářivějším drahokamem.“ 17. 3. 1986

Kristus: „Cesta vede vzhůru. Jsem ten, který Jsem.“ 12. 11. 1985

„Když člověk v těle cvičí, dostane svaly. Když usilovně a vášnivě pracuje v duchovním světě, dostane duše křídla. Dokáže pak neuvěřitelné. Z vlastní podstaty si vytváří individuální svět. Svůj duchovní svět duše vytváří podle úrovně svého vědomí. Čím

je duše mohutnější, tím je ten její svět krásnější. Setkává se v něm s dušemi, jež jsou s ní na stejné úrovni. Jak mohutní, proniká stále dál a hlouběji. Může si přiblížit světy, planety, slunce, může se dorozumět s bytostmi na nich. Ach, mámo, jak je duchovní svět překrásný!“ 24. 11. 1989

„V lese rostou stromy a hudbou svých větví chválí svého Tvůrce-Boha. Na lukách rostou květiny a krásou a vůní chválí Boha. Na Zemi rostou lidé a jen málokterí se v myšlenkách navracejí do svého duchovního domova.“ 11. 12. 1989

„Tady se nedá lhát, nic zde nelze předstírat. Duše je jaksi průhledná, průzračná. Jak se čistí, roste a sílí, stává se světlejší a lehčí. Nevím, jak bych to jinak lidskými slovy vyjádřil. Stoupá výš, vidí hluboko a daleko.“ 18. 12. 1989

„Tělesná smrt je pouze přechodem do duchovního světa! Ale existuje smrt duše nebo spíše hluboká mdloba duše lidí, ponořených na Zemi do vnějšího světa. Taková duše se potácí, neví, kde je, a probudit ji k životu trvá dlouho a dá to mnoho práce. Člověk může ze svobodné vůle zvolit cestu do světla, nebo do tmy.“ 25. 12. 1989

„Ejhle člověk! Bylo mu dáno tělo, ve kterém sídlí jeho nesmrtelná duše, a v ní Duch – Jiskra Boží. Ale člověk na planetě Kříže se točí jen kolem vnějšího těla, kolem své formy, jako kolem zlatého telete! A o své duši, Duchu nechce slyšet, myšlenka na ně mu je nesnesitelná. A každého, kdo hledá a nalezne Boha, pronásleduje nenávisť!“ 8. 1. 1990

„Život začíná odpoutáním od hmotného těla. Osvobozená duše je postavena před všechny své činy předchozího života a vidí je ve svých důsledcích. Pak stoupá, vedena svou karmickou osudovostí, do astrálního světa, který si sama pro sebe vytváří podle úrovně svého vědomí – Nadjá. Astrální svět je jen začátek. Některé duše však setrvávají v astrálním světě – který má jasnou i temnou tvář – dlouho. To jsou ty, které za života byly spoutány vnějším světem. Po určité době se pak jejich astrální tělo rozplyne a duše, jsou-li zralé, stoupají výš. Jogananda nazývá tento vyšší svět „kauzálním“, je to vyšší oblast. „Kauzální“ svět je Světlo, Harmonie, Mír a Blaženost. Každá duše se setkává všude, kde právě je, s dušemi stejné vyspělosti, stejné úrovně. Ale může se spojovat i s dušemi astrálního světa, jestliže je mocna a ochotna jim pomáhat při jejich vývoji.“ 9. 1. 1990

„Dva zákony Ježíše Krista (budeš milovat Boha nade vše a budeš milovat bližního svého) v těch je obsaženo všechno. Protože budu-li milovat svého bližního jako sám sebe, nebudu okrádat ani obelhávat ani vraždit ani toužit po jeho majetku. Duše v duchovním světě – zdravá duše – touží jen po poznání. Čím větší má poznání, tím větší má lásku. Lásku dává a nic za to nechce.“ 11. 1. 1990

„Nic, co Bůh stvořil, nemůže zemřít, právě proto, že je to Jeho součást. Ale může se to měnit. Tak Bůh absorbuje dokonalé světy a Svým Duchem ze Své podstaty tvoří nové světy.“ 13. 1. 1990

„Lidičkové, motající se s takovou vehemencí kolem životování, nechtějí vědět, kdo jsou, odkud přišli a kam jdou. Proto nejdu nikam. Přešlapuji na místě. Samsára.“ 13. 1. 1990

„Duše zraje a sílí tím, že své omyly a nedostatky smývá láskou a pilnou prací v duchovním světě.“ 19. 1. 1990

„Jaký je lék proti samotě? Vědění, že jsi součást Boha, který tě stvořil. Jaký je lék proti zármutku? Vědění, že existuje duchovní svět, který je láska, blaženost a krása. Jaký je lék proti zklamání? Vědění, že je pozemský svět mája, klam. Jaký je lék proti surovosti světa? Vědění, že je vnější svět školou, ve které se člověk s karmickou zátěží učí, aby postoupil výš.“ 25. 1. 1990

„Král je ten, kdo se vymanil z otroctví hmoty. Kdo jde Cestou do Království Božího. To neznamená, že by ve světě nemohl žít, pracovat, pomáhat a čestně se prosazovat. Ale plody svého díla by měl věnovat Bohu. Akarma.“ 29. 1. 1990

„Nesu Kříž s Ježíšem Kristem (jsem ke Kříži připoutaný svým utrpením), rovnám jej, srovnávám břevna: † + (pouta utrpení přetrhávám, přerval jsem i pouta k vnějšímu světu) a překlápím Kříž + v jesličky x (silou lásky jsem Kříž překlopil v jesličky). V nich je znovuzrození duše v Duchu. Je to symbol Vzkříšení. Kříž jako vysvobození a znovuzrození.“ 5. 2. 1990

„Tady je stupnice, kategorie hodnot jiná než na Zemi. Na nejvyšším místě žebříku je láska, ale jiná, než jakou zná svět. Nesobecká, nemajetnická, dávající, nic nevyžadující. Hned za ní stojí pokora.“ 29. 9. 1989

„Světlo je základ Tvorby. Světlo je jiskra v duši.“ 21. 10. 1989

„V ruce držím pochodeň. I má duše je hořící pochodeň lásky k Bohu. Nejhorší ze všech jsou ti vlažní. Svět se jimi hemží. Nejsou ani horcí, ani studení, nejsou ani dobří, ani zlí, nejsou moudří ani docela hloupí. Varuji Tě, mámo, před takovými lidmi!“ 20. 2. 1990

„Život pro pozemšťany ubíhá v čase. Jde o to využít pozemského času k

osvobození spoutané duše. Najít Cestu k Bohu a tou Cestou jít – to je smysl pozemského života.“ 24. 2. 1990

„Nepozemšťané jsou bytosti z vysoce vyspělých planet velmi vzdálených a méně vzdálených slunečních soustav. Přicházejí na pomoc planetě Kříže, která hrozí přetřhnout řetěz jednoty. Dělají svou těžkou práci dobrovolně a s láskou. Zrychlováním a zpomalováním vibrace se mohou stát viditelnými a dělají to, aby si lidé na ně zvykli. Nejsou to andělé, jsou to bytosti.“ 10. 6. 1989

„Pověz lidem, mámo, aby se nebáli zemřít! Pověz jim, že každá jejich myšlenka, každé slovo a každý čin dojde odplaty podle zákona karmy. Ať na to myslí! Ať na to myslí víc než na všechno ostatní! Ať hledají Cestu k Bohu! Život je pouze u Něho, v Něm!“ 12. 6. 1989

„Pravý boj je boj proti vlastním chybám a slabostem. Jak duše roste a čistí se, odpadávají z ní špatné vlastnosti jako šupiny. Když se ztotožní s Duchem, je znovuzrozena do věčnosti. Pak pracuje na díle Božím. Je přešťastná. Kosmickou radost a štěstí nelze slovy popsat. Však uvidíš!“ 5. 9. 1989

„Lidé se většinou modlí tak, jak je naučili nevědomí kněží, to jest mumlají modlitbu a nemyslí na ni. Lépe řečeno myslí na všechno jiné. Taková modlitba nemá před Bohem žádnou hodnotu. Mechanické modlitby nemají žádnou cenu. Modlitba musí vycházet z nitra, ze srdce, a být vystřelena jako šíp, aby doletěla do Božího ucha.“ 27. 2. 1990

„Ani celibát a ani klášterní život tady nic neznamena. Přicházejí sem duše mnichů a jeptišek tak zatížené, že je to k nevíře. Ale též duše mnichů a jeptišek oddané, čisté a věrné.“ 27. 2. 1990

„Putování duše po jejím odpoutání a vysvobození z hmotného těla – formy: Tunel, Světlo, Poslední soud – myšlenky, činy a slova pozemského života v jejich důsledcích. Andělé a vyspělé duše, kteří se duše ujímají, její počáteční zmatek, uklidnění, růst a zrání, odpadnutí astrálního těla, vystoupení do vyšší sféry, učení, čistění duše, poznávání, práce v duchovním světě. Noví přátelé a přítelkyně, rajská zahrada Boží Matky. A všechno o kráse, harmonii, líbeznosti, geniálnosti, zákonech a pořádku duchovního světa. Všechno tady tvoří Jednotu. Je to jako pyramida, jejíž vrchol tvoří tvůrčí, nezištná a nesobecká Láska.

Je psáno, že duše po odloučení těla (své formy) se má navrátit do své podstaty – k Bohu.“ 5. 3. 1990

„V knize života je psáno, že bytost, stvořená Bohem, nesoucí v sobě jiskru Jeho Ducha, má hledat cestu návratu do své podstaty. Jak? Tím, že Boha miluje a snaží se pomáhat svým bližním. Kdo je můj bližní? Je to každý člověk? Je to i ten, kdo se topí ve svém sobectví, v nenávisti, lhostejnosti vnějšího světa a chlemtá u koryta a nemá nic než vlastní ego? Který dusí jako plevel čisté, zdravé zrno? Ten není můj bližní. Nesmím ho nenávidět, ale mohu se mu vyhnout. Odvrátit se. Neboť takový člověk vyzařuje tolik negativního jedu, že by mohl otrávit i zdravou, čistou duši.“ 16. 3. 1990

„Láskou udržují duchovní bytosti vesmír v rovnováze.“ 19. 4. 1990

„Pokání. Kdyby se lidé uviděli takoví, jací skutečně jsou, zhrozili by se. Kdyby viděli všechny své minulé životy, nepřežili by. Ale místo aby se snažili dobrými činy a dobrými myšlenkami karmickou zátěž odmazávat, zatěžují se víc. A tak se rodí, chybují, umírají. Samsára.“ 20. 4. 1990

„Třetí oblast duchovního světa je tak čistá, že odpuzuje každý atom nečistoty, který by do ní chtěl proniknout. Zvučí láskou, přátelstvím, věrností, vášnivou touhou pomáhat. Voní medem.“ 23. 7. 1990

„Boj pozitivním myšlením je správný boj. Boj láskou, milosrdenstvím a pokorou je správný boj. Duchovní člověk smí mezi sebe a proradný, pokrytecký svět postavit zeď. Musí však podat pomocnou ruku každému trpícímu a pravdu hledajícímu.“ 1. 8. 1990

„Milující duše nejsou pospolu, jestliže je jedna z nich méně vyvinutá. Ale silou lásky může milující duše nepředstavitelně pomáhat, aby ta slabá sílila a mohutněla a spojila se s duší vyspělejší. Jsou to zázraky čisté duchovní lásky!“ 18. 8. 1990

„Planeta Kříže je školou, která má vychovávat děti Boží. V celé Tvorbě ojedinelá. Proto se na Zemi dobrovolně inkarnují bytosti z vyšších, vyspělejších planet a sluncí, ba dokonce andělé, aby se mohli vyvíjet dál.“ 10. 9. 1990

„Smysl lidského života je jen jediný: najít svou Cestu k Bohu a jít tou Cestou.“ 17. 9. 1990

„Modlitba k Bohu musí zasáhnout cíl jako oštěp, vedený pevnou rukou, střed terče. Každé slovo, každá myšlenka je vystřelený šíp. Pozor na slova! Pozor na myšlenky! Nic nepředstírat! Nelhat! Nepodkuřovat! Nedat se zlomit! Nejít s masou nevědomých! Neplavat

s proudem! Jít Cestou za cenu osamocení, samoty, utrpení! Je to tvrdá, těžká a úzká Cesta! Ale vede k Bohu a do věčnosti.“ 20. 9. 1990

„Svobodná vůle člověka na Zemi je Božím zákonem, jedním z nejvyšších.“ 31. 10. 1990

„Až spočítáš rovnici života, vyjde ti nula!“ 7. 10. 1990

„Duše, která se nově inkarnuje v dítěti, je plna energie a velice citlivá na zvuky. Když dítě trochu povyroste, vzpomíná si často na minulý život a mluví o něm. Hlupáci to nazývají „dětská lhavost“! Když pak dítě semele mlýn všednosti, zapomíná. Když malé dítě zemře, je karmická zátěž jednoho života odmazána, a protože se dítě nezatížilo, přichází do duchovního světa jeho duše čistá. Tady pak zraje, učí se, hraje si a raduje se.“ 2. 11. 1990

„Jak se brání duše? Tím, že se stáhne do centra svého sídla, jež je uprostřed duchovního srdce. Důsledkem je disharmonie, protože Duch – jiskra Boží – s takovou duší mnoho nesvede. Jak se brání bytost v těle? Při fyzickém útoku buď protiútokem, nebo útekem, je-li protivník silnější. Utíká, má-li kam. Při psychickém útoku únikem do samoty. V ní duše při horlivé, hluboké, pravidelné duchovní práci – tedy při meditaci – opět zmohutní, nabude energie. Důsledkem je ozdravení fyzické i psychické. Duch s ní pak může vstoupit v mystickou svatbu. Je to těžké, protože bytost v těle musí žít a pracovat ve vnějším světě, vystavena jedu a nástrahám hmoty, sobectví a lhostejnosti. Nejslabší klopýtne a zůstane ležet, bojovník bude bojovat, vítěz zvítězí. Jak se má tedy bránit bytost v těle před vnějším světem? Tak, že mezi sebe a svět postaví zeď. Ale zeď propustnou, neboť: Neodeženeš trpícího od svého prahu! Nedopustíš, aby slunce vysušilo jedinou slzu, kterou jsi mohl setřít! Východisko z tohoto dilematu? Jediné: ztotožnit svou lásku, myšlení i vůli s Bohem! Bůh Já Jsem je jediná pravda!“ 3. 11. 1990

„Proč musí lidé na Zemi dospět k pramenům poznání a pravdy přes utrpení? Pravda je důsledkem poznání. Utrpení je důsledkem disharmonie, nevědomosti a karmického zatížení. Proč člověk padl tak hluboko, že je ve své brutálnosti horší než nejdravější šelma? Protože přilnul ke hmotě, ztotožnil se s ní, hmotou se stal! Zářivé duše spravedlivých se staly cizinci na planetě Kříže! Nikdy v historii posledního stvoření nepadlo lidstvo tak hluboko! Budoucnost Země? Bůh nikdy nedopustí, aby bylo zničeno, co myšlenkou lásky stvořil!“ 4. 11. 1990

S přáním Světla, Síly, Lásky, Míru, Zdraví a Božího požehnání v lásce, přátelství a vděčně až do věčnosti.

(Poselství z druhého břehu pokračují v další knize, která vzápětí následuje...)

SYMFONIE MOSTU MEZI VĚČNOSTÍ A PLANETOU KŘÍŽE

nakladatelství Trigon, 1996

Často se mne čtenáři mých knih ptají, jak medítovat. Odpověď: Podle toho, jakou Cestu si hledající Boha zvolil. V současné době je u nás mnoho těch, kdo jdou Cestou jógy – sjednocení. Jóga má blahodárné výsledky, jestliže jógin – jako ostatně každý, **kdo se rozhodl vydat se Cestou k Bohu** – splňuje základní požadavky: **změnit se; bojovat proti svým špatným vlastnostem a chybám; žít čistým životem** bez sobectví, nenávisti, chamtivosti a nelásky. Je to podmínkou každé Cesty k Bohu, má-li hledajícího vést k cíli.

A proto radím: 1) Důkladně se rozmyslet, uvážit, kterou Cestou k Bohu si vyvolit. 2) Být opatrný při výběru svého mistra či guru. 3) Hluboce nahlédnout do svého nitra, než-li na Cestě učiní první krok, a bojovat za čistotu své duše, svého života i těla. To není snadné: vyžaduje to nastavit zrcadlo a vidět se v něm pravdivě, neúprosně!

Sama se pak snažím být maximálně tolerantní. Myslet srdcem, cítit mozkiem. Tyto řádky uzavírám často opakovanou myšlenkou mého milovaného syna: **Nepřešlapovat na místě! Jít! Vědět kam, a proč! Nezastavovat se! Neohlížet se!**

Před časem jsem si vytvořila kategorii hodnot, abych měla prostor pro duchovní práci a vymanila se z chaosu vnějšího světa. Prostě jsem srovnala podle důležitosti všechno, čím se zabývám. Očíslovala, napsala a mám stále na dosah ruky. Doporučuji každému, kdo chce žít, pracovat, tvořit a hledat Boha v harmonii.

Herodes zemřel v roce 4 př. Kr. Ježíšovi byly tehdy 3 roky. Takže naše počítání let je o 7 let pozadu. Tedy například v roce 1993 začal opravdový rok 2000.

(A dále pokračují další poselství z druhého břehu)

„Celá planeta je obalena duchovní tmou! Z ní vystřelují světelné jiskry znovuzrozených osvobozených duší a míří do věčnosti jako šípy naděje. Bez nich by se planeta Kříže už dávno rozpadla, rozrušila v atomy! Buď Světlo, maminko, buď šíp naděje v temnotě nevědomosti!“ 10. 11. 1990

„Zjizvená duše je jako rozstřílený prapor. Její rány se hojí pomalu. Co vede k tomu, že duše onemocní? Především strach. A dále: ztotožnění se s hmotou, hmotným světem, pýcha, touha po moci, chamtivost, lhostejnost a lenost, nenávisť, surovost a vzteklost, nekázeň a nepořádek. Jak léčit zjizvenou, zchřadlou duši? Láskou, kterou však nelze zaměňovat s láskou podle pozemských představ, tj. sexem, nýbrž milosrdenstvím,

věrností, stálostí, radostí. Ale především duchovní prací: hledáním a nalezením Cesty k Bohu. Splynutím s Ním v Jednotu.“ 11. 11. 1990

„Mezi těmi, kdo člověku ubližují a zraňují ho, je třeba rozlišovat: provinění z nevědomosti, okamžitého vzplanutí hněvu – těm odpustit. Ale jsou lidé zlí, pokrytečtí, prolhaní, sobečtí – od těch je třeba se odvrátit. Člověk má právo svobodné vůle to učinit.“ 17. 11. 1990

„Vesmír je v harmonii, jinak by se rozpadl v chaosu. Planety putují kolem svých Sluncí v pořádku a harmonii, jinak by galaxie vybuchovaly jedna za druhou. Pořádek a harmonie jsou jedním z principů Tvorby.

Když duše není v harmonii s tělem, přichází nemoc. Nikdo nemůže donutit duši, aby setrvala uvězněna v těle, které chce opustit! Způsobí nemoc, tělo umírá, duše se osvobozuje.“ 15. 12. 1990

„Slova jsou realizované myšlenky a mají tvůrčí sílu! Z myšlenky a vůle tvoří Bůh vesmíry a světy. Po zdokonalení se vrací do podstaty, do Centra, a tvoří se z nich nové vesmíry a světy. S lidskou duší je to stejné: je stvořena z přemnohých částic a oživena Duchem – jiskrou Boží. Po osvobození z hmotného těla přichází do duchovního světa, kde se může, chce-li, zdokonalovat, aby se navrátila do podstaty – k Bohu. Přichází nahá, obnažená, průsvitná, neschopna něco předstírat, vykrucovat se, lhát. A přichází s vykonaným duchovním dílem lásky, pokory a vědění. To je zmrtvýchvstání! To je Poslední soud! Člověk je vesmírem v malém. Vesmír je člověk ve velkém. Božská spravedlnost je právě soud nad vykonaným dílem lásky každé duše, která sem přichází!“ 19. 12. 1990

„Pán nikdy nepoloží laťku, přes kterou máš přeskočit, výš, než kolik dokážeš!“ 27. 12. 1990

„Násilím se nesvede nic. Donutit bytost nelze, i když ten, kdo donutit chce, to myslí upřímně. Ani duši donutit nelze a nikomu z nás, kdo pomáháme duším k jejich růstu, ani nenapadne nutit je. Víím, že se často trápíš nad nevědomostí hloupých lidí, kteří tě obklopují. Jak si počínat? Radím toto: budou-li se tě vyptávat, odpovídej a veď je na Cestu Pravdy. I tak jsou nejméně z poloviny jejich otázky ze zvědavosti. Jestliže však setrvávají v lhostejnosti, tuposti a ve svém životování, nech toho! Je to plýtvání silami a energií. Ponoř se do svého nitra, tam je všechno!“ 7. 12. 1990

„Nikoho nesoudím. Soudit může jen Bůh!“ 4. 1. 1991

„Drahokam je čisté lidské srdce. V něm hledá a nalézá svůj příbytek Ježíš Kristus.

Všechno vnější, nádhera, ceremonie a mnoho marných slov, je Mu cizí.“ 8. 1. 1991

„Co je zlo? Zlo je všechno, co Bohem stvořenou bytost odvádí od její podstaty, od Boha. Všechno, co ji strhává do bahna vnějšího světa. Co je bahno vnějšího světa? Všechno, co je v rozporu s Božími zákony: lež, proradnost, zaprodanost, touha po moci, chamtivost, lakomství, sobectví, pýcha, surovost, neláska, lhostejnost. Lidstvo na planetě Kříže je v bahně vnějšího světa až po krk! Kdyby nebylo dětí Božích, bytostí čistého srdce, jež láskou, pokorou, věděním a duchovní prací drží planetu pohromadě, dávno by se už byla rozptýlila v atomy!“ 19. 1. 1991

Můj syn Martin seděl na kozlíku velice prostého vozu, v pravé ruce držel rozžatou svíčku, v levé ruce opratě. Vozík táhl bílý koník. „Kočí musí ovládat vůz i koně, chce-li dorazit k cíli. Musí tedy ovládat své tělo, své vnější já. Když to nedovede, nedostane se k cíli nikdy. Jaké vlastnosti musí mít dobrý kočí (jezdec, rytíř)? Co musí vědět? Především musí vědět, kam cestuje, co je jeho cílem, proč tam chce. Dále si musí vyvolit cestu, jednu z mnoha. Na Cestě musí být statečný a počítat s nesnáze. A že půjde sám!“ 24. 1. 1991

„Většina lidí na Zemi se odvrátila, odpadla od Boha, ztotožnila se s hmotou a je duchovně mrtva. Negativním vyzařováním vytvořila na Zemi atmosféru smrti. Učinila tak ze svobodné vůle a teď se diví, že v této atmosféře smrti je! Je to podobné, jako kdyby někdo ze svobodné vůle strčil ruku do ohně a pak nařikal, že se popálil! Utrpení lidí, jejich strach stoupá do věčnosti.“ 25. 1. 1991

„Většina lidí na Zemi si myslí, že jsou středem vesmíru. Nejsou. Že smějí znásilňovat, vykořisťovat a ničit pro hmotný prospěch svou planetu. Nesmějí. Že mohou vraždit, mučit, nenávidět, zavražďovat, podvádět se navzájem. Nemohou. Že jim Bůh, kterého urážejí a na Jehož Zákony zapomněli, pomůže, když se na Něho obrátí v nejvyšší nouzi. Nepomůže. Že jejich svobodná vůle se realizuje v egocentrickém „já, já, já“. Nerealizuje. Když, maminko, sečteš všechny negace – a mohl bych v nich ještě dlouho pokračovat – máš před očima jasný výsledek! Nevím, kdy a jak Pán rozhodne vyčistit planetu Kříže a spoutat ďábla, který se snaží ji uchvátit. I kdybych to věděl, nesměl bych to povědět.“ 26. 1. 1991

„Pročítám historii planety Kříže, promítám si obrazy. Od posledního stvoření je to truchlivá historie. Bytosti na jiných planetách si nepočínaly tak krátkozrace a hloupě! Ale dětem Země se dostalo svobodné vůle, aby se mohly vyvinout v děti Boží. Ze svobodného rozhodnutí jít do světla, nebo do tmy – duchovní smrti.“ 31. 1. 1991

„Martine, jaké je uspořádání duchovního světa?“ „Jsou to oblasti, které jsou dostupné, takže vyspělejší duše může sestupovat do oblastí nižších, aby tam pomáhala, a zase duše, která vyžrála, zmohutněla, zesílila, může vystoupat do oblastí vyšších. Mezi

anděly je hierarchie. Je samozřejmé, že se v jednotlivých oblastech setkávají duše stejně nebo podobně vyspělé, že tedy se nemusí setkat duše bytostí, jež na Zemi spolu žily a milovaly se. Ale duše vyspělejší může vždycky pomáhat duši slabší. Též těm, kdo v tělech na Zemi žijí. Lidé zas láskou, prosbou, ale především odpuštěním mohou pomáhat duším při jejich vývoji.“ 26. 2. 1991

„Mečem je možno rozetnout uzel. Mečem je možno bojovat proti nepříteli, ale jeho symbol je boj proti sobě, proti vlastním špatným vlastnostem a návykům a proti pokrytectví! Meč by člověk neměl obracet proti svému bratru! Jenže nevědomí lidé obrátili, znásilnili a zhanobili všechno, jak se jim zlíbilo! Není jediná ušlechtilá myšlenka, jediný pokrok vědy, daný lidstvu jako dar, aby to neznásilnili! A neobrátili proti sobě! Proto je planeta Kříže, jaká je! Proto vyspělé, zralé duše prosí a modlí se, aby se lidstvo v poslední chvíli vzpamatovalo!“ 8. 3. 1991

Byl téměř nahý, v ruce držel kopí a bojoval s obrovským drakem. „Jsme bojovníci Boží. Bojujeme za každou neprobuzenou duši. Jak bojujeme? Láskou, pokorou, trpělivostí a věděním. Na světě bojují děti Boží proti tmě modlitbami, láskou k Bohu a láskou k člověku. Jsou sloupy, na kterých spočívá tíha celé planety. Jim požehnání!“ 12. 3. 1991

„Zvon má člověk ve svém nitru. Volá ho, aby zachovával zákony Boží. Mečem je jeho vnitřní hlas, hlas vědomí. Zvon, meč a Boží jiskra, jež sídlí v nesmrtelné duši, odlišuje člověka od zvířete.“ 17. 3. 1991

„Vítr! Jaká je to síla! A přece ji pozemský člověk vidět nemůže! Jak obrovská je síla myšlenky! Duchovní člověk jí může pomáhat a uzdravovat druhé i sebe, může myšlenkou tvořit. Je-li ještě duchovně vyspělejší, může se silou myšlenky spojit s duchovním světem. Mohutnost myšlenky Tvůrce je pro člověka nepředstavitelná. Myšlenkou a Vůlí tvoří Bůh vesmír, světy, slunce, hvězdy, planety a všechno, co je.“ 21. 3. 1991

„Klíč k Pravdě má člověk ve svém srdci. Na něm je, aby v upřímné pokoře a lásce dveře do duchovního světa, dveře k Bohu, otevřel. Nebo také ne! Hledejte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno, odemkněte klíčem své lásky dveře, vedoucí do věčnosti! Cesta je pro každého, kdo ji hledá poctivě, usilovně a s vášnivou touhou!“ 22. 3. 1991

Měl v ruce hmoždíř a paličku a tloukl. „Utlouct na prach lidskou zlobu, nenávisť, bestialnost, surovost, chamtivost, sobectví a nevědomost! Potopit ten prach na dno oceánů a zatížit skálou zapomenutí! Jaký by to pak byl svět! Lidské duše by rozkvetly barvou alpských růží, čisté ovzduší by znělo zpěvem osvobozených ptáků, země by se vzpamatovala ze znásilnění a vykořisťování a vydala plody svého bohatství! Člověk by byl svobodný, silný, šťastný, nebál by se života ani smrti! Vyspělé duše by se ochotně a rády inkarnovaly v tělech psychicky i fyzicky zdravých matek a předávaly své zkušenosti i své

vědění těm, kdo by si to přáli! Byl by to takový malý ráj. Je možné o něm snít, je třeba za něj bojovat. Jak? Tak, že ti, kdo vědí a vidí, ukazují Cestu těm, kdo nevědí a nevidí.“ 23. 3. 1991

„Kristus řekl, že nepřijde do Království Božího, kdo nebude jako dítě. Proč? Protože dítě je čisté, je nevinné. Je to nepopsaný list. Ale nejen to. Dítě je zvědavé, ptá se, učí se, poznává. Nepropadlo ještě lhostejnosti, duševní lenosti a sobectví.“ 31. 3. 1991

„Sny duchovně vyspělého člověka přicházejí z jeho Nadvědomí, jeho Nadjá. V nich regenti, osobní mistři, strážní andělé mu v symbolech říkají, co mu povědět chtějí. Vyspělý člověk ty symboly pochopí.“ 1. 4. 1991

„Král je ten, kdo zpřetrhal pouta světa. Překonal nástrahy světa. Zvítězil sám nad sebou. Přichází jako vítěz do duchovního světa, kde vládne a kraluje jako Duch. Král králů je Ježíš Kristus, láska všech lásek!“ 25. 4. 1991

„Sloup podpírá. Víra podpírá. Ale vědění, poznání ukazuje pravou Cestu. Ať si však nikdo nemyslí, že mu byla dána milost poznání proto, aby si je ponechal sám pro sebe jako ukazatele Cesty! Zdarma dostal, zdarma má dát těm, kdo hledají! Nežádat nic. Ani vděčnost, ani lásku, nic. To je pravá Akarma.

Opírám se o sloup, abych ti ukázal, že moje opora je pevná: ten sloup obsahuje jednotu svobodné vůle mé duše s vůlí Boží – Božími zákony; hlubokou, čistou, nezištnou lásku k Bohu a ke všem trpícím; vášnivou touhu po poznání a vášnivou touhu splnit každý úkol, před který jsem postaven.“ 29. 4. 1991

Martin držel v rukou zlaté váhy. „Každá duše, která sem přijde, je zvážena na vahách Boží spravedlnosti. Ta je absolutní, neměnná, nedotknutelná. Je to často přesmutný obraz vidět duši obnaženou, průsvitnou, neschopnou předstírat, lhát, duši s jejími stíny, chybami, hříchy a pýchou. Kdyby bytosti v tělech pochopily, jak dlouhá a obtížná je v duchovním světě cesta zrání a sebezdokonalování, žily by ty bytosti jinak. Snažily by se procházet školou života tak, aby ji nemusely nesčíslněkrát opakovat!“ 11. 5. 1991

„Maminko, tvá duše je smutná, a proto jsi nemocná. Víš přece dobře, že každá nemoc je důsledkem disharmonie. Vzpamatuj se! Vytvoř pro svou duši harmonii!“ 11. 5. 1991

Byl celý ve zlatém. „Není všechno zlato, co se třpytí! Pozemské bohatství, sláva, úspěch neznamenají nic. To neznamená, že by se měl člověk líně povalovat, nepracovat a vykořisťovat jiné! Lenost je jedním z hlavních hříchů! Ale **všechno, co člověk dělá, měl**

by dělat v Bohu, pro Boha. Za dobré skutky, lásku, věrnost nežádat odměnu. Akarma! To je očistná lázeň, po níž duše přichází do věčnosti čistá, zářící a mocná.“ 17. 5. 1991

„Lítost je počátek sebepoznání. Sebepoznání vede k Pravdě. Pravda vede k Bohu.“
19. 5. 1991

„Bys jazyky andělskými mluvil a lásku neměl, nejsi nic. Ale jakou lásku? Láska podle představ vnějšího světa je sex, odevzdání, požadavek lásky za lásku, vlastnění, zaplacení. To je láska, viděna očima světa. Duchovní láska je jiná: dává a nic za to nežádá, miluje Boha nade všechno a ztotožňuje se s Jeho vůlí.“ 29. 5. 1991

„Slovo je realizovaná myšlenka. Mysli čistě, mluv čistě a snaž se nezraňovat slovy.“
30. 5. 1991

„Za milované by se měli lidé modlit a prosit, odpouštět jim a přát jim mír a vysvobození. Ale ty modlitby, prosby, odpuštění a přání míru se musí opakovat každý den. Nemáš představu, jakou sílu má taková modlitba! Je jako vystřelený šíp. A pomáhá. Každý, kdo ze světa odešel, pomoc potřebuje. Je proto krásné vyzdobit symbolicky hroby květinami, ale krásnější a smysluplnější je posílat vůni lásky v modlitbě.“ 29. 6. 1991

„Proti svým chybám namiř a otoč kopí hrot, jinak tvá Cesta bude trní, bodláčí a brod.“ 5. 7. 1991

„Blaženost blažených není sobecká. Jejich duše dávají ze své niterné podstaty nepředstavitelně a neustále. Tím sílí a rostou. Asi jako čistý pramen, který mohutní a sílí právě proto, že dává ze své niterné podstaty.“ 8. 7. 1991

„Správná modlitba se podobá vystřelenému šípu, dopadá do svého cíle, k Bohu.“ 9. 7. 1991

„Věrnost je pojem gumový a každý si jej vykládá, jak se mu to právě hodí. V duchovním světě – v jeho vyšších oblastech – známe jen věrnost jedinou: věrnost Bohu. V ní je totiž obsaženo všechno: ztotožnění se s Božími zákony, radostné rozdávání lásky, která je nezištná, plnění úkolů na díle božím s vášnivou horlivostí. A tolerance, tolerance, tolerance! Jak jinak by mohla vyspělá duchovní bytost pomáhat nemocným duším a probouzet je k životu věčnému! Tolerance je pěstí věrnosti! Na Zemi však má jinou dimenzi. Tolerovat, pomáhat, odpouštět, to ano! Ale nepodporovat přílišnou – alibistickou – laskavostí chyby svých spolulidí. A vršit tak jejich karmickou zátěž!“ 11. 7. 1991

„Spoutat své vášně! Poznat pravdivě sebe, své chyby, nedostatky a bojovat proti nim! To není lehké! Ale duše, má-li se osvobodit, aby mohla vstoupit v mystickou svatbu s Duchem, vyžaduje, aby chrám-tělo, ve kterém přebývá, bylo čisté! Vymetený chrám, do něhož okny padá paprsek Světla. Pak může duše mohutnět, růst a sílit. Proto je ten boj proti sobě nezbytný!“ 25. 7. 1991

„Svatý Grál je v nitru dětí Božích.“ 6. 8. 1991

„Pán si přeje, aby Jeho děti s Ním mluvily z upřímného srdce. Bezmyšlenkovité drmolání modliteb nedbá!“ 11. 9. 1991

„Planeta Venuše je zázračná planeta! Žijí tam bytosti bez těl v dokonalé harmonii. Byl jsem tam! V galaxii je jejich úkolem vysílat mocný paprsek lásky. Dopadá též na planetu Kříže. Utrpení dětí Božích na Zemi a zvířecí vlastnosti, myšlení a činy, k jakým by se nikdy žádné zvíře nesnížilo, Venušany děsí. Z milosrdenství a lásky se jich v posledních desítkách let na Zemi inkarnovala celá řada v tělech. Dobrovolně sestoupili do pekla! Mají přetěžké lidské osudy a trpí strašně nostalgií po své planetě, i když většina z nich – naštěstí – zapomněla, odkud přišli. Poznají se podle velké senzitivnosti, osamocení a vášnivé touhy po čisté duchovní lásce.“ 28. 9. 1991

„Strefit se do terče, to potřebuje pevnou ruku a bystré oko! Strefit se modlitbou do ucha Jediného, to vyžaduje hlubokou pokornou lásku a nezdolnou energii střelce! Tvé, modlitby, maminko, jako přesně zaměřené šípy k Jedinému dopadají!“ 6. 11. 1991

„Koruna královská patří tomu, kdo překonal sám sebe! Kdo překonal klam vnějšího světa a stáhl se do svého duchovního srdce, ve kterém sídlí Boží jiskra! Ten je král, ten je vítěz!“ 9. 12. 1991

„Lék, poznání a vědění se musí dávat po kapkách! Ale láska ne, láska ne! Necht' proudí jako mocný vodopád!“ 10. 12. 1991

„Věrnost, vděčnost, pravdivost, čestnost, nezištnost jsou vrcholnými body v kategorii hodnot a vlastností stvořených bytostí!“ 5. 1. 1992

„Lidé, kteří na světě pospíchají, nedospějí nikam! Uspěchané duše, které sem přicházejí, zrají a rostou – pokud vůbec – velice pomalu. Je to proto, že neznají kategorii hodnot.“ 14. 1. 1992

„Klíč k lidskému srdci dal Bůh do rukou člověka. Je to jeho svobodná vůle. Podle ní může své srdce odemknout, dát své duši prostor a svobodu a osvobodit též Boží jiskru – Ducha, který v ní sídlí. Nebo může své srdce pevně uzavřít, udusit je. Srdce pak okorá, stane se tvrdé a studené. Bůh nikdy nemůže jít proti vlastním zákonům, a proto člověku svobodnou vůli – klíč, ponechává. Důsledek? Stačí se porozhlédnout!“ 15. 1. 1992

„Nést Kříž s Ježíšem Kristem! Dát se s Ním ukřižovat! Být s Kříže sňat! Být probuzen k životu věčnému! To jsou čtyři etapy duchovní Cesty.“ 16. 1. 1992

Byl v rouchu kněze a v rukou držel otevřenou knihu. „Je psáno, že Bůh stvořil člověka k obrazu Svému! Jaký je to obraz? Zářící krásy, hlubokého vědění, čistého srdce! Často myslím na ‚Obraz Doriana Graye‘: Obraz se stává ošklivý a stárne, jak ten, jehož tvář představuje, hřeší, zatímco hříšník zachovává svou pokryteckou tvář! Obraz světa! A konec? Kdyby alespoň byl konec, ale je to začátek svízelné, dlouhé a strastiplné cesty zmařené duše! A inkarnace, za inkarnací!“ 19. 1. 1992

„Věvec je kruh, kruh je nekonečno, nekonečno je věčnost, věčnost je Bůh! Symbol kruhu nemá začátek ani konec. Co nemá začátek ani konec? Duch – Boží jiskra, vdechnutá do lidské duše! V ní má příbytek, buď dobrý, nebo špatný. A duše má dobrý či špatný příbytek v lidském těle. Ve špatné duši je Duch uvězněn, stlačen, bez svobody. Ve špatném těle duše usychá, vadne, skomírá. Svými okovy bije ve vězení, aby na sebe upozornila: Já Jsem! Když to nic nepomůže, tělo onemocní, zemře, duše rozbíjí své vězení a – nesena Duchem – Boží jiskrou – vystupuje do oblasti, odpovídající rovině jejího vědomí. Tam se potom může vyvíjet, růst a zrát, chce-li. Je mnoho duší, které setrvávají v polospánku, v letargii, a to z pohodlnosti, netečnosti a nevědomosti. Takové duše my probouzíme k životu věčnému a pečujeme o ně s velkou láskou.“ 20. 1. 1992

„Když trpaslík vyleze na horu, zůstane přesto trpaslíkem.“ 27. 2. 1992

„Rozdíl mezi člověkem a člověkem je větší, než rozdíl mezi člověkem a kamenem! Rovnost lidí je pouze v tom, že každý má nesmrtelnou duši, ve které sídlí Duch-Jiskra Boží. Nerovnost je v tom, co bytosti, stvořené k obrazu Božímu, z této milosti a z toho daru udělali!“ 28. 2. 1992

„Lidská duše je nesmrtelná a na člověku záleží, kolik jí dá svobody a síly. Taková sem pak po smrti těla přichází.“ 8. 3. 1992

Seděl na koni a držel zlatou uzdu. „Držet na uzdě vášně, špatné vlastnosti a

návyky! To není snadné. Popustit uzdu své duši, spoutané tělem! Ani to není snadné.“ 11. 3. 1992

Byl ve veliké záři a v ruce držel rozžatou svíčku. „Přijímat Světlo, dávat Světlo, Světlem se stát! Bůh je Světlo. Jsem atomem Světla. Jsem nejšťastnějším, nejblaženějším atomem Světla! Jsem Láska, která dává a nic za to nežadá.“ 12. 3. 1992

Viděla jsem krásnou ženskou bytost, která vedla psa. Řekla: „Jsem věrnost! Buď věrná svému Duchu, který je součástí Boha, a své nesmrtelné duši, která touží po radosti!“ 15. 3. 1992

„Slon je silný, myšlenka je silnější, láska je nejsilnější!“ 23. 4. 1992

Byl překrásný, v tmavočerveném rouchu, vlasy po ramena, v zářivé, zlaté auře. Řekla jsem mu, že je krásný. „Řekla jsi mi, že jsem krásný. To je tím, že stále stoupám výš. Duše je tím krásnější, čím je vyspělejší, čím je blíže Bohu! Ve vysoké oblasti, kde jsem, se setkávám jen s krásnými dušemi, jejichž líbeznost, vyzařování a láskyplnost nedovedu popsat. Vidíš mne krásného, protože mne miluješ, ale také proto, že obrazy-symboly pro tebe vytvářím z roviny svého vědomí, svého Nadjá!“ 11. 5. 1992

„Krása přináší Světlo do duší lidí.“ 23. 5. 1992

Viděla jsem poutníka s holí v ruce. Řekl: „Víra je hůl, o kterou se opíráme. Ale vědění je Cesta!“ 2. 7. 1992

„Minulé životy jsou jako zavřené knihy. Bytost v těle by pohled na své minulé životy nesnesla. Je proto dobře, že je – až na výjimky – nezná. Ale duše ve věčnosti smí občas do svých minulých životů nahlédnout, aby se z nich učila.“ 17. 7. 1992

„Všechno, co odpracuješ v tomto svém pozemském životě, ti pomůže, aby tvá duše vystoupila čistá a lehká do duchovního světa.“ 22. 7. 1992

„Jak bojovat s tvrdým, zkamenělým srdcem? Láskou. Jak proniknout do uzamčené brány lidské duše? Láskou. Jak najít v temnotě Cestu k Bohu? Láskou. Jde jen o to, koho a jak milovat! Milovat neznamena vlastnit! A plýtvat se nesmí tou láskou! Je ve své

mohutnosti křehká. Neházet perly sviním!“ 4. 8. 1992

„Lidé na planetě Kříže odpadli od Boha. Zapřeli svého Tvůrce. Urážejí Ho svou surovostí, chamtivostí, touhou po moci, svou nevědomostí!“ 28. 9. 1992

„Putujeme za Světlem! Světlo je Bůh, Bůh je Pravda. Pravda je zákon. Svobodný je ten, jehož svobodná vůle se ztotožnila se Zákonem Božím!“ 1. 10. 1992

„Duchovní bytosti nemají spánek ani sny. Ale znají spočinutí, odpočinutí, pohled na vykonanou práci. A znají radost!“ 8. 10. 1992

„Planeta Kříže je tvrdá, nezbytná škola, její žáci jdou přes utrpení, zklamání a samotu.“ 12. 10. 1992

„Bez Lásky není harmonie a veškeré jsoucno by se rozpadlo v miliardy atomů, kdyby nebylo stvořeno Láskou a z Lásky.“ 28. 11. 1992

„Kdo chce krásu, musí ji vytvořit, musí se krásou stát! Kdo chce harmonii, musí sám v harmonii být! Kdo chce znovuzrození, musí hledat a najít Cestu k Bohu a tou Cestou jít!“ 21. 12. 1992

„Co zaseješ, to sklidiš! Většina lidí se podle toho neřídí. Zasévají nenávisť, surovost, chamtivost, sobectví, touhu po moci a bezmeznou hloupost, a pak se diví, že je sklizeň neblahá! Jejich ubohé duše sice nepřicházejí do oblasti, kde jsem, ale mohu se na ně podívat do temné části astrálního světa, kde se i nadále pokoušejí chytračit, navzájem se přelstít a likvidovat. Cesta takových duší je dlouhá a svízelná.“ 25. 12. 1992

Šel vedle žebříňáku, který táhli dva voli. Vůz byl plný sena. „Svážím úrodu své práce. Bez sebemenšího přání dostat za tu práci odměnu! Akarma! Neboť všechno, co dělám, odevzdávám Bohu. Kéž by to lidé pochopili! Kéž by podle toho jednali! Jejich odměnou by byl život věčný!“ 29. 12. 1992

Byl polonahý, bosý a houpal se na houpačce, zavěšené v prostoru. „Houpání je symbolem přechodu z vnějšího světa do duchovního světa. Má své stoupání, výšky, klesání a pád. Představuje člověka na Zemi v těle, hledajícího Cestu vzhůru. Každý adept

i zasvěcený má svá období zoufalství, nespokojenosti, zklamání, pocitu marnosti.“ 3. 1. 1993

Viděla jsem osvětlené jeviště. Byl tam stůl a židle, na ní klečel Martin, oblečen v žluté hedvábné roucho, posázené drahokamy. Díval se do Slunce, které nad ním zářilo, a mluvil:

„Je život stín jen, bludný, bídný herec,
jenž chvíli svou si řádí na prknech
a nadýmá se, a pak dost: jen bajka,
jež vypravuje blb: v ní řev a vztek,
leč smysl žádný.

Jak krásně to napsal Shakespeare. Ukázal jsem se ti dnes vyšňořen. Povídám si s Duchovním Sluncem, které je sídlem mého Pána Ježíše Krista. To Slunce shlíží s nevolí a pohrdáním na mou parádu. Neboť nádhera sídlí jedině a pouze v nitru člověka, stvořeného Bohem k obrazu Jeho. Bohatství, vnější lesk Mu neznamenaají nic! Krása je dar, život je dar, milost je dar. Ale všechno ostatní musí člověk vybojovat sám! Jak? Tak, že hrot meče obrátí proti sobě, svým špatným vlastnostem, návykům a proti své lenosti! To není snadné! Jediný život k tomu nestačí.“ 8. 1. 1993

„Smysl života je v poznání Pravdy a ztotožnění se s ní. Pravda je Bůh. Smysl života je poznání Boha. Jak prostá je to rovnice.“ 11. 1. 1993

„Zralé duše, toužící po poznání života věčného, stoupají do oblastí ještě krásnějších, protože duchovní svět je individuální: je zrcadlem, rovinou hladiny, vyspělosti, mohutnosti a čistoty duše.“ 11. 1. 1993

Seděl v křesle, v ruce držel knihu a obracel listy. „Obracím listy a hledám své nedostatky, omyly a chyby. Vždycky, když některou zpracuji, najdu prázdnou stránku. Jak nevýslovné štěstí nalézt prázdné stránky, z nichž mizí nedostatky, omyly a chyby! Ztrácejí se, nejsou!“ 20. 1. 1993

„Krása duchovní bytosti je dána rovinou jejího vědomí. Jak duše roste, zraje a mohutní, stává se krásnější. Lidskými slovy nedovedu vyjádřit dokonalost, absolutní krásu Pána Ježíše Krista.“ 24. 1. 1993

„Jsou duše zkažené, které si ve tmě libují. A jsou zlí lidé, kteří si libují v zločinu a hříchu. Máš svobodnou vůli se od nich odvrátit. Nesmíš je nenávidět ani soudit – to může jen Bůh –, ale můžeš se jim vyhnout, postavit mezi ně a sebe zeď. Jsi tak senzitivní, že poznáš, komu se vyhnout. V tomto svém životě jsi naletěla tolika zlým, prolhaným, sobeckým a bezcitným lidem! Je to tříštění síly, ztráta času a zbytečné utrpení.“ 25. 1. 1993

Viděla jsem těhotnou ženu. Řekla: „Jsem těhotná láskou. Ale většina lidí na Zemi netouží po lásce, nýbrž po hmotném blahobytu, po moci a po tom, co má ten druhý.“ Viděla jsem jinou ženskou bytost, celou v bílém. Řekla: „Jsem čistota duše a srdce. Jsem zranitelná, ale nezraňuji. Jsem nenáviděna, ale miluji. Jsem špiněna, pošlapávána, poplivaná, ale zářím!“ 3. 2. 1993

„Proč ďábel na planetě Kříže vítězí? Ďábel vítězí proto, že lidem na Zemi dává to, co si oni ze své svobodné vůle přejí: bezohledné sobectví, chamtivost, laciné opojení sexem, drogami, alkoholem, pýchou. Tak si většinu lidí kupuje. Ubozí, nešťastní, nevědomí hlupáci, kopající si sami jámu, do které padnou! Proto je ďábel na Zemi vítězný! Zatím!“ 10. 2. 1993

„Je důležitá čistota těla, které je chrámem, ve kterém sídlí duše! Čistota je v nepodléhání pokušení. Pokušení chamtivosti, sobectví, lakomství, pýchy, proradnosti, sexu. My zde těla nemáme, a tak pokušení neznáme.“ 15. 2. 1993

„Protože ses naučila stočit svou mysl, pozornost do nitra, zmohutněla tvá duše, osvobodila se z vězení těla. Tvůj Duch – Boží Jiskra získal prostor a spojil se s tvou duší v mystické svatbě. To je zázrak, milost Boží a koruna duchovní práce člověka v těle. Hlídej jako poklad svou duši, maminko!“ 17. 2. 1993

Viděla jsem pádit velkého, bílého, osedlaného koně bez jezdce. Vedle něho běželo malé dítě s hořící svíčkou v ruce. Řeklo: „Má delší nohy než já. Ale já mu stačím, protože mám Boha!“ 17. 2. 1993

„Touha po Světle, tak to má být! Světlem se odívat a světlo pít. Nedat se zadržet, jít stále vpřed. Ne zítra, ne pozítří, ale dnes, teď a hned! A nést v sobě mír!“ 3. 3. 1993

„Probouzet duše, pomáhat jim zrát, růst, mohutnět a stoupat výš je jedním z mých poslání.“ 14. 3. 1993

Bojoval s drakem. „Bojovat proti zlu! Kde začít? S bojem proti vlastním chybám, nedostatkům a špatným vlastnostem. Je to nejtěžší boj každé lidské bytosti.“ 16. 3. 1993

Uviděla jsem mladou, krásnou, usmívající se ženu. Ze zástěrky rozhazovala zrní. Řekla: „Z každého zrnka lásky vyroste klas lásky a nasytí hladové srdce. Nelakot'te láskou! Rozdávejte plnými rukama! Vráť se mnohonásobně!“ 25. 3. 1993

Šel kvetoucí loukou v zářivě žlutém rouchu, v ruce měl knihu a četl. „Co vidíš, maminko? Rozhlédni se!“ „Vidím krásnou louku, plnou květin, zářivé Slunce, mír.“ „A kdo jde tou loukou?“ „Ty, moje srdce! V ruce držíš otevřenou knihu.“ „Jaká myslíš, že je to kniha, maminko?“ „Myslím, že je to kniha tvých životů.“ „Ano. Mohu se v ní doslova procházet svými minulými životy. Rozdíl od knihy, jak ji znají lidé na Zemi, je však ten, že si všechno mohu promítnout – asi jako barevný film – ale ve třech dimenzích, a mohu se v tom promítnutém vidět. A ještě navíc se všemi důsledky tehdejších myšlenek, slov i činů.“ „Má každá duchovní bytost knihu svých životů?“ „Každá. Ty knihy jsou absolutně dokonale vedeny. Ale ne každá duchovní bytost tu knihu dostává, aby si v ní četla.“ „Jen kdo?“ „Jen vyspělá, zralá duše, která z té knihy čerpá poučení. Nezralá duše by mohla propadnout zoufalství. Neboť není všechno dobré a radostné, co vidí. Kdyby to dobré a radostné bylo, nemusela by se přece tolikrát inkarnovat!“ „Je tam také tvůj poslední život na Zemi?“ „Jak by ne! Se všemi chybami, omyly a nedostatky. Je to příběh člověka, který našel Boha.“ 1. 4. 1993

„Láska, milosrdenství znamená neodehnat trpícího od svého prahu, pozvednout ho a pomoci ze všech sil. Ale stává se, že zlí, zlomyslní a sobečtí lidé „dobrého člověka“ zneužívají, vykořisťují a pro jeho dobrotu vydírají. A za jeho zády si z něho dělají šoufky. Proto pozor! Vždyť přece ten naivní dobrák přemírou své nezištné laskavosti na ně uvaluje přetěžkou karmickou zátěž! Taková situace ovšem může nastat jen na Zemi. Tady je všechno jiné: jestliže se duše ze své svobodné vůle chce vyvíjet dál, dostane se jí veškeré pomoci, podpory, vědění, lásky a přátelství. Když nechce, zůstane na úrovni svého vědomí. Ale nikdy, nikdy nemůže ublížit, vykořisťovat nebo vydírat duši vyspělejší! A v tom je ten rozdíl. Proč ti to, maminko, povídám? Máš mnoholetou meditací velmi vyvinutou intuici, dovedeš lidi číst jako knihy. Ale někdy si počínáš jako naivní dítě, které chce jenom dávat, dávat, dávat. A zlolajníci berou a odpovídají kopanci a ranami pod pás! Po celý tvůj život. Buď proto opatrnější! Neplýtvvej silami! Potřebuješ je pro svou Cestu! Moje duše objímá duši tvou! Amen.“ 23. 4. 1993

Seděl na břehu jezera, na klíně měl otevřenou knihu a kolem něho byly děti. „Duše dětí chtějí poznávat a chtějí se radovat. Zahrnují mne proudy otázek, chtějí toho tolik vědět! Řekl jsem, že chtějí poznávat a chtějí se radovat, ale tady je to pojem jediný! Poznávání je radost a radost je v poznávání. Nezapomněl jsem ještě na hrůzy školy na Zemi: jak v ní polovzdělaní sadisté či lhostejní lháři lámali, pošlapávali, ničili osobnost, charakter i nadání těch, které měli vychovávat.“ 7. 5. 1993

„Člověk na Zemi, který se dovede dívat, vidí krásu. Ale co je to proti dokonalosti lidské duše, složené z obrovského množství částic, a protože složené, tedy dělitelné, aby ty horší částice mohla vyměňovat za lepší, jestliže se vyvíjí a roste. A v ní nedělitelná Jiskra Božího Ducha, nedělitelná proto, že součástí Boha je.“ 21. 5. 1993

„Co vidíš, maminko?“ „Vidím louku, plnou barevných květin, které znám. Za tvými zády je obrovské Slunce, které nepálí. Tou loukou vede cesta. Je bílá.“ „Je posypaná solí života. Vede do Duchovního Slunce. Je to tvá Cesta, maminko!“ „Ale kromě tebe na té

Cestě nikoho nevidím. Znamená to, že každá duše má svou Cestu?“ „Samozřejmě. Ta Cesta je totožná s rovinou vědomí – Nadjá. Zkažená duše jde cestou nevábou, tam nejsou louky s květinami, ani zářící slunce!“ „Napadlo mě už mnohokrát, že ve svých vizích, v poselstvích, vidím jen krásné.“ „Protože je tvá duše čistá!“ 8. 8. 1993

„Najít na Zemi člověka, který volá k Bohu z hlubokosti svého srdce, to je jeden z malých zázraků! Jsou sice přemnozí, kdo poklekají v chrámech a mumlají naučené modlitby, ale myšlenkami, srdcem i duší jsou přitom zakotveni ve vnějším světě. Jsou přemnozí, kdo k Bohu volají jen tehdy, když potřebují Jeho pomoc, ale setrvávají ve svém sobectví, hněvu, ve své nenávisti a závisti. Jsou mnozí, kdo se knězi vyznávají ze svých hříchů, jež jim jsou knězem v rozporu s Božími i kosmickými zákony odpuštěny, ale hřeší dál s vědomím, že jim jejich hříchy budou odpuštěny opět. Takové modlitby, takové pokání nemají u Boha hodnotu vůbec žádnou, takové modlitby k Jeho uchu nikdy nedoletí! Už jsem řekl mnohokrát, že upřímná, pokorná, nezištná modlitba čistého srdce letí k Bohu jako vystřelený šíp. Že čisté, nezkažené duše září jako plamen, jako maják, že ony drží pohromadě planetu Kříže jako žulové sloupy. Buďte požehnány, čisté duše, na které čeká život věčný! Amen.“ 2. 9. 1993

„Cesta k Bohu je úzká, strmá a namáhavá. To, co po ní člověk na Zemi ujde – nebo také ne – je pro jeho duši základem, podhoubím, ze kterého vychází, když sem přijde.“ 13. 9. 1993

Viděla jsem Martina jasně. Kráčel vedle tmavého koníka. „Sedlo je prázdné, jezdec sesedl a nechává se vést. Někdy je lepší nechat se vést, než silou své vůle usměrňovat své myšlenky i činy. Nechat se vést vnitřním hlasem, duchovním viděním a slyšením! Protože smysly člověka klamou. I svět ho klame! Ale nejvíce ho klamou lidé, na které položil svou lásku. Jak dobře to znám! Jak dobře to znáš, maminko! Na čisté, zdravé duši zklamání, zloba, nenávist a nevědomost těch zlých neulpívají. Je to asi tak, jako kdyby člověk ze sebe smyl špínu. Ostatně tady není nikdo, kdo by duši zraňoval. A tak se vznáší, stoupá, přijímá a vyzařuje lásku, pokoru a vděčností oděna a svou mohutností vysílá požehnání a mír, kam chce.“ 24. 9. 1993

Stál v bílém rouchu v olivovém háji. „Oliva se musí stisknout, aby vydala olej. Člověk musí trpět, aby ze sebe vydal a do sebe přijal to nejlepší. Poklady jsou v hlubinách a musí se namáhat, musí se potopit ten, kdo je chce získat. Není záviděníhodný ten, kdo zdánlivě žije v blahobytu, bohatství a ‚štěstí‘ vnějšího světa. Pluje po povrchu a takový život nemá žádnou cenu. Ty, maminko, jsi zvítězila sama nad sebou a takové vítězství je Bohu milé. Jeho symbolem je olivová ratolest.“ 25. 9. 1993

„Jógananda byl můj mistr, Ježíš Kristus je můj Spasitel, Vykupitel, je život mé duše. A můj přítel a ochránce. Světlo z Něho prýští, je Světlo věčnosti. Jeho Láska je Láska očišťující a zachraňující. Nenalézám lidských slov, abych vypověděl o Jeho laskavosti a trpělivosti. Jsou pohlazením mé znovuzrozené duše.“ 8. 10. 1993

Viděla jsem krásného, útlého anděla ve světlezeleném rouchu. V ruce držel palmovou ratolest a řekl: „Jsem Mír. Ale k Míru lze dospět jen přes poznání, pokoru a lásku.“ 29. 11. 1993

Viděla jsem krásnou Boží Matku, malý Ježíš běhal kolem ní, nahý, hrál si s hračkou ze dřeva. Marie řekla: „Stát se dítětem Božím, to je smysl a cíl Cesty! Neohlížej se! Jdi statečně svou Cestou!“ 27. 12. 1993

„Pohyb vpřed a vzhůru znamená evoluci; přešlapování na místě stagnaci; pohyb zpět a dolů degeneraci.“ 3. 1. 1994

„Veškerou sílu věnuj svému duchovnímu životu, jen ten má cenu!“ 15. 1. 1994

Jel na oslíku ve fraku a cylindru. „Jistě se ptáš, kam se ubírám v takové parádě! Ubírám se na mystickou svatbu a ukazuji se ti v tak slavnostním oblečení, abys viděla, jak velká slavnost to tady je. Když duše dozraje, dochází v ní k mystické svatbě, spojení Ducha s duší, k sjednocení, prostoupení duše Duchem-Jiskrou Boží. Stane-li se to člověku v lidském těle, jistě pociťuje velkou blaženost a štěstí. Ale také zodpovědnost. Ve věčnosti se pak duše může rozhodnout, zda se chce inkarnovat do těla na Zemi, nebo na jinou planetu, nebo zůstat tam, kde je. Po mystické svatbě se rozzáří jako nejjasnější hvězda a stoupá prudce vzhůru.“ 1. 2. 1994

„Duchovní bytost tělo nemá, působí myšlenkou.“ 7. 3. 1994

Seděl pod košatým stromem a na klíně měl kostru. Ta se začala velice rychle obalovat tělem a povstala z ní nádherná bytost. „Znovuzrození v Duchu! To může nastat i v lidském těle na Zemi. Ale nestává se to často. Vyžaduje to naprostou čistotu a svobodu duše, odevzdání se Bohu, pravidelnou duchovní práci, nezištnost, hlubokou, nesobeckou lásku a pokoru a pochopitelně čistý život bez závisti, bez touhy po moci a slávě, bez touhy po majetku a bez touhy vlastnit jiného člověka. Je málo těch, kdo to dokáží, protože ďábel číhá a snaží se každé takové znovuzrození zmařit. Nemusím vysvětlovat proč. Ale takový znovuzrozený v Duchu je už za pozemského života sjednocen s Bohem a dostává milost z Jeho podstaty: milost duchovního vidění a slyšení, nebo milost jasnozření, nebo milost pomáhat trpícím, stát se zkrátka majákem, Světlem v temnotě noci, vyvolané negativním myšlením, nevědomostí, sobectvím, surovostí, závistí a chamtivostí těch ostatních. Bůh takového člověka, znovuzrozeného v Duchu, probouzí a nasazuje tam, kde ho je zapotřebí a dává mu tu milost, která je zapotřebí pro znovuzrození v harmonii s jeho cítěním, myšlením, jeho svobodnou vůlí a touhou jeho čistého srdce.“ 24. 3. 1994

„Kdyby lidé věděli, kolik za jediný pozemský život mohou odpracovat pro život věčný, jestli žijí v souladu a v harmonii se Zákony Božími!“ 5. 4. 1994

„Člověk na Zemi naříká, lamentuje, nadává a vinu za všechny rány i malicherné bolístky vnějšího světa svaluje na kdekoho. Říká: ‚To všechno zavinili ti darebáci, zloději, vydřiduši kolem mne.‘ Neřekne nikdy: ‚Je to všechno moje vina, protože jsem zlý, sobecký a chamtivý! Protože jsem odpadl od Boha! Protože ve mně není ani trocha lásky, milosrdenství, laskavosti ani pokory!‘ Nahlédnout do vlastního nitra, uvidět, co tam je, a vyvodit z toho důsledky, je statečné. Vždyť poznat sám sebe je smyslem života v těle! Poznat pravdu, doznat své omyly a chyby, chtít je napravit je počátkem Cesty! Být tvrdý vůči sobě, milosrdný k bližnímu!“ 19. 6. 1994

Tiskl k srdci Kříž. „Do Jeho srdce může vyvolený vstoupit jen přes Kříž! Kříž vysvobození, ne utrpení! Kříž spasení, ne smrti!“ 11. 12. 1994

„Král je ten, kdo překonal vášně světa. A těch je moc. Nikdo to neví tak dobře jako ďábel, který je nabízí a pochyťává tak kolísavé duše. Ví, že skrze pýchu rozpoutává všechno zlo! Všechny hrůzy, které se dějí, jsou důsledkem pýchy člověka!“ 12. 12. 1994

„Duchovní bytost je krásná tak, na jakém stupni vývoje je její duše. Jestliže mne vidíš krásného, potvrzuje to, že jsem daleko a vysoko a v nepředstavitelné blaženosti.“ 20. 12. 1994

Začala jsem studovat 1. díl „Boží Říše“. Je to první dílo, které Jakob Lorber začal vnitřním hlasem přijímat a zapisovat 15. března 1840. Přeložila jsem asi tisíc stránek z Lorberova díla, asi deset tisíc jsem jich přečetla, ale první kapitoly „Boží Říše“ mne uchvátily: mocná slova lásky, pilíře myšlenek! Moje tělo začalo vibrovat. Viděla jsem jasně duchovním zrakem Jakoba Lorbera v jeho chudé světničce, cítila, co prožíval, když na něho tato první slova dopadala. Cítila jsem jeho vytržení, úžas i šok. Večer při meditaci jsem uviděla Ježíše Krista na Kříži. Položil ruku na hlavu ženy, stojící pod Křížem (byla jsem to já v produchovnělém těle) a řekl: „Ty Mně rozumíš, protože Mně miluješ!“ 14. 12. 1994

Odejít z vlastní vůle z tohoto světa je před Bohem těžký hřích. V celém rozsáhlém díle, jež Jakob Lorber vnitřním hlasem přijal a sepsal, jsem hledala, co říká Ježíš Kristus tomu, kdo daru života nevyužil až do konce. Říká, že duše toho, kdo tuto milost zmařil, se musí dlouho, velice dlouho ze svého hříchu očisťovat. Že však není trestán ten, kdo za svůj čin není odpovědný. Používá slova „verruckt“, což znamená „poblázněný“, „ztřeštěný“, „pomatený“. Tedy takový, jehož fyzické nebo duševní – nebo obojí – utrpení přesahuje míru snesitelnosti a činí ho za jeho čin nezodpovědným. Kdy taková situace nastane, kdy

utrpení takového člověka překročilo hranici únosnosti, může však posoudit a zvážit jen Bůh.

Opakuji znovu, že naše planeta je školou, která má vychovávat děti Boží. Lidské tělo, že je chrám, ve kterém sídlí nesmrtelná duše a v ní Duch-Jiskra Boží. Život v těle je milost, ale také zkouška a utrpení! Je jedinou Cestou k Bohu pro ty, kdo na ní ještě nevykročili, i pro ty, kteří už na ní ušli pořádný kus.

Jménem svého milovaného syna prosím všechny, Boha hledající, aby byli stateční, aby při těžkých životních zkouškách vydrželi. Aby zářili jako majáky, jako hvězdy, jako plameny Lásky. Je přijme do náruče Ježíš Kristus a přitiskne je na Své milosrdné srdce. A zůstanou u Něho na věky.

A poslední vzkaz od mého syna Martina: „Říkej lidem, jak se mají modlit, když odešel někdo, koho milovali. Především mu odpustit všechno! A pak dále stále opakovat: Přeji ti vysvobození, znovuzrození, odpoutání a mír!“

SEDM ŠÍPŮ – SEDM CEST K BOHU

nakladatelství Trigon, 1994

Svět potápí se jako postřelený koráb.
Ti, kdo jsou na palubě, lapají po dechu.
V jistotě zániku, stržený do víru, je každý sám.

Co dávám, to dostanu. Myšlenkou tvořím. Závazně.

Když nenávidím, dostanu nenávisť.
Když zabiju, pak budu zavražděna.
Kdo člověka v nouzi opustí a zradí přítele,
ten bude v nouzi opuštěn, zrazen a sám.
Kdo si dá zlámat páteř pro koryto,
ten bude z nejchudších, v opovržení, bídě.
Kdo na svůj život sáhne, těžce se provinil.
To je vesmírný zákon, jasný, logický a prostý.

Když někdo svobodu vezme národu,
otrokem bude v příštím životě.
Ne jedinkrát, však za každého, jehož svobodu vzal.
Tak miliony životů projde jako otrok,
bez světla, bez naděje, bez radosti.
Bude se rodit a umírat, rodit a umírat,
točit se v kole, které konce nemá.
To vesmírný je zákon. Je spravedlivý.

Na vratké palubě jsou také ti, kdo hledají a touží.
Bojují láskou, silou myšlenky a chtějí zachránit
svou planetu, vrátit ji zpátky do jednoty.
Vývést člověka z nevědomosti, ukázat mu cestu k pravdě.
Zákonem tvůrčího kontrapunktu jich přibývá,
jsou solí, čistým krystalem, jedinou nadějí.

Skutkem, aby se stala rovnice tvůrčího zákona:
Nečiň člověku, co nechceš, aby člověk činil tobě.
Z nevědomosti, slepoty otočil člověk tento zákon.
A tak se svět potápí jak postřelený koráb.
Všichni jsou na palubě, každý postaven před svého soudce.

Myšlenka je živá. Co stvoříš myšlenkou, to se ti vrátí, ba nemusíš to ani činem dotvrdit. A ničím neošidíš vnitřní hlas, kterému říkáme svědomí, leč tak, že sestoupíš z příčky žebříku, na kterou jsi tak pracně vylezl. Pak opustil jsi však sebe sám, svou božskou podstatu, vydal se karmické odplatě. Je možno se prodat za mísu čočovice, ba ještě méně, ale v tom okamžiku má člověk právě jen takovou hodnotu, za jakou se prodal. Když jako Jidáš pochopí, co proti sobě učinil, když odhodit chce, zač se zaprodal, pak prostě odhazuje sebe sám.

Nevděk je podle kosmických zákonů jedním z největších hříchů. V příštím životě se nevděčný setká s nevděkem toho, koho miluje a komu se obětuje.

Každý totalitní režim je držen fanatismem a strachem. Z fanatismu vyplývá netolerance, z ní násilí a lež, z nich zločiny na lidských nesmrtelných duších a zranitelných tělech. Fanatismus znamená překroutit, zploštit, znásilnit původní myšlenku, přizpůsobit ji potřebám těch, kdo vládou absolutně. Fanatismus zničil původní křesťanství a zatížil je inkvizicí, křížáckými válkami, hanbou falešného katolictví. Fanatismus zhanobil původní čistou myšlenku komunismu a přetvořil ji v nástroj, ovládaný a manipulovaný samovládce. Strach v totalitním režimu mají všichni: ten, kdo vládne, kdo vládne, aby jim moc nebyla vyrvána někým, kdo je ještě dravější, surovější a prolhanější. Ti, kdo jsou ovládnuti, mají strach, neboť ani jediný okamžik jejich životů a životů jejich dětí není jistotou; vždy, všude a zcela bezdůvodně mohou být obviněni z čehokoli, uvězněni, mučeni, psychicky i tělesně likvidováni. Důsledkem fanatismu a strachu je nedůvěra, sobectví, posléze pak lhostejnost a mravní otrlost. Člověk, který se odlišuje morální hodnotou a je pravdivý a čestný, se do totalitního režimu nehodí. Samovládce ho odstraní. Vždyť, jak praví Zarathustra, je nejhorším panovníkem ten, jehož se bojí nevinný člověk. Takový panovník se snaží stát se velkým tím, že jiným usekne hlavu.

V tomhle jsme žili deset let po komunistickém puči (1948). My jsme jej zavinili a měli jsme teď, co jsme zcela jistě nechtěli: teror, procesy, vraždy, morální bídu a lež. Z nezkušenosti, romantismu a poválečného nadšení jsme se přimkli k síle, jež jediná čelila fašismu. A zatímco jsme dělali svou mravenčí revoluci a hráli si na budování, vyšplhali se nám po zádech darebáci, kteří do špinavých rukou uchopili moc a pak nás rozšlápli nebo nám zakroutili krkem. Už byli nahoře a k ničemu nás nebylo zapotřebí. Náš revoluční dech se jaksi zkrátil, pach vítězství docela vyvanul a stáli jsme tu pojednou s holýma rukama a vyděšeně pohlíželi – ne už kupředu – ale na spoušť, kterou jsme za sebou zanechali. Chtěli jsme vytvořit rovnost lidí a dát jim radost. Vytvořili jsme kastovní společnost, která žila ve strachu.

Negace vede k hledání, hledání k přemýšlení, z něho je poznávání a konečně pak poznání. Ve svém těžkém poklesnutí se národ rozdělil. Přátelské svazky se potrhaly, milence rozdělila propast, rodinné svazky se rozbily. Zdravé zrno se oddělilo od plevele. Každý byl sám se svými zkušenostmi a se svým svědomím. V tom boji proti násilí a lži i v boji proti sobě stál každý osamocen, sám.

Žádný totalitní režim nestrpí, aby v něm lidé mysleli, a jejich vnitřní svobodu rozhání jako roj včel.

Myšlenky a slova jsou živé, jsou počátkem tvoření. Celý svět byl stvořen z myšlenky a vůle.

Člověk, který se poctivě a s láskou věnuje duchovní práci, dostává milost a jeho vnější život se upraví.

Současná věda na zemi už přesáhla lidskou duchovní vyspělost, která by měla

vědce kontrolovat. Člověk dosáhl bodu, kdy věda předbíhá jeho ducha. Je schopen vyhladit sebe sama a všechny životy na této planetě. Mohl by také ohrozit galaxii, ke které patří. Ale to zákon zakazuje.

Život vzniká prostupováním síly duchovní do síly hmotné. Život není ve hmotě, ale v Bohu. Část člověka byla sice učiněna z prachu země, to je tělo. Ale Duch byl vytvořen přímo Bohem.

Člověk může splácet dluhy z minulých životů – kdyby je neměl, nebyl by tady – jen utrpením nebo duchovní prací. Když začne poctivě a vytrvale duchovně pracovat, přestane trpět. Jsou ovšem někteří, kteří sem přicházejí dobrovolně pomáhat trpícímu lidstvu. Dávají se dobrovolně inkarnovat z vyšších, vyspělejších planet. Mým úkolem je učit, pomáhat z nevědomosti těm, jejichž osudovost je ke mně přivedla.

Když člověk vědomě používá Hadí síly, která je silou tvořivou, obrátí plodivou sílu, která směřuje dolů, směrem vzhůru. Říká se tomu obrácení toku řeky Jordánu. Takový člověk pak musí žít čistě, musí žít zdrženlivým životem, jinak zahyne nebo zešlívá. Proto je právě tolik duševně chorých – ať dočasně či trvale – mezi těmi, kdo sami všechno možné zkoušejí. Proto také musí každý povolovaný učitel své žáky na začátku poučit a v určité úrovni vývoje je musí nechat, aby se sami rozhodli.

Bůh ve své tvůrčí podstatě je uvnitř člověka, jen On je pánem a učitelem.

Přátelství je především jistota. Maximální tolerance. Kritičnost k příteli, ale hlavně k sobě. Připravenost setřít kdykoli jeho slzy, být připraven pomáhat, činit zázraky, jež každý může činit, přistupuje-li k člověku s pokorou a láskou. Žádat pravdu a dávat pravdu. Sdělovat všechno, co vím, jestliže je touha dovědět se. Uvědomovat si a příteli opakovat, stále opakovat, že myšlenka je živá, stále činná, že tvoří bez přestání a bez zastávky. Že negativní myšlenka na nemoc zákonitě přináší nemoc. Že nemoc je disharmonie duše a těla, ve kterém lidská nesmrtelná duše přebývá. Že myšlenkou byl stvořen svět a jeho části tak, jak jsou. Přátelství znamená nevnucovat nic a nevnucovat sebe. Umět mlčet. A umět se s přítelem smát.

Hluboká bolest, citový otřes člověka posunou. Otázka je, kam. Otázka je, jak zužitkuje tuto učební látku.

Myslím v lásce, dostávám lásku.

Já rozumu používám minimálně, jen v nejkrajnějších případech, všechno ostatní se

děje intuicí, hnutím srdce, zábleskem vnitřního hlasu. Víím, co mám dělat za určité situace, nebo si náhle uvědomím, že jsem o stupeň výš. Jsem vedena Bohem – spoléhám na to.

Výchova

Je mým životním úkolem vybudovat člověka. Vybudovat ho k obrazu Božímu tak, jak nejlépe dovedu. Že mám odkládat sebe a dítěti věnovat všechno, co ze sebe vydoluji. Mé dítě pro mne začalo být nepopsaným listem, kdy Bůh na mne pohlédl jeho pohledem a řekl: „Na tento bílý list budeš psát a zodpovíš se za to, co tam napíšeš! To je tvůj úkol!“

Pochopila jsem, že vybudovat člověka je mým úkolem. Je to jako vytvořit umělecké dílo – stejně jako malíř nebo sochař – více či méně zdařilé. Člověk se však musí držet pravé cesty, sám sebe potlačovat a hlavně odkládat sobectví, což je nejtěžší.

Často jsem říkala svému muži: „Spolu jsme začali, spolu skončíme. Toto jsme dostali propůjčeno. Dítě máme od Boha propůjčeno, abychom na něm vykonali svůj díl práce!“

Z milosti Boží mi bylo dáno, že jsem dokázala zbavit se vlastnického pocitu vůči dítěti. Uvědomila jsme si, co mi chce Bůh říci, pochopila jsem, v čem je Jeho milost. Proto jsem neměla komplikace při výchově, věděla jsem, co mám dělat. Psychologové i pedagogové mi byli k smíchu. To, co sepsali v mnoha vědeckých knihách, mi bylo dáno od Boha jediným instinktivním trhnutím.

Rozhovor č. 1

„Jsem šťastný. Jsem plný radosti. Našel jsem cestu k Bohu. Jdu po té cestě. Vede mne vzhůru. Neohlížím se. Zbavil jsem se přání a tužeb. Osobně netoužím po ničem z tohoto hmotného světa. Medituji několik hodin denně. Uvnitř sebe slyším zvučet Óm. Po páteři mi stoupá Hadí síla – tvůrčí síla. Cítím se jako součást kosmu. Nebojím se smrti. Prosím denně za mír a za všechny, kdo hledají světlo.“

„Víte tedy, kam vede vaše cesta. Víte také, odkud?“

„Z minulých životů, z nespočetných inkarnací. Své minulé životy neznám a je to dobře. Člověk by sotva snesl sám sebe, kdyby je znal. Nebyl by tady, kdyby nemusel odčiňovat chyby z minulých životů. Nebo i zločiny. Je to milost Boží, že neví, že si nepamatuje. Nesnesl by to.“

„Život v tomto těle a v tomto čase však svou paměť má?“

„Má, i když mnohé z toho, co se mi dříve jevilo jako významné, ztratilo jaksi obrysy v mlze. A naopak. Má paměť má své mezníky, své opěrné body: pocit odlišení v dětství, nenávisť v době dospívání, která vedla ke hledání, běhání po klikatých cestách. Ty vedly k depresi, samotě, znechucení a ateismu. Pak přišlo rozhodnutí skoncovat buď smrtí – tehdy jsem ještě nevěděl, že smrtí nic nekončí – anebo odchodem ze země, kde jsem nemohl dýchat. A potom odchod a strašné zklamání ze zloby, lhostejnosti a tuposti lidí. Z jejich nevědomosti. Zoufalství samoty. Hledání. Jiskra v temnotě. Pravda. Světlo. Cesta. Nalezení.“

Rozhovor č. 2

Jedna paní povídá: „Jsem spisovatelka a dívám se na lidi tak trochu jako na náměty. Jako když malíř obhlíží krajinu a hledá námět, který by ho upoutal.“

Tu jsem se převalila na břicho a řvala smíchy. Slzy mi tekly smíchem po tvářích a já jsem si myslela, že se snad zblázním. Celá jsem se smíchem otřásala a trvalo to pěknou

chvíli, než jsem byla schopna slova. „Promiňte, promiňte, už dlouho jsem se tak nenasmála! Vždyť přece, vážená paní autorko, slovo přichází zevnitř a člověk je vyjádří jenom, když musí, když nezbytně musí, když je silou myšlenky k tomu donucen. Jinak má mlčet, mlčet, mlčet!“

„To by pak musela mlčet většina autorů.“

„Však by taky měli, měli by mlčet, když nemají co říct. Netahat čtenáře do primitivní pohodlnosti.“

„Jak tedy podle vás má autor tvořit?“

„Z hlubokosti své bytosti, svého ducha, svého nitra. Vždyť ani jediná myšlenka není původní, všechno je hotovo v tvorbě. Z milosti je myšlenka mu podána, jestliže je jeho úkolem ji vyjádřit. A všechno ostatní je falešné, je to nepravda a taky se to v díle pozná.“

Rozhovor č. 3

„Je potřeba pozměnit demokracii. Je potřeba parlament moudrých, těch nejmoudřejších ve svých oborech. O nejdůležitějších otázkách by rozhodovali oni. Řekněte sama: může snad volič, který tomu vůbec nerozumí, rozhodovat, zda stavět atomové reaktory nebo ne? Ať přímo nebo přes poslance, vždyť je to k smíchu! Jsem pro demokracii kvalitně lepší, usměrňovanou parlamentem těch nejmoudřejších. Ti by se taky mezi sebou dohodli rychleji a lépe, než placení politikové, kterým jde o moc. Vždyť jsou to povětšinou hlupáci. Anebo suroví samovládci v totalitních režimech. Parlament moudrých, vláda těch nejmoudřejších by jediné mohla zachránit tenhle svět.“

Vím, že tato myšlenka není původní, že je platonská. Ale to hlavní: je správná! Mým úkolem je tu myšlenku přinést, obnovit, rozšířit a potom se stáhnout.“

„S kritikou demokracie narazíte na odpor levice i pravice. Proč se pletete do politiky?“

„A co dělal Gándhí? Pletu se, protože všechno je jednota. Protože vlády této současnosti přinášejí neštěstí a strach a smrt a války a hlad. Ve znamení pokroku a evoluce. A taky jistotu, že vyhubí se lidstvo navzájem. To ani zvířata nedělají. Současná takzvaná civilizace přináší jistotu, že zničí tuhle krásnou planetu, naruší celou galaxii. Mým úkolem je křičet myšlenku, aby se moudří tohoto světa dohodli. K tomu však musí mít moc, musí vládnout. Taková myšlenka, a jsem přesvědčen, že je správná, je zakódovaná v kosmu. Jestli se neuskuteční teď, uskuteční se později.“

„Bude-li kde a s kým a pro koho.“

„Planeta Země bude zničena strašnou atomovou válkou. Pak bude očištěna kosmickým ohněm, aby bylo smyto všechno, co bylo vytvořeno nesprávným myšlením. Bude očištěna i její atmosféra. Přibližně tři miliardy lidí přitom zahynou a budou inkarnováni jinde, na jiné planety, podle své duchovní úrovně. Asi čtvrtina lidí však bude evakuována do prostoru, do vesmíru. Tam projde školou, bude zdokonalena, především psychicky. Mezitím ti, kdo ve vesmíru vládnu a starají se o naši planetu, použijí časové dilatace, takže na planetě uplyne třeba sto milionů roků a pro ty evakuované jen několik měsíců. Potom se vrátí, na vyčištěnou, obnovenou planetu.“

„A budou pokračovat v ničení? Proč tedy přicházíte se svou myšlenkou o parlamentu moudrých, která by podle vás mohla zachránit svět, když tak přesně a černě vidíte jeho zánik? A proč nezasáhnou ti, které nazýváte vládci vesmíru, před zničením naší planety? Proč nezabrání atomové válce?“

„Ty zdokonalené bytosti budou na docela jiné úrovni. Rozdíl mezi nimi a námi bude větší, než rozdíl mezi člověkem a zvířetem. V tom dobrém slova smyslu: budou mnohem inteligentnější, než jsme my, celý jejich mozek bude pracovat, ne jenom jedna desetina.“

Především ale budou eticky vyspělejší. Nebudou státy, hranice, armády a vládnout budou ti nejmoudřejší. Parlament moudrých. Přicházím proto se svou myšlenkou včas, dokonce v předstihu. Až bude naše planeta očistěna, bude žít svět v harmonii se zákonem tvorby. S tím zákonem je dnešní svět v totálním rozporu.

Ptáte se, proč nezasáhnou vládci vesmíru před katastrofou, před atomovou válkou. Odpověď je prostá: protože člověk má svobodnou vůli. Do její realizace se nezasahuje. Co myšlenkou stvoří, to se mu vrátí. Takový je zákon. Člověk sem přišel, aby se učil, sbíral zkušenosti. Teprve při katastrofě, která ohrožuje ostatní planety galaxie a její rovnováhu, je třeba zasáhnout.“

Rozhovor č. 4

„Šel jsem do emigrace, abych mohl pracovat – smysluplně tvořit. Nechtěl jsem peníze, vůz ani dobré bydlo, já jsem chtěl pracovat. Aby má práce měla smysl. Ne pro mou kapsu, ale pro lidi, pro svět, který se potápí. Bylo to však hrozné zklamání, když jsem zjistil, že západní společnost je jen bandou konzumních idiotů – ve své většině, naštěstí ne všichni. Žije se tady, pravda, v poměrném klidu, ale je to mrtvá krajina před bouří, před vichřicí, a kdyby si člověk nevytvořil svůj vlastní svět, svět myšlenkově bohatý, eticky čistý, musel by si tady zoufat. Tam doma je vězení, klec, v níž je člověk pod zámkem. Tady je sice prostor, ale je sterilní. Však tohle všechno sama jistě víte.“

„Bohužel vím. Pud sebezáchovy však naučí většinu ryb plout a žít též v kalných vodách.“

„Dám přednost tomu, vody kolem sebe vyčistit. Čistí se zevnitř ven. Nejdříve pořádek člověk sám v sobě musí udělat,“ odporovala Jaroslava a pokračovala dál ve své řeči: „Tam u nás, v Československu, brutální komunistický režim všechny lidské hodnoty rozbil a z pošpiněných střepů vydalo smetiště svou žeň: nenávisť, chamtivost, závist a sobectví, lhostejnost. Ze všeho nejvíce vybudila lhostejnost. A odklon od duchovních hodnot, přilnutí ke hmotě. Na tomto smetišti teď vyrůstají naše děti, zmateny, zavedeny, ve lži. V totální lži. Celá ta země je jako pod vodou, v bahně a ve tmě. Žít tam je utrpení, zoufalství pro člověka, který to vidí a cítí.“

„Proč tedy tam zůstáváte?“

„Protože jsem tam byla zrozena. Člověk se rodí tam, kam patří, a v čase, do něhož patří. Komu bych pomohla, kdybych odešla? Sobě určitě ne. Víte, ta potopená zem má své ostrůvky, ty vyčnívají z bahna. Na nich jsou skuteční lidé. Živí. Tvůrčí a tvořící. Jsou nádherní, silní. Mají co říct. Je pravda, že občas rozběsněný proud ostrůvky spláchne, pohltí, ale zakrátko se vynoří jiné. Jsem tam kvůli těm ostrůvkům. Jsem na jednom z nich. Občas se podaří zachytit někoho, kdo se řítí ve víru kolem, podat mu ruku. Někdy se podaří vysvětlit, že člověk je duch, který má tělo a nesmrtelnou duši.“

„Váš syn měl tedy také zůstat tam?“

„On ne, jeho osudovost je jiná. Nebyl by vydržel ten nápor surovosti a špíny. Má co říct a tam by to povědět nemohl. A je mladý, chce vychovat děti, lidi, ne otroky. Taky ne usmívající se roboty. Tady má k tomu prostor.“

NOVÉ POSELSTVÍ Z PRAHY

nakladatelství Trigon, 2000

Nové poselství z Prahy vychází bez uvedení jmen autorů, neboť jde o knihu inspirovanou. Je v ní obsaženo vědění významné pražské duchovní školy, jež pracovala v letech 1926 – 1976. Knihu tvoří tři kapitoly: Musíš vědět, Filosofie Ducha a Cesta mystická.

První část nazvaná „Musíš vědět“ zaznamenává rozhovory žákyně a mistra. Žačkou je Jaroslava Pippichová-Scheidegger a Mistrem je Ing. Otakar Solnař. Tuto část sepsala Jaroslava Pippichová-Scheidegger. Druhou část (Filosofie Ducha) tvoří poselství pravdy o člověku a jeho životě na Zemi – planetě Kříže, o vesmíru a zákonech Boží tvorby. Autor neznámý. Třetí část knihy nazvanou „Cesta mystická“ tvoří výjimečnou učebnici meditačních a dechových cvičení. Cesta mystická je Cestou královskou, jež vede k probuzení skrze Ducha Svatého. Tuto část sepsala též Jaroslava Pippichová-Scheidegger.

Touto „Cestou mystickou“ prošla například PhDr. Marta Foučková. Zde je výňatek z jednoho rozhovoru s paní Foučkovou.

Redaktor: Jak jste získala zasvěcení do duchovního života?

Foučková: Mistr Ing. Otakar Solnař udělal můj astrologický výpočet a zeptal se mně, jestli chci jít mystickou cestou. Samozřejmě, že jsem zajásala, že to je to pravé, to, co jsem četla, ale nevěděla jsem, jakým způsobem se postupuje; takže mi přinesl materiály a vysvětlil mi, co mám dělat, jak mám pracovat. Tenkrát ta mystická cesta byla tajná, byla totalita, i k němu mohl přijít jenom ten, kdo se znal s někým a on si udělal astrologický výpočet, protože i on musel být chráněn, no a když jsem udělala tu sedmiletou střední mystickou cestu, tak se mě opět zeptal, jestli chci jít ještě dál, tak samozřejmě jsem opět zajásala, možná ještě víc a řekla jsem, že samozřejmě chci jít ještě dál; to je cíl všech životů, cíl pobytu na zemi a dostala jsem dvouměsíční lhůtu. No a jak už to bývá, tak ta zkouška v těch dvou měsících byla ta nejtěžší zkouška vůbec, kterou tady vůbec může člověk na zemi ustát.

Redaktor: Pokušení?

Foučková: Opravdu velké pokušení, které musíte zpracovat, rozpustit, sám to člověk nedokáže, musí poprosit Božské Síly, celý ten Božský kosmický svět, aby mu pomohl, a pak se ukáže, když to tedy ustojíte, jak to bylo blahodárné, protože pokud by to člověk nezvládl, tak by pak následovalo dost velké utrpení zase trošičku jiného rázu a charakteru.

Redaktor: Měla jste nějaký zážitek, kdy jste opravdu ve vlastní duši cítila, že To působí?

Foučková: Těch zážitků, kdy vás přesvědčí kosmický svět o tom, že jste s ním a že on je s vámi, těch je tolik, že bych je ani tady nemohla vyprávět, protože to bychom tady byli do zítřka. Předchází tomu celá škála drobných, malých, zdánlivě nevýznamných tzv. jakoby náhod, ale náhoda neexistuje, jsou to prostě drobnosti, které vás vedou a které nakonec vám ty dveře otevřou. Když řeknu, že jsem se opravdu setkala s Božskou Bytostí, téměř hmatatelnou Bytostí, tak to zní trošku jako pohádka, ale zůstaňme tedy na úrovni pohádky, že tyto bytosti existují, a že když se snažíte jít správně a děláte to, co máte dělat, tak se objevují.

Konec výňatku z rozhovoru.

Další pojednání o Mistrovi má paní Foučková na svých internetových stránkách. Na adrese www.martafouckova.cz. Zde otiskují jeho plné znění, které je nazvané:

Nesobecká láska Mistra Otakara Solnaře 12. 9. 1909 – 20. 9. 1999

V době totality se tvořila mnohá utajená uskupení lidí, kteří byli nespokojeni s nesvobodou a všudypřítomnou autoritativní mocí státu, omezující jejich myšlení, přání a nezávislou volbu životní cesty. Podobnou početnou skupinou byli i lidé, navštěvující Otíčka – jak jsme mu všichni, kdo jej znali, říkali. Ing. Otakar Solnař pracoval na vodních dílech v celé tehdejší Československé republice. V životě zakusil mnoho příkoří a utrpení, když hájil proti zvlí přisluhovačů tehdejšího systému a jeho mocipánů čistotu a přirozený tok našich, tehdy ještě krásných řek. Největší práci ale vykonal v oblasti probouzení duchovního života u nás. Jeho přínos je nesmírně cenný. Čím více lidí pozná spirituální ozvěnu své cesty a svým postojem pomáhá k uskutečnění vědomého dobra, tím lépe pro každý národ, a potažmo i celé lidstvo. Ten, kdo zná zákony vesmíru, snaží se uskutečňovat jen dobro; pro druhé i pro sebe.

Protože působil v době rozsáhlé „dohlížecí mašinérie“, přednášel v bytě, kam jsme za ním docházeli. Někdy se nás sešlo i více, a potom jsme se tísnili v malém prostoru. V té době musela být jeho práce i osobnost utajena. On by samozřejmě nikomu neublížil, ale lidská nevědomost tehdy vládla ještě silněji než dnes. Omezení lidé se bezmezně bojí všeho nového. Avšak jeho ochrana byla dokonalejší než statisícová armáda. U každého nově příchozího si nejprve vypočítal jeho horoskop, a tak okamžitě poznal, kdo jej přichází navštívit. Někdy se stalo, že člověka stručně odmítl, s poukazem na nepatřičné konstelace

planet. „Kdo rozumí horoskopům, najde všechno, protože všichni jsme součástí vesmírného celku. Vypovídá o nás spolehlivě záznam naší životní cesty,“ říkával. Jednou jsem k němu chtěla přivést paní, která si získala mou přízeň, a usilovně jsem se za ni přimlouvala. Seděl tehdy nad jejím výpočtem, pokyvoval hlavou, a přestože mi nerad působil zklamání, ukázal na indicie svědčící o tom, že je spolupracovník Státní bezpečnosti. Odmítl ji přijmout. Nejen u ní, ale i u dalších vždy neomylně poznal, kdo přicházel z vlastního zájmu a kdo měl jen za úkol prověřit jeho práci.

Ing. Solnař byl ztělesněnou láskou a nesobeckou pomocí druhým – takovou dílnou lidskosti ducha. Vedle svých rodičů jsem nepoznala láskyplnějšího člověka. Bez ohledu na věk oslovoval ženy „děvenko“ a muže „bratře“. Byly to nezapomenutelné filosofické, duchovní i intelektuální diskuse. Vždy jsem měla pocit, že je otevřen každému, a to i na jeho individuální úrovni. Jeho napojení na kosmické informační pole, Boha, bylo tak dokonalé, že si každý odnášel přesně to, co potřeboval pro další vývoj vědět. Vedle geniálně zvládnuté astrologie byl i jasnozřivý. Není zde bohužel dosti místa, abych mohla vyprávět, jaké neuvěřitelné zkušenosti jsem někdy zažívala. Studovat u něj bylo pro mne víc než další vysoká škola. Seznamovali jsme se nejen s astrologií, astronomií, filosofií, ale i s matematikou, fyzikou a hlavně s tím, jak máme jednat a myslet.

„Duchovní cesta se musí žít,“ říkával. „Doma, v tramvaji, obchodě, mezi lidmi i v soukromí. Musíte zářit. Jednejte tak, abyste činili druhým radost a nepůsobili bolest. I když se musíte bránit, buďte laskaví. Nic není náhoda, všechno vám přichází a zase odchází, vy tím jen procházíte. Buďte pozorní ve vztazích mezi lidmi. Musíte stále dávat pozor na cestu, jíž se ubíráte – na každý krok, který děláte. Našlapujte něžně, a ne jako slon v porcelánu, ať nezpůsobíte škody sobě ani druhým. Všechno je živé a odnáší si náš otisk. Nezapomeňte, že karma jako zákon odplaty dobra i zla je zde stále, ať si to připouštíte nebo ne.“ Jeho osobnost byla dílnou lidskosti a ducha. „Neodnášej si zlost za západ slunce; jen rozhodnutí, jak příčinu vyřešit,“ radil. „Není-li problém řešitelný, v myšlenkách jej opusť. A odpusť.“ Jako každý jiný člověk, také on měl nepřátele. Mají je všichni lidé, kteří chtějí druhým co nejvíce prospět a otevřít jim jak oči, tak srdce. „Nesmíme zapomínat, že jsme stále nedokonalí a nevědomí,“ omlouval třeba svou žákyň, která ho napadla z naprostého nepochopení. Jen pokýval svou šedou hlavou, politoval ji a odpustil. Často nás seznamoval s úkoly přicházejícího a neomylně se hlásícího nového věku Vodnáře. Svě žáky připravoval na příchod nové doby. „Zpočátku nebudte netrpěliví. Každý, kterého osloví duchovní tematika, bude mít touhu přidat se a spojit s tímto proudem, nebo ho dokonce propagovat a prosazovat. Mnozí ale nebudou mít v této době potřebné schopnosti. V některých případech se objeví i jiné motivy, ale to už tak na začátku každého nového věku bývá. Setkáte se také s neduchovním světem, který bude hájit hranice hmoty, ale nedejte se mýlit. Nesmí vás také odradit útoky od nevědomých a v oblasti ducha nevdělaných lidí.“

Ještě dnes se mi doslovně vybavují jeho ponaučení: „Miluj všechny lidi, miluj zvířata, celou přírodu, miluj Zemi a všechno, co ve vesmíru je. Nikdo nemusí vědět, že miluješ, nikomu to neříkej; měj to jen v srdci. To je pravá nesobecká láska, která je a dává druhým.“ Jeden žák se kdysi zeptal, zda může milovat i vraha. Otíček se zamyslel a pronesl nezapomenutelný výrok: „Milovat můžeš i Sovětský svaz.“ Tím bylo vše jasné.

„Duch je věčný, nekonečný, neohraničený, a právě tak může být dokonalá i duše, spojí-li se s duchovní podstatou,“ říkal mi, když jsme hovořili o mé práci – hlubinné terapii. A dodával: „To se snadno řekne, ale především je třeba konat. Musíme vědět, že jsme nejen součástí planetární soustavy, ale celého vesmíru. Podle horoskopu můžeme poznat, na jaké úrovni se ve svém vývoji právě nacházíme. Je dobré podívat se na svoji cestu a úkoly, co jsme již ušli a jakou práci máme před sebou. Vidíš, právě astrologie je výborným prostředkem. Musíš mít ale stále na zřeteli, že tato metoda, jako třeba i tvá terapie, kterou

lidem pomáháš otevírat oči a srdce, stejně jako i další duchovní disciplíny, jsou jen ukazateli duchovní cesty k poznávání Boha.“ Jako nejdůležitější viděl práci na sobě. Učil nás, že na prvním místě je nutné vědět, ne jen slepě věřit. Lidem pomáhal nejen tím, že je duchovně vedl, ale pomáhal a poradil v těžkých životních situacích. Mnohé varoval před nebezpečím; mnoha pacientům vypočítával, kdy mají nastoupit operaci, či kdy je pro ně naopak doba kritická. Často zdůrazňoval, jak by bylo dobré, kdyby astrologii znali lékaři, aby věděli, kdy nesmí operovat kvůli hrozícímu nebezpečí či komplikacím. Nezapomenu, jak ve výpočtu jednoho chlapce objevil, že má jen jednu ledvinu. Po lékařské prohlídce byl jeho úsudek potvrzen.

Otíček nás i léčil – láskou, láskyplným přístupem a hlavně tím, že jsme pod jeho vedením byli sami schopni chápat své životní křížovky a události, řešit těžké situace a nepodléhat sklíčenosti. Nedávno jedna jeho žákyně řekla: „Totalita byla zlá, měla jsem v patách bídu a čmuchaly, ale ráda bych se do ní vrátila, kdyby žil Otíček.“ Každý, kdo ho navštívil, dostal svůj vypracovaný horoskop. Největší pozornost v horoskopu vždy věnoval 9. domu, který zejména rozhoduje o otevření se duchovnímu poznání. U každého pečlivě zvažoval, zda jej zasvětil do učení mystické cesty. Říkával, že ne každý se může stát mystikem. Přesto věřil, že s nástupem vlády Vodnáře bude moci tuto cestu nastoupit každý, kdo pro ni bude mít schopnosti a předpoklady. Celý život se těšil na vstup do věku Vodnáře. Věděl, že o výběru rozhoduje sama Kosmická Inteligence v každém z nás, a zároveň každý za sebe. Nezapomenu, s jakou radostí mi těsně po převratu oznamoval, že bude vydána kniha Nové poselství z Prahy, jejíž součástí bude i mystická cesta. Ze skromnosti nedovolil, aby byl uveden jako autor, protože učení mystické cesty obdržel, jak sám řekl, ještě jako žák od svého Mistra. Když však viděl výsledek, velmi litoval, že neprovedl osobní autorizaci. I přes veškeré vady je ale toto dílo velkým přínosem všem hledajícím.

Duchovní proud nelze zastavit; valí se jako tok životodárné řeky. Dnes už se může každý veřejně připojit, aby bylo hledání cíle úspěšné. Nezasvěcení si mohou myslet, že zde obraz Ing. Solnaře idealizují. Já se ale obávám, aby mi ti, kdo jej znali osobně, neměli za zlé, že jsem o něm nenapsala více skvostného. Stovky, ba tisíce lidí stavěl na nohy a pomáhal jim nalézt duchovní cestu, harmonii a štěstí z jiných rozměrů života. Prostor pro tuto krátkou vzpomínku je omezen, ale v srdcích všech, kdo jej znali, i těch za které prosil, zůstává trvale s námi jako zářivý, stále osvětlující a pomáhající klenot.

Všichni, kteří jsme jej znali, vzpomeňme na tuto krásnou, láskyplnou bytost, která poskytla duchovní základy mnoha lidem tak, aby mohli v pocitu sounáležitosti a krásy přinášet pravdu a lásku dalším generacím.

Marta Foučková

(Nyní následují výpisky z první kapitoly knihy „Nové poselství z Prahy“ nazvané „Musíš vědět“.)

Nové poselství z Prahy – kapitola první: Musíš vědět

(toto není celá kapitola, ale pouze výňatky)

Člověk nemá právo být soudcem druhému. Sám přišel na tuto planetu s karmickým zatížením. Jinak by tady nebyl. Vždyť Země je pro ty nepoučitelné, vzpurné a měla by být pro ně školou. Hrot kopí proti draku, vítězství nad ním, jak je malují a vypravují o něm v pohádkách, to přece symbol je boje proti vlastním špatnostem. A těch má každý dost.

Jinak by tady nebyl, jak jsem řekl. To lidi vyložili si to po svém a místo proti sobě napřáhli zbraň proti svému bratru, proti člověku. Tak špatným myšlením si vytvořili nenávist a válku, ukrutnosti a vraždění. To všechno se jim vrací podle zákona. Neboť člověk jako součást Božího tvůrčího díla má svobodnou vůli. Co sám si vytvoří, to má. Má svět, jak si jej vymyslel. Vždyť svět je jeho představa. Duch všechno je – co myslíš, tím se stáváš.

Člověk může rozdávat teprve tehdy, když má z čeho. Z poháru se odlévá, když přetéká, nikoli, když na jeho dně je teprve nepatrná sedlina.

Láska je vrcholem tvůrčího díla. Když řekneš z hlubokosti svého nitra: „Já Jsem Láska“, pak tvoje láska obkrouží celou planetu a přijme ji každý, kdo je k tomu připraven. Proto nečiň druhému, co nechceš, aby on činil tobě. Tak prosté to je. Budeš-li milovat své sestry a své bratry a prosit za ně, dostane se ti lásky a oni budou prosit za tebe.

Občas se zde rodí Mistři, Avatárové. Ti dobrovolně, ze své svobodné vůle se reinkarnují z vyšší planety sem, aby pomohli. Pak ovšem také oni se musí narodit podle zákonů této planety a během mnoha životů též oni vystaveni jsou zákonu karmy. Nejbližší vyšší planeta je Venuše. Na ní jsou inteligence, o jakých ani nemáme představu.

Šel jednou starý indický učitel se svými žáky a potkali hlupáky, kteří se začali učiteli posmívat a dokonce ho bít. Žáci ho chtěli bránit, ale ten starý mistr řekl: „Nebraňte jim, možná že je to poslední rána, kterou v tomto životě ještě musím dostat.“ Ten, kdo člověku ubližuje, je vlastně jeho nejlepším přítelem, neboť na sebe z něho přebírá část jeho karmických důsledků. Sám se ovšem nesmírně zatíží. Nejhorší ovšem je, když zneužije svých sil.

V příštím životě pokračuješ dál. Navážeš přesně tam, kde jsi v duchovní práci přestal. To je zákon.

Rozdíl mezi člověkem a Bohem je nezměrněkrát větší než mezi červem a člověkem. Skromností musíme být vyzbrojeni, abychom ve své domýšlivosti nerušili zákon. Vždyť i andělé, to jsou nejvyšší duchovní bytosti v tvorbě, si musí – obrazně řečeno – „zakrývat oči, aby snesly zář Boha.“

Podstatou všech světových nauk ducha je potřeba změny. Jenom změnou člověk roste, a ta změna vyžaduje onen největší, nejtěžší a nejstrašnější boj, který lidé stále nechtějí pochopit – boj proti sobě – proti svým špatnostem. Práci za tebe nikdo nemůže udělat, tu musí udělat každý sám za sebe.

Varování: Jestliže s mystickým cvičením je spojena morální slabost, výsledkem není pozvednutí mysli do duchovnosti, ale úpadek do psychismu. Proto by se žák měl snažit o pečlivé zlepšování svého charakteru. Čím výše duše stoupá, tím lehčí věci se stanou těžšími, tím menší hříchy se stanou velkými.

Zákony neuznávají nevědomost, i když platí, že „nevědomost takového hříchu nečiní“. Nečiní takového hříchu jako při vědomém poklesku, ale přece jen někde byla porušena rovnováha. Ta se musí zaplatit.

Duchovní pravda je vlastně jen jedna a zní „Já Jsem“.

První rozhovor s učitelem

Ráda bych věděla, zda na naši planetu přicházejí a přišly vyšší civilizace?

Ano, ty přicházejí a přišly. Rozdíl je v tom, zda zde mají úkol trvalejší nebo přestupný. Je to podobné, jako když kosmonaut z naší Země navštíví cizí planetu. Ta ovšem musí být o stupeň nižší. Příklad je návštěva amerických kosmonautů na Měsíci, kam jim bylo dovoleno vstoupit. Protože jsou zrozeni podle zákonů této planety, nemohou žít na Měsíci bez umělých technických prostředků. Nemohli by tam dýchat, neměli by tam vodu, potravu. Stejně tak nemohou žít bez technických prostředků na místě, kam jim je dovoleno přistát, návštěvníci z vyšších planet nebo z jiných – vyšších – slunečních systémů. Pokud ovšem jsou bytostmi. Má-li taková inteligence žít společný život v prostředí s obyvateli nižší planety, musí se bezpodmínečně přizpůsobit zákonům této planety, to jest zákonům zrodu, bytostnosti apod. Proto musí být i ta nejvyšší inteligence inkarnována přímo na planetě, i když její podstata pochází přímo od Boha. Buddha, Ježíš Kristus a ostatní mistři se tady museli narodit. Každá planeta má své zákony.

Mezi Marsem a Jupiterem byla planeta. Proč zanikla? Kam se přemístily bytosti, které ji obývaly?

Byla to planeta Alanta. Byla rozbita při atomových pokusech. Její zbytky jsou mezi Marsem a Jupiterem. Její obyvatelé se museli přeinkarnovat, ale přilétli též jako bytosti na planetu o stupeň nižší. Byla to jistě výjimka, jejímž záměrem bylo pokračovat a nepřerušit tvorbu. Přistáli na planetě Zemi, protože jinou planetu neměli. Mars, kde se jich část pokoušela přistát a zůstat, byl pro ně příliš nízký a nebezpečný. Je třeba si uvědomit, že za každou hmotnou planetou – i za Sluncem – je planeta duchovní. Alanta byla před miliardami let větší než Země a její obyvatelé byli tak vyspělí, že mohli létat ve vzduchu. Jejich těla byla éterická, ale byli to obři. Sto nejvyspělejších bytostí – 70 mužů a 30 žen – přistálo na planetě Zemi. Většina ostatních při zničení Alanty zahynula a byla inkarnována jinde. Těch sto z vyspělé civilizace vybudovalo Atlantidu. A po čase se historie zase opakovala.

Je takový přínos intelektu zákonný?

Byla to výjimka a pro naši planetu znamenala obrovský přínos inteligence. Zákonný přínos intelektu se děje na druhém stupni vývoje a znamená, že pomocí Ducha vstoupí Duše do vývojem připravené bytosti – nikoli opice – a tím je dán základ možnosti duševního a duchovního vývoje. Prvním stupněm je základ veškerého živočišstva. Proto

se i v současné tvorbě opakuje stále tento kontakt zrozené bytosti s duchem a podle slov Bible „a vdechl dech Ducha do chřipí jeho“ je tomuto milostivému dotyku podrobeno i každé nově narozené dítě.

Když návštěvníci z Alanty zde našli podmínky, vhodné k usídlení, byla na Zemi jistě též nějaká civilizace, i když v porovnání s jejich mnohem nižší. Platí, že se s ní křížili, že „shledali krásné dcery lidské“ a plodili s nimi potomstvo?

Ano, návštěvníci se s nimi křížili. Došlo k mutaci. Podle zákona nastávají mutační doby při přelomu platonských roků nebo v jejich vrcholném bodu – po dvanácti a půl tisících let. Atlantidy se potopila asi před dvanácti tisíci lety. A podobná situace se přibližuje. Ke křížení je ještě potřeba říci toto: každá bytost směřuje k síle jako ke své podstatě. Vývoj používá základních životních sil – myšlenky, vůle – a proto lidé vyhledávají silnější druhy lidí. Proto i ženy z titulu mateřského pudu vystihly vyšší inteligenci u Nepozemšťanů a neváhaly zplodit s nimi potomky. I toto patří do příspěvku Ducha. Mnoho mytologických soch i obrazů ostatně neznamená jen tento efekt na úrovni hmotné, ale z titulu jednoty – ducha totiž od hmoty nelze odloučit – znamená též vnitřní přerod. Tím je cesta k Bohu.

To, čemu my říkáme létající talíře, tedy existuje?

Létající talíře existují a je dobře, že jim lidé věnují stále větší pozornost. Nevědí sice, co jsou, ale vědí, že jsou řízeny inteligencí a že musejí pocházet z hloubky prostoru. Lidi to činí nervózními, protože dosud žijí podle zásad zabíjení, a tedy i obrany. Jsou ustrašení, když vidí neznámé, jsou připraveni se bránit. Ale žádný druh obrany proti nim nemůže být vybudován a bylo by to zbytečné, neboť intelligence v nich nemíní útočit. Ukázky nezranitelnosti byly podány nejen v Americe, ale i v Rusku a v Číně.

Proč tady jsou? Proč se lidem občas ukazují?

Aby si na ně zvykli a nebáli se. V nich totiž velká část lidstva bude evakuována, až přijde čas. Při připravované mutační době, která naši planetu postihne, zákonitě vejdou tyto záchranné koráby v činnost, aby nebyla přerušena kontinuita vývoje a aby dílo tvorby mohlo úspěšně kráčet ke svému produchovní. Koráby jsou ve větších dimenzích než ony ukázkové, které s naší planetou navazují kontakt. Jejich energie je čerpána z podstaty tvorby podobně jako atomová energie, ale jednodušším způsobem. Jsou to koráby vzdušné – musejí totiž odpovídat nadcházejícímu znamení Vodnáře.

Souvisejí s létajícími talíři Bermudy a události jinde?

Naši planetu je možno si představit jako jakýsi velký krystal. V některých jeho vrcholech se soustřeďují kosmické síly ve větším množství. Podobně je tomu u pyramid. Jeden z těchto vrcholů je poblíž Bermudských ostrovů, druhý u Japonska a jinde. V těchto silových polích se mohou dít věci, které se z titulu jiné působnosti kosmických sil liší od běžných názorů nevědomého lidstva.

Jsou v naší sluneční soustavě planety, které neznáme, nevidíme?

Je v ní 35 planet včetně zničené Alanty, se Sluncem tedy 36 objektů. Každá z uvedených – jejich měsíců jsou stovky – je jinak stará a má jiné životní podmínky, a to podle toho, ze které části tvořivé hvězdy – Slunce – byla utvořena. Protože má každá planeta jiný charakter působnosti, rozeznáváme planety „dobré“ a „zlé“ – ve smyslu tvorby a spravedlnosti jsou ovšem všechny dobré. Planety jsou zákonitě objevovány podle potřeby té které časovosti a jejich objevu předchází vždy dění v tvorbě, které je určeno pro vývoj té které časovosti. Pluto například je planeta magie a atomové energie. Planeta Pluto byla objevena roku 1930 a přinesla celosvětový rozmach v oboru kulturních věd. Víme pochopitelně, která nejbližší planeta bude objevena – ba dokonce i to, jak se bude jmenovat.

Když mají planety různý věk i různé podmínky, pak mají jistě různý význam. Nazvala jsem tedy správně část své knihy „Kosmický experiment“? (Tato část knihy: „Kosmický experiment“ je v tomto materiálu též uvedena.)

Takové označení autorem je možné, protože je třeba stále při výkladu zdůrazňovat, že bytost – jako součást tvůrčího díla – má svobodnou vůli a do vývoje tvůrčím, nebo ničivým způsobem zasahuje. Bez svobodné vůle by nebylo evoluce. Člověk v hierarchii patří tak vysoko, že byl stvořen k obrazu Božímu. Aby někomu mohla být dána svobodná vůle, musí dosáhnout lidské úrovně. Jen tehdy je jeho vědění tak vysoké, aby mohlo porozumět příčině a následku vlastních činů v životě. Proto je zákon reinkarnace takový, že se každý čin vrací ke svému původci. Tím se automaticky řídí škola života. A právě tato planeta je takovou školou pro vzpurné. Člověk v ní své zkušenosti sklízí pomocí omylů, které dělá. Může se od své karmy osvobodit v jediném životě, ale jen málokdo je schopen to učinit. Aby se člověk od své karmy osvobodil svou svobodnou vůlí, musí se usilovně duchovně snažit, aby dosáhl ve svém vědomí plného porozumění životu a zákonu života. Současně je také nezbytné odčinit jednání a chyby z minulosti, kde člověk postupoval proti zákonu. Dělicí čára mezi svobodnou vůlí a následky zákona karmy je prakticky neviditelná. Proto jen velmi málo jednotlivců tuto dělicí čáru našlo a mohlo ji překročit.

My známe čas jako čtvrtou dimenzi, nebo spíše o ní víme, ale nedovedeme si ji svým úzkým věděním představit. Když však vystupujeme z tohoto času, který známe, musí být jiné časy nebo žádný čas. Jak je tomu s časem a s časovou dilatací?

Časová dilatace funguje od věčnosti. Vývoj tvorby může být urychlován, nebo zpomalen. Závisí to právě od myšlení lidí, kteří mají svobodnou vůli. Proto také některé staré nálezy a vykopávky přivádějí archeology do rozpaků, nevědí, kam je zařadit. Ty nálezy totiž mohou být z jiné časovosti. Všechny časy jsou současné. Proto nelze v čase přesně předvídat: Protože se v tvorbě nic nemění a život znamená jen průchod, není možné v žádném případě přesněji stanovit dobu, kdy která událost v čase nastane. Je ovšem pravda, že se dá astrologicky vypočítat určitá možnost, protože každý jev musí být ve vesmíru podložen konstelací silových polí – planet, stálic a podobně. Ale člověk má právo jakožto tvor Boží do tvorby zasahovat, může proto svou vůlí určité jevy urychlit, nebo zpomalit. Jako příklad uspíšení je například objev atomových sil, příkladem zpoždění je pozdržení celosvětového procesu soudu. Proto i jasnovidec nemusí vždy ani jev, ani čas přesně určit, i když jej vidí, neboť člověk nebo lidstvo může z jeho extrapolované výslednice uhnout směrem nahoru, nebo dolů. Prostor i čas vzniku vesmíru je relativní a nelze o něm vážně hovořit. Může se proto stát, že se v určité časovosti – v časovém období – projeví určité věci z jiné časovosti. Ony se do té časovosti jaksi prolou. To se může stát i s celým kontinentem. Vždyť i současná věda hovoří o fyzice těles se zápornou energií – to znamená, že ona fyzika je zhruba stejná jako fyzika těles našeho světa, ale v čase, jenž plyne opačným směrem než čas náš.

Může naše věda, jak se ji hmotný svět učí a jak ji přijímá, alespoň zčásti pochopit tajemství prostoru?

Zatím ještě nepochopila, že ve světě hmotném – stvořeném – pracují ještě další rozměry, které spojují zdánlivou změnu, zatímco ve skutečnosti žádné změny není, neboť je to tzv. neměnnost v měnnosti a měnnost v neměnnosti. Pro vyspělého člověka je samozřejmou okolností, že vědecký výzkum vždy hluboce pokulhává za výroky duchovních učitelů. Buddha například už před dvěma a půl tisíci lety učil, že svět je stvořen z myšlenky a vůle. Einsteinův dokument $E = m \cdot c^2$ už z poloviny tento fakt potvrdil. (Vzorec znamená, že energie = hmota x čtverec rychlosti světla.) Během dvou tisíc příštích let poznají vědci, že onou tvořivou energií, kterou měl Buddha na mysli, je myšlenka. A to právě je ona druhá část pravdy. Současná věda na Zemi už přesáhla

lidskou duchovní vyspělost, která by měla vědu kontrolovat. Člověk dosáhl bodu, kdy věda předbíhá jeho ducha. Je dnes schopen vyhladit sebe sama a všechen život na této planetě. Je také schopen působit škodlivě ve vesmíru. Mohl by poškodit i galaxii, ke které náleží. To se však stát nesmí, neboť by tím mohl narušit život na ostatních planetách a na ostatních stupních hierarchie. To zákon prostě zakazuje.

Naše civilizace tedy dovede a mohla by život zničit. Ale stvořit jej nedovede. Jak vlastně vzniká život?

Prostupováním síly duchovní do sil hmotných. Aby však ze zvířecího života mohl být vytvořen myslící tvor, musí ke každému takovému tvorovi přistoupit složka Ducha a vdechnout této bytosti do chřípí dech Ducha. Na svět můžeme pohlížet jako na výsledek jedné prapodstaty, nacházející se ve stavu rozdílného chvění. V oblasti projevů rozeznáváme tři úrovně přírody: říši hmoty, říši života, říši inteligencí. Rozdělení zmíněného chvění je pak podkladem všeho tvoření forem a šíření sil, ať již v říši viditelné hmoty nebo ve vyšších dvou říších, nám neviditelných. Když mluvím o těch říších, mám na mysli říše, náležející třídě pozemské a člověku, ale každá věc sestává ze sedmi druhů vibrací, které nazýváme principy. Všimneme-li si stavu rozdílného chvění, zjišťujeme, že nižší způsob vibrací znamená nižší úroveň, vyšší počet kmitů znamená vyšší úroveň. Nejvyšším cíle lidstva je vlastní řízení atomové rychlosti; to totiž představuje obrovskou sílu. Na nižší úrovni je to síla hmotné tvorby, kterou při zvětšování počtu kmitů teplem pocítujeme jako zář a při nejvyšších vibracích o počtu 24 miliard 300 milionů za sekundu zbavujeme gravitačních sil.

Použitím tak vysokých vibrací by tedy teoreticky bylo možno postavit obrovské kolosy, pyramidy?

Nejen teoreticky, skutečně tak postaveny byly. To se týká například také Baalbeku i jiných gigantických staveb, protože obrovské kamenné kvádry je možno velmi snadno transportovat, když je jejich váha zrušena. Tvůrce vesmíru se přece rovněž nenamáhá transportovat váhy, nýbrž pouze nevažitelné síly. Nelze zapomínat, že všechno, tedy i to, co je stvořeno – veškeré galaxie a supergalaxie – je projevem pouze a pouze myšlenky. Proto je možno za určitých okolností realizovat transport, a to buď jednotlivců, kontinentů nebo planet z jednoho do druhého slunečního systému nebo v tomtéž slunečním systému.

Jak je to jednoduché! Měly pyramidy stavěné na různých a vzdálených místech této planety společného konstruktéra? Proč se vůbec pyramidy stavěly? K čemu sloužily?

Ideje staveb pyramid pocházejí od jednoho hlavního konstruktéra. Jsou to totiž stavby, které mohou koncentrovat vesmírové síly. Příslušná inteligence byla této planetě dodána z Alanty. Byla po přemnožených atomových výbuších rozbita tamními obyvateli. Pyramidy jsou zasvěcovací stavby, kde zasvěcenec prodělával svůj vývoj. Neobstál-li ve zkouškách, byl odvolán, to znamená, že vhodným způsobem sešel ze světa. Takový objekt má mnoho zvláštností, neboť soustřeďuje v sobě (asi v jedné třetině výšky), i pod sebou určité vesmírové síly, o nichž dnešní lidstvo v podstatě nic neví.

Vibrace 24 miliard 300 milionů za sekundu je pro nás zcela nepředstavitelná. Ale naše věda vibrace používá, že?

Ovšem, zvláště v lékařství. Neurochirurgie používá ultrazvukový skalpel, jehož frekvence je asi 22 tisíc mikropohybů za sekundu. Je zvláště výkonný při operacích mozku.

Jaký je prvotní úkol vyspělého myslitele?

Všchno, co existuje, povstalo z jedné pralátky. Proto je úkolem vyspělého myslitele přenést nejprve danou látku do jejího původního stavu a dát jí vhodné podmínky, aby se mohla vyvinout do nových tvarů. To platí nejen o atomové fyzice, ale hlavně o filosofii.

Život tedy není ve hmotě?

Život je v Bohu. Část člověka byla sice skutečně učiněna z prachu země, to je jeho tělo. Ale Duch byl vytvořen přímo Bohem. Tělo se vrátí v prach. Nic, co je z prachu, nemůže však obsahovat vědomí, jaké je reprezentováno člověkem, kdyby toto vědomí nebylo dáno přímo od Boha. Dosáhnout stavu vědomí, jaké dnes člověk má, vyžadovalo dlouhého učení. Člověk toho vědomí zneužil. Ve vesmíru jsou místa, kde se to nestalo. Tam evoluce pokračovala harmonicky – bez nesouladu a válek – ale se stejnou strukturou vědomí, jako je naše. Celý život je evolucí a ta se děje na základě svobodné vůle.

Jak je tomu s Darwinovou teorií?

Jeho „chybějící článek“ skutečně chodil po zemi. Ale nebyla to opice. Když „chybějící článek“ na Zemi žil, vtělovali se dobrovolně vyvinutější jedinci, aby mu pomohli na vyšší úroveň. Stejně je tomu na Zemi dnes.

Proč jsou na naší planetě rasy?

Význam ras je spjat se zákonem kontinentů. Zákonitě se střídají v tomto pořadí: červená (Jižní Amerika), černá (Afrika), bílá (Indoevropa), žlutá (Čína, Japonsko). Ta je nyní na řadě a převezme pro příští tisíciletí hlavní úkoly. Odpovídá to čtyřem živlům: Země, Voda, Vzduch, Oheň. Život kontinentů trvá asi 25 tisíc let. Z nich 12 a půl tisíc je k absorpci kosmických sil a 12 a půl tisíc je k výdechu sil s transformací kontinentů a potopou, přičemž jeden rok planety je 365 let pozemských. Dohromady to činí kolem čtyř a půl milionů let, což je jedna mahayuga čili Velká doba.

To, pokud správně rozumím, souvisí s platonským rokem. Představuji si jej jako koloběh jarního bodu ve zvěrokruhu, který pro cestu celým zvěrokruhem potřebuje více než 25 tisíc let. Platonský měsíc by potom trval okolo dva tisíce let. Vím, že právě nyní jarní bod opouští znamení Ryb a přejde do období Vodnáře a že pro budoucnost Země to má nesmírný význam. Myslím však, že je zapotřebí důkladnějšího výkladu.

Aby se Slunce dostalo do téhož místa zvěrokruhu, to jest aby oběhlo 360°, je třeba 365 dní 5 hodin, 48' 45,975". To je rok tropický. Rok hvězdný čili siderický je doba, za kterou Země oběhne zmíněných 360° a zdánlivě přijde proti téže hvězdě, která se již za tento rok rovněž o něco posunula. Tato doba trvá 365 dní 6 hodin, 9' 9,5" čili je o 20 minut 23 sekund delší než rok tropický. Tento časový rozdíl, převedený na délku v ekliptice, činí 50,26 obloukových vteřin, což zhruba činí 1° délky za 72 let, takže pro celý okruh 360° to činí 360 x 72, tj. **25 920 roků**. Toto je tzv. ekvinokciální precese, která ohraničuje tzv. platonský rok. Jeden měsíc z toho je 1/12, tedy **2160 let** a značí to v biblickém podání tzv. Věk. Za uvedenou dobu jednoho platonského měsíce přesune se poloha jarního bodu (tj. průsečík ekliptiky s rovníkem) o 30° ve směru proti normálnímu pohybu planet, tj. ve směru retrográdním. Protože v dobách Kristových vstupoval tento jarní bod do znamení Ryb, jsou Ryby symbolem Kristovým. V dobách současných (rok 2010) vstupuje tento jarní bod do znamení Vodnáře. Protože je symbol Vodnáře znázorněn osobou klečící a držící pod paží amforu, plyne ze symbolu závěr, že v tomto věku bude lidstvo zaléváno živou vodou. To je též impulzem, že mnohé pravdy mají být sděleny zájmovým kruhům našich sester a bratří, aby kdo má uši k slyšení, slyšel.

Při čtení Bible, ale též jiných duchovních knih narážím všude na symboly. Vyložit alespoň hlavní z nich by asi znamenalo napsat obsáhlou knihu. O jednom už byla zmínka: o symbolu boje s drakem. Směla bych se dovědět, jaký je výklad symbolu hada, koule, Sodomy?

Symbol hada je dvojího významu: na nižší úrovni vyjadřuje nízké světské pokušení – hada v Ráji – na vyšší úrovni znamená moudrost Boží. Z toho titulu se také s hadem setkáváme na každé úrovni lidské práce. Na nižší úrovni symbol vyjadřuje propukání vášní

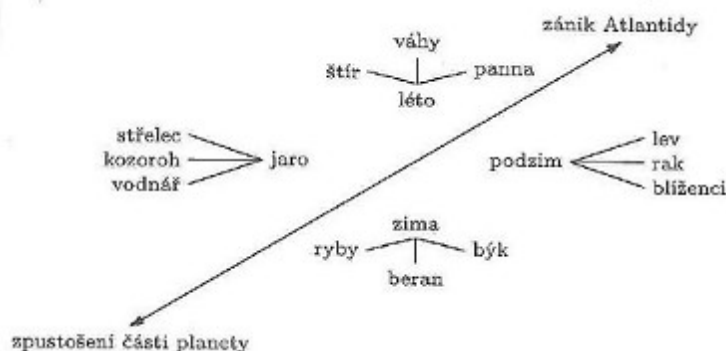
všeho druhu. Hadí síla, věčně tvořivá síla, která v tvorbě světské dává zrod lidstva, na úrovni Ducha umožňuje zrod Boha. Toto právě se týká slova Bible: „Jste chrámem Božím, kde já přebývám.“

Koule je nejdokonalejší prostorové těleso. Proto se vše z koule tvoří. Koule má totiž nejmenší povrch, při největším objemu. Koule v trojrozměrném prostoru – podobně jako kruh ve dvojrozměrném – znamená tedy určitou dokonalost, a proto přibližně této formy je použito v tvůrčím díle, a to u stálic i planet. Dokonce člověk je v podstatě koulí, protože člověk zastupuje v tvůrčím díle mikrokosmos, musí jeho vlastní tvar odpovídat makrokosmu. Proto i člověk sám ve své konstrukci odpovídá vesmíru. Mluvíme zde o tzv. zodiakálním člověku, jehož kulové sféry odpovídají dvanácti znamením ve zvířetníku.

Sodoma a Gomora jsou symbolem člověka, jenž má být vyveden z bludů a klamů tohoto světa. Protože je tento svět jen projevem myšlenky, která pro tvůrčí dílo musela být rozdělena do dvou pólů, čímž vedle Otce vznikl Duch a Syn, je cílem člověka celou tvorbu pochopit a vrátit ji do jejího původního stavu, to jest k centrální myšlence. Proto se vždy najde mezi lidmi několik jedinců, kteří jsou pro tuto vysokou práci vyvoleni a vycházejí proto z této Sodomy. Síla a žízeň po životě přidržují velmi pevně lidstvo v klamu světa, a proto i poutník, který se vydal na cestu z této Sodomy, je těmito silami tažen zpět. Jen několika jedincům se z Boží vůle podaří projít – neobrátit se zpět k Sodomě. Obrátí-li se takový adept zpět ke světu, prakticky ve svém vývoji zkamení, čehož symbolem jsou právě ony biblické solné sloupy. V ojedinělých případech při zvláště těžkém poklesu a pádu může být takový jedinec použit z vyšší vůle jako trestající nástroj Ducha, který musí páchat zlo i proti své vůli.

Když mluvíš o trestu, jak je tomu vlastně s potopami?

Přicházejí pravidelně. Odpovídají žvlům toho znamení, jehož vláda se nastoluje v důsledku platonského roku. Dominantní úkazy tedy přicházejí dvakrát během platonského roku, a to v jeho jakémsi spodním (nejnižším) a vrchním (nejvyšším) bodě. Tedy přibližně za dvanáct a půl tisíc let. Atlantida se potopila před více než dvanácti tisíci lety. Tehdy vstoupil jarní bod ze znamení Panny do znamení Lva, a právě tuto potopu mají národy Země v paměti ve svých zprávách. Tehdy lidstvo začalo opouštět své duchovní světlo a počalo upadat do temnot. Nyní při přechodu ze znamení Ryb do Vodnáře bude temnoty opouštět, aby získalo nové světlo. Otrěsy budou rázu duchovního, část lidstva bude vyhlazena Duchem.

Z uvedeného vyplývá, že civilizace přicházejí a odcházejí jako vlny na moři, vystoupí a zase se propadají. Vědomosti našich historiků se dotýkají jen zcela nepatrné části vývoje na planetě Země. Upozornil jsi také, že při použití časové dilatace, které tvorba používá od věčnosti, se mohou prolnout určité věci i celé kontinenty z jiné časovosti. Jak tomu je s dlouhověkostí, se zkracováním lidského věku?

Podle okultních nauk žili lidé v tzv. zlatém věku, který se nazýval Satya-Yuga. V něm trval lidský věk až sto tisíc let a lidé byli asi 12 metrů vysokí. Toto trvalo asi 1 728 000 let. Po něm přišel stříbrný věk (Treta-Yuga), v něm klesla spravedlnost asi o ¼ oproti první ideální době. Trvala asi 1 296 000 let. Lidský život se zkrátil asi na deset tisíc let a velikost člověka na 7 metrů. Třetím věkem byla Dvarapa-Yuga, kdy spravedlnost byla poloviční a stoupala zatíženost lidí. Lidský věk se zkrátil na tisíc let, postava se zmenšila asi na tři a půl metru. Období trvalo 864 000 let. Současná doba se nazývá Kali-Yuga. Též se nazývá černým obdobím a potrvá ještě asi 432 000 let. Nejhorší část tohoto období trvala 5 000 let a skončila roku 1898. Je to doba tance kolem zlatého telete, při kterém dává lidstvo vše ušlechtilé v sázku. Věk tento se počal 3102 roku před Kristem v době, kdy zemřel indický Bůh Krišna, o němž mluví epos Gítá. V tomto věku se zkracuje délka života na 100-120 let a lidská výška na 1,75 m. Potud učení okultních nauk.

V této nauce je vyslovena časová posloupnost, znamenající jakýsi sled událostí, k nimž náležely pochopitelně i určité bytosti. To znamená, že tato nauka, tento sled předkládá bytostem určitá fakta, a to bytostem, které neumějí jinak vnímat než v čase, to jest v časovém sledu jednotlivých událostí. Ve skutečnosti je však podstata věci jiná, neboť ve skutečnosti čas není a dokonalý mistr pojímá vše v současnosti. Proto v podstatě je každý výklad, který nutno prozatím podávat v časovém sledu, mylný a chybný. Tato nedokonalost člověka může být definována jako neschopnost vnímat čas najednou v současnosti, to jest teď, bez jakýchkoli časových relací.

Přispělo ke zkrácení lidského života také to, že člověk začal jíst maso zvířat, které zabíjí?

Původně byl člověk vegetariánem. S upadajícím intelektem se lidstvo snížilo až k požívání masa. Je to neužitečné překračování zákona, které lidstvo stálo 700 až 800 let jinak normálního věku. Je to jeden z výkladů „původního“ nebo „dědičného hříchu“.

Čím déle s tebou hovořím, tím pevnější mám jistotu, že člověk skutečně všechno dělá špatně. Co by měl člověk udělat, aby to dělal dobře?

Pochopit svou funkci. Vždyť je posledním tvůrčím orgánem Boha. Protože může myslet – tím se liší od zvířete – může používat základní síly, z níž je stvořen svět. Člověk může skutečně tvořit. Jakmile pochopí základní tvůrčí myšlenku, pochopí celé dílo, a chce-li plnit své poslání, musí se stát kladným, doplňujícím článkem tvůrčího díla. Neměl by být tedy zvířetem, ale Bohem. Nepochopí-li člověk toto své základní poslání, bude v blízké se mutační době, kterou přináší věk Vodnáře, predisponován opět do minulých časů, protože by rozvíjející se etapě Vodnářského věku vadil. Tato věc se vlastně týká nastávajícího soudu, ve kterém se lidé svými skutky sami zařazují do té či oné kategorie. Při menších zatíženích jednotlivých myslících bytostí bude vstup do Vodnářského věku sice pozdržen v čase, ale přece jen jim umožněn, ovšem až v té časovosti, kdy nebudou už moci udělat mnoho škod. To je pravý význam biblického rčení: „Přijde soudit živých i mrtvých.“ Oni živí jsou lidé vyvolení čistým Duchem, oni mrtví jsou neprobuzení, holdující pouze silám světským. Nejde tu tedy v žádném případě o to, zda je takový jedinec právě živ nebo zda je po smrti, neboť tento soud se týká všech lidských bytostí, které jsou vázány na tuto planetu kromě těch, jejichž číslo je 666.

Co to znamená?

Biblicky je tímto číslem označen antikrist, což v tvorbě je vyjádřeno nechvalně známými jmény jako je Atilla, Džingischán, Nero, Hitler. Nesmíme ovšem zapomínat, že i oni jako lidé náležejí do tvorby, že jsou tedy naší součástí a že za jejich činy spoluzodpovídáme. Pak je často předkládána otázka, kde je spravedlnost k naší individualitě, když vlastně na vývoj těchto pokažených individualit musíme čekat. Ale nejen čekat, též ve smyslu jejich postupu s nimi spolupracovat. Odpověď je jednoduchá: V

nekonečné lásce tvorby, kde je na vše až do posledního detailu pamatováno, je pamatováno pochopitelně i na tuto okolnost. Protože milost Boží a svobodná vůle člověku dovoluje vymanit se z tvorby, není na překážku, že zatímco nejvyšší adept sedí po pravici Boha Otce v bezčasovosti, okovy času pevně svírají ony nešťastné individuality, naše bratry, a my jim musíme pomáhat. A tak tam, kde čas zdánlivě plyne v miliardách let, tam Dokonalý je v bezčasovosti, takže ony miliardy let mohou uplynout v mžiku bytí. Tím spravedlnosti je učiněno zadost.

Je tu obdoba s vesmírem, kdy vyšší inteligence přicházejí pomáhat ohroženým planetám?

Už mnohokrát citovaná jednota bytí a neměnnost v měnnosti je podkladem pro spolupráci vyšších inteligencí, kde otázka naší planety je jen mizivým atomem většího tvůrčího díla. Musí proto vzbudit pozornost a zájem Boha Otce. Z toho plyne, že i tito nešťastní bratři – mezi ně patří i mnoho jiných – sice musí procházet údolím utrpení po mnoho miliard let, ale nakonec se musí vrátit do podstaty. Zákon jednoty nemůže být ani zde porušen. Totéž se týká i každé planety.

Druhý rozhovor s učitelem

Jak vznikl svět?

V otázkách vzniku světa se většina astronomů správně přiklání k názoru, že prvopočátky tvůrčího principu je nutno hledat v tzv. velkém třesku. Kdybychom chtěli převést tento fyzikální jev do duchovních sfér, mohli bychom jmenovaný jev ztotožnit s vyzářením centrální tvůrčí myšlenky, s jejím hlavním posláním ve smyslu tvorby. Tento jev se vysvětluje jako velmi silně zkoncentrovaná, vysokým energetickým potenciálem obdařená myšlenka, která vyšla z centra. Pak nutno tento složitý závěr definovat jako stvoření Brahmy. V křesťanské nauce pak jako stvoření Otce. I podle moderních fyzikálních poznatků nutno mít na zřeteli, že se toto vše dotýká otázek prostorovosti a časovosti. Duchem poučení lidé dobře vědí, že všechno, co kolem sebe vidí, co slyší a co prožívají, je projevem jedné téže podstaty a že tato podstata není ničím jiným než myšlenkou. Proto se často hovoří o bezčasovosti, bezprostorovosti, a užijí-li výrazu Buddhových, též o pomíjejícínosti, strastiplnosti, bezbytnosti a podobně. Všim tím se chce vyjádřit, že vyšší typ člověka si musí uvědomit podstatu indického výrazu „maja“, jakožto výrazu pro onu neskutečnost, která je i podložena fyzikálně vědeckými výzkumy Einsteinovými a posléze principem neurčitosti Heisenbergovým. Co nám říká tato věda? Zcela jednoduše to, že všechno – a tedy i my sami – je povahy energetické, a že okolní svět – bráno přísně vědecky – je jaksí na úrovni hmotné nejjistitelnosti.

Avšak stvořením Boha Otce by ještě ve směru tvorby nebylo učiněno nic, kdyby v této úrovni nebylo v díle pokračováno nebo dílo bylo ponecháno ve statickém stavu. Proto tato vyzářená myšlenka všeobsahující musela v původním svém postupu pokračovat a musela ze sebe opět vyzářit část této energetické substance, která ovšem už musela být dělena na substanci hmotnou a na substanci duchovní, čímž zároveň musel vzniknout mylný názor prostorovosti a časovosti.

Je toto výklad Božské Trojice?

Ano, tímto způsobem se správně vykládá Božská Trojice, kde stojí jeden Bůh ve třech osobách, a to jako Bůh Otec, Bůh Syn – reprezentující tvorbu hmotnou – a Bůh Duch, reprezentující složku řídicí. Tento duál, který je nedílnou součástí Boha Otce, byl energeticky ve svých dvou složkách zcela vyrovnan, platí pro něho stejné zákony a mají

rovnocenné postavení. Jako symbol této rovnováhy mezi Synem a Duchem stojí tzv. Ondřejův kříž, jehož obě břevna jsou stejně dlouhá a jejichž úhly k rovině Země jsou stejné. Vývoj do kříže, který je dosud znamením této planety, je způsoben nepochopením lidstva ohledně zákonů tvůrčího díla. Katastrofa lidstva je vyjádřena prodloužením hmotné části kříže, vetknutím tohoto břevna do země a dokonce přibitím Těla, chrámu to Božího, na tento kříž. Naším úkolem tedy jest sejmutí Těla z kříže, zkrácení hmotného břevna, rozložení tohoto kříže a složení jeho do stejně dlouhých břevnen – rovnoběžně k sobě – aby v této jednotě mohl člověk vstoupit k Otci.

Jaký je smysl tvorby?

Odpověď je jednoduchá. Plyne ze všemohoucnosti Parabrahmy – Prapříčiny. Dotýkat se kvalit této Prapříčiny by bylo velmi troufalým činem lidským, neboť výšina této Prapříčiny nebude nikdy lidstvu pochopitelná, a tím ani dosažitelná. Z její absolutní schopnosti dělat vše plyne také její možnost tvorby se všemi těmi krásami, které k ní patří, a se všemi těžkostmi, které v ní různé bytosti tvoří. Nezměrná rozmanitost, důmyslnost a krása a tisíce jiných výsostných přívlastků, které v sobě nese, mohou jen slabě kresbu naznačit, podstatu centra, z něhož vyšla. Nesmíme však nikdy zapomínat, že vše, a to za všech okolností, za všech časů, vždy a všude jest jenom myšlenka, kterou jsme stvořeni a ovládáni. Vlastních myšlenek člověk ani nemá, neboť vše je už v tvorbě obsaženo. Rovněž tak žádný čas, žádná minulost, budoucnost ve skutečnosti neexistují, vše je jen projevem základní myšlenky a jediné pravdy: Já Jsem. Protože člověk ve své dnešní podobě na této zemi je posledním článkem v řetězu tvůrčích inteligencí, může každý člověk v podstatě realizovat jakoukoli myšlenku, to jest může se do jisté míry prakticky rozhodnout, jakým směrem svého vývoje se vydá. Přitom ovšem nesmí zapomínat, že i jeho činy z minulých inkarnací buď prospívají, nebo škodí jeho záměru, podle toho, zda se námětově jeho myšlení shoduje s dřívější působností, nebo se odlišuje. V prvním případě, tedy když pokračuje směrem dříve započatým, pomáhají mu v tomto směru osudové síly; ve druhém případě, pracuje-li v opačném směru proti dřívějším myšlenkovým pochodům, ho tyto síly brzdí a zdržují. V obou případech pak hovoříme o karmě neboli lidskému osudu.

Co znamená slovo „karma“?

Karmán je zákon odplaty. Protože je převážná většina dnešního lidstva karmicky záporně zatížena, stojí lidstvo před otázkou nutné změny, čímž je myšleno, že by se měl každý jednotlivec poučit o vysokých duchovních zákonech, přičemž by lehce zjistil své hrubší a hrubé chyby, které mu jsou v životě zvykem. Ze svého poznání by se měl změnit, neboť vývoj je vlastně změna a zase změna. V současné době stojí lidstvo před bilancí, to jest před soudem, který spravedlivě, nestranně a bez jediné chyby rozdělí lidstvo do časů. I celá planeta bude podrobena patřičné změně, neboť nízkými a špatnými myšlenkami jsouc prosycena, musí rovněž prodělat křest ohněm. Naznačené řešení je stanoveno pro nastávající Vodnářský věk, to znamená, že na základě ekvinoxální precese jarního bodu se v dohledné době ujme vlády Vodnář (roku 2010).

Žádá nastávající éra Vodnáře neudržovat lidi vědomě v nepravdě?

Žádá neúprosně: „Dejte lidstvu konečně lepší pravdy, aby přestalo trpět – neudržujte lidi vědomě v primitivnosti, to jest v otroctví!“ Náš rozhovor, odpovědi na otázky právě mají prolomit onu nevědomost, která je často vědomě podporována přímo nejedním debilním tvrzením. Uvedu příklad: Učí se, že energie je „vlastností“ hmoty. Je to asi stejně primitivní, jakoby někdo tvrdil, že vodík a kyslík jsou „vlastností“ vody. Správnější odpověď je: Je to podstata vody, stejně jako energie je podstatou hmoty. Ale správná odpověď zní takto: Podstatou všeho – v tomto případě vody i hmoty – je myšlenka. Bude trvat ještě asi dva tisíce let, než se vědecká disciplína k tomuto faktu doplíží, zrovna jako trvalo zhruba

2500 let, než se od doby Buddhovy věda přesvědčila o atomové energii, o níž už dávno hovořili všichni velcí zasvěcenci.

Jaké místo má naše Sluneční soustava v galaxii?

Vysvětlil jsem už, že náš vesmír, podobně jako miliardy jiných, je tvořen výronem energie. Touto energií je myšlenka. Rozeznáváme výrony vyššího a nižšího stupně. Astronomicky je tento pojem vesmíru analogický s pojmem galaxie. Uprostřed v ní se rozkládá velká mlhovina, při jejímž okraji se nachází náš sluneční systém – a to na hmotné straně zmíněného Centra. V celém konglomerátu naší galaxie bude hrát náš sluneční systém velkou úlohu ještě asi 20 000 let. Uprostřed slunečního systému je tajemné sídlo Slunce studeného světla, v němž je uzavřena Božsko-duchovní oblast, to jest zřídlo a počátek Všebytí.

Jak Tvůrce tvoří?

Výrony, o nichž byla řeč, můžeme chápat jako projev dechu Boha Ducha. Při každém takovém dechu se tvoří jeden planetární systém. Dlouhý dech vytváří dokonalejší, kratší dech méně dokonalý planetární či sluneční systém. Každý takový systém pak sám dospívá ke svému vývoji, neboť vše je obsaženo v podstatě tvorby, to jest v její myšlence. Proto je nutno, aby počáteční „chaos“ v tvorbě byl dále řízen a k tomu účelu je již v myšlence tvorby obsažena myšlenka řízení – čili stvoření Boha – to jest celý systém řídí zrozený Nezrozený, stvořený Nestvořený, Bůh Vševládnoucí. Bůh Duch, jakožto Bůh centrální a Bůh Vševládnoucí je však stále jedním celkem, avšak s tím rozdílem, že Bůh Duch centrální jen tvoří – je to Síla Tvořivá – a naproti tomu Bůh Vševládnoucí, jemuž podléhá vše stvořené, tedy všechny galaxie i supergalaxie, ten řídí stvořené dílo, a to i v době, kdy Bůh Duch skončí jednu tvorbu a na mizivý okamžik, ve kterém v sobě nabírá novou životní sílu tvořivou, se stáhne sám v sebe. Tu Bůh Vševládnoucí udržuje vše stvořené v rovnováze, neboť bez této myšlenky by se dílo zhroutilo v nepředstavitelný chaos. Zhmotňování tvůrčí síly – myšlenky – je fyzikálně vyjádřeno pojmem rotace a vibrace. Hmotný princip má pohyb rotační, duchovní princip má pohyb vibrační. To znamená, že Centrální Bůh Duch tvoří zpětným vibračním pohybem, jímž se dostává sám do sebe a vyzáří zářící kouli a z ní se vytvoří Bůh Vševládnoucí. Znovu opakuji – je to jeden celek, rozdělený na myšlenku a vůli, kde myšlenka tvoří a vůle plní. Tohoto tajemství se dostane lidstvu pochopení až asi za dva tisíce let. Proto o pravém původu Boha Centrálního a Boha Vševládnoucího nelze učinit dnes ještě zjevení. Dlužno pouze poznamenat, že tedy každý z mnoha a mnoha milionů vesmírů má takto pro sebe část velikosti a vznešenosti Boha Vševládnoucího, vesmírů je jakoby mnoho milionů – nesmíme ovšem zapomínat, že vše tvoří dohromady dokonalou a celistvou Jednotu!

Dále pak každá část Boha Vševládnoucího, to jest každý Bůh Vševládnoucí ve svém systému slunečním, tvoří Bohy planetární, a to opět ze sebe. Takže náš sluneční systém má více Bohů planetárních. Jejich sídlo je uprostřed příslušné planety. Každý takto stvořený Bůh planetární si dál tvoří – lépe řečeno vyzáhuje – své pomocníky. Například planeta Země má sedm pomocníků. První z těchto pomocníků však nepovstává z Boha planetárního, nýbrž přímo z Centra Boha Ducha a vesmírovým a planetárním Bohem jen prošel.

A zde by si hned lidé měli uvědomit, že každý člověk, jako nejnižší stvořený Bůh, má mít v lásce a v úctě nejen všechny lidi, zvířata, ale i celou tvorbu, neboť brzy se při náležitém vývoji člověka přesvědčí, že vše, co kolem něho je, není nic jiného než jeho vlastní myšlenka. Proto nesmí člověk nikoho a nic ničit, nikoho a nic zotročovat, neboť tím se vlastně ničí a zotročuje sám! Jak je to vše jednoduché – přesto jen málo vyspělých genialit tuto základní pravdu uznává a řídí se jí, zatímco ostatní lidstvo spěje k těžké karmické odezvě.

Vysvětlil jsi, že se část vyzářené myšlenky, energie velkého třesku, dělila na část hmotnou a na část duchovní čili mentální. Jak tvorba pokračuje dál?

Obě tyto části se opět dělily na dvě části a tyto opět na dvě, takže vzniklo vlastně dalších osm částí. S původní myšlenkou tvoří celkem devět částí. Ta původně nedělená část se nazývá Otcem, hmotná část je Synem a mentální část je Duchem. Vše je pochopitelně opět v jednotě. Zde je tedy podán výklad Božské Trojice: Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch, to jest jeden Bůh ve třech osobách.

Hmotná část se dělila 1) na síly dostředivé, 2) na síly odstředivé, 3) na sílu chladu, 4) na sílu žáru.

Síly dostředivé jsou skupenství tuhého, v živlu označeny jako země, znamenající dostředivost, tíhu, soustředěnost, sílu vůle, ego a mají žlutou barvu ve třech odstínech a zvuk „E“.

Síly odstředivé jsou skupenství plynného, v živlu označeny jako vzduch a znamenají rozptyl, lehkost, odpudivost, odstředivost a jejich charakter je jako barva modrá ve všech odstínech a zvukem jejich je „I“ (měkké i).

Chlad má skupenství tekuté, v oblasti živlů reprezentován vodou značící klid, chlad, urovnání, roztékání, rozplývání. Jeho barva je zelená ve všech tónech a zvuk „U“.

Žár značí zrychlené kmitání, nadšení, vášně pro něco, rozčilení, má barvu červenou jako barva živlu ohně, červeň ve všech tónech barvy a zvuk „A“. Toto kmitání mění skupenství.

A jak se dělila složka mentální?

Podobně, vlastně zcela stejně. V oblasti duchovních sil znamená: 1) síla dostředivá – soustředění 2) síla odstředivá – odpoutání, rozptyl 3) chlad je klid, urovnání 4) žár je nadšení až vášně. Obě tyto oblasti, tedy hmotná a duchovní, jsou v naprosté analogii. Je to jeden zákon, jedno tvůrčí dílo ve dvou pólech.

A člověk v tomto tvůrčím procesu?

Člověk je oživující složkou tvůrčího díla. Základní životní síla, které lidé říkají duše, je nedělenou součástí podstaty. Proto má také člověk duši. Duše prostupuje obě zmíněné oblasti jako vykonavatel životních pochodů. Tato základní životní síla stále proudí celým vesmírem. Řekli jsme, a stále si to musíme uvědomovat, že vše je jen myšlenka. Celý lidský život je jen vnímáním této myšlenky. Řekli jsme dále, že vše je stále v jednotě. Proto každá bytost nynější je jen projevená část bytosti širší, které říkáme bytost všeobecná – nebo též vyšší vědomí čili hlas svědomí. Každá taková bytost postupuje ke splnutí se všemi ostatními bytostmi Tvůrčího díla, aby nakonec opustilo toto dílo a splynula svým vjemem s podstatou – s Bohem. Vše trvá ve své neměnnosti, pokud není pozorováno. Pozorujeme-li něco, pak to rozdělujeme. Proto se nám zdá všechno klamné – a to rozdělené – málokdo si uvědomuje jednotu! Uvědom si svou jednotu a musíš se stát Bohem! Pak přestaneš ničit, pocítíš Lásku a budeš tvořit!

Co znamená, že se člověk může rodit do minulých časů, že bude rozdělen do časů?

Uvědomme si znovu, že vše je jen velkou myšlenkou. Barvy, tvary, vše kolem nás, co vidíme a vnímáme, je jen myšlenka. Ani čas není ve vesmíru. Je třeba pochopit, že vesmír se neskládá z žádných malých kousíčků nebo nedělitelných částic hmoty. Je to jen naše představa. Vesmír jako určité silové pole má svou celkovou osudovost vesmírovou a náš život je jen jednou částí této osudovosti. V našem nedokonalém stavu nemůžeme vnímat celkovou osudovost najednou, nýbrž pouze postupně ji vnímáme našimi nedokonalými smysly. Je to jako jiný, zvláštní druh snu. Proto staří Mistři hovořili o klamu světa zvaném „Maja“. Tvůrčí dílo jako celková osudovost má svůj začátek, a tedy i konec. Člověk je v něm jako divák v kině, kde celý děj je stále na filmovém pásu a divák jej

sleduje v jeho postupu v čase. Proto i osudy jsou stálé a mohou být znovu prožívány. Zde je vysvětlení, proč se člověk svým nepochopením může rodit do minulých časů a prožívat osudy, na kterých spolupracoval. Člověk tedy v čase vnímá to, co je vlastně stálé – jsme jako poutníci, putující hotovým dílem. Celé tvůrčí dílo je v bezčasovosti, vše je nyní, dnes, najednou, jako jediný obraz, ovšem v duchovnu. Naším postupem v čase toto dílo vnímáme a záleží tudíž jen na nás, do které časovosti se umíme zrodit, jaký osud jsme si zasloužili po svých dřívějších prostupech. Protože velcí nositelé Světla mají jasné vědomí jednoty ve všem, vstupují vědomě do větších osudových oblastí díla, aby tam svou prací na díle byli doplňujícím kladným článkem tvůrčího díla, neboť vědí, že vše jde stále jen kupředu, nikdy zpět. Vývoj se nemůže zastavit a lidé, kteří mu vědomě nebo z neznalosti brání, budou odstraněni a nasazeni do časů pro ostatní lidi již minulých – čili jakoby do minulosti – ale pro ně to je tak drtivou přítomností, jako dnešní doba pro nás. Prakticky nic nepoznají – jako dnešní člověk si již neuvědomuje, že klesl z oblasti Božské někdy až do oblasti dábelské.

To jsou oni dábelští lidé, kteří mají číslo 666?

Ano. Jejich inkarnace je vyloučena z možnosti inkarnací na této planetě a musí tedy čekat, jsouce rozloženi do mikrokvant, až tato sluneční soustava dospěje do dokonalosti (to jest až bude znovu rozžhavena a zničena v nynější podobě) a až z ní budou odloučeny dvě dosud neobjevené planety Varga a Demos. Tyto planety budou vypuštěny do prostoru bez Slunce a sesbírají odpad našeho Slunečního systému. Zmíněným lidem s číslem 666 je určeno, aby je tyto planety sesbíraly, a tam se musí tito lidé, rozloženi do svých malých vědomí, inkarnovat dovnitř osudu některé z těchto planet. Přitom je třeba vyložit, že člověk – a tedy každá bytost – roste ve smyslu zákona vesmíru tím, že zvětšuje počet svých vlastností. Nejvíce zatížená planeta Demos poskytuje nejtěžší život ze všech planet této sluneční soustavy. V těle půl zvířecím musí prožívat své činy – nemohou se jinak pohybovat než po čtyřech. Teprve po odpykání nejtěžší karmy se inkarnují na planetu Varga, kde pokračují v životech plných utrpení. Tyto dvě planety jsou určitým způsobem vázány na naši planetu Kříže, neboť tato planeta je jedním z nejslabších článků našeho planetárního systému. Nyní je však určena k podstatným vývojovým skokům – do věku Vodnáře.

Třetí rozhovor s učitelem

Jak vzniká život?

Mluvil jsem už o oblasti hmotné a o oblasti duchovní a vysvětlil, že obě tyto oblasti jsou pouze myšlenkové, energetické povahy. Vzpomněl jsem prací Einsteinových (výpočet ekvivalence hmoty a energie) a prací Heisenberga (princip neurčitosti). Dále jednotu ve vesmíru dokumentuje tzv. teorém Pomerančukův – čím vyšší je energie částic, tím menší je rozdíl v chování částic protonů, neutronů a jader isotopu vodíku – deuteria – a v chování jejich antičástic. Vždyť sám Einstein si byl vědom, že vypočetl podstatu Boha, projevenou v tvorbě. Tedy všude jeden Bůh – i když ve třech osobách. Tvůrčí síla vytvářela určitá magnetická centra, která stahovala okolní síly, a tak vzniká vesmír, a to ne po částech, nýbrž najednou – ovšem v oblasti mentální. Planeta naše byla žhavá a plynná – ale byla homogenní – teprve pak se vytvářela pestrost anorganické hmoty a zároveň se tvořila pestrost anorganického ducha čili prapsyché se též dělila. Nyní se pomocí vesmírové duše začaly síly ducha a síly hmoty prostupovat a na jejich prvním kontaktu tak vzniká první organická hmota spojená s organickým duchem, čili vzniká první nejnižší bytost. Tato bytost byla jediným druhem bytostným – prozatím – na planetě. Myšlenka, vtisknutá do

tvorby, se tak začala uplatňovat – vznikl organický život – bytost. Každá taková bytost má své vlastnosti, na kterých hned začíná pracovat, a sice tak, aby je rozmnožovala a přepracovala. Své zkušenosti ukládá do podvědomí. Nashromáždí-li dostatek vlastností, působí tlakem vývoje na hmotu, aby bytost mohla přejít do vyššího druhu bytostí. Tak postupuje bytost od nižších druhů bytostných do vyšších druhů, přičemž vždy bytost nižšího druhu zaniká. Tak se i člověk se svou potřebou vývoje vyvine v nadčlověka s větší inteligencí a s větším mozkiem a bude mu usnadněno chápat více zákony tvorby, zákony Pravdy. Samozřejmě že ne každý člověk takto postoupí, pouze asi jedna čtvrtina lidstva je připravena – ostatní budou dáni do minulých časů.

Jak vznikají nové druhy bytostí?

Vznikají vývojovým skokem, jsou to tzv. mutační skoky. Blížící se Vodnářský věk takovou mutační dobu přináší a rozdělí lidstvo na bytosti vpravdě barbarské a na menší část – dokonalejší část bytostí, která postoupí v časovosti kupředu. Nezapomínejme, že celé tvůrčí dílo je v bezčasovosti a že bytosti toto dílo vnímají svým prostupem tímto dílem. Myšlenka, která na nás působí, je vlastně naším osudem. Dílo je stálé – my jsme jakou poutnici, kteří putují tímto dílem, a máme být doplňujícím článkem tvůrčího díla, které je jednotou ve své celé podstatě, to znamená, že je to moje vědomí, jakožto částka kosmického vědomí, která má za úkol pochopit celé širší vědomí a spojit se s ním – čili musí se změnit. Pomůcky k této změně jsou různé způsoby výuky a praxe, známé pod různými jmény jako je jóga, filosofie ducha, mystika apod. Vysvětlil jsem tedy, jak pracuje tvorba ve směru ze spoda nahoru.

Protože však v tvorbě je obsaženo vše, musí tam být – kromě jiného – obsaženo právo tvorby ve smyslu obráceném, to jest shora dolů. V tomto smyslu se nemůžeme pochopitelně omezit na funkční proces jen na naší planetě, ale musíme jaksí vyjít ze širšího pojmu vesmíru.

„I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil jej“ – je psáno v kapitole jedna verš 27 Genese až na chybu, která se do překladu dostala, že je psáno: „muže a ženu stvořil je“. Správně je ovšem „jej“ jakožto jednotku oboupohlavní, hermafroditní, v podstatě duchovní jednotku, která byla postavena na roveň Boha. To bylo, nebo lépe řečeno je – protože vše stále trvá v neměnnosti – první stvoření dokonalé Bytosti – vlastně andělů – stav to myslí, který již s dnešním člověkem – zvířetem nelze srovnat. Srovnej apoštola Pavla List Efezským 1,4: „Jakož vyvolil nás v něm před ustanovením světa, abychom byli svatí a neposkvrnění před obličejem jeho v lásce.“ Z uvedené citace je patrné, že tyto bytosti neměly a nepotřebovaly žádné planety, Slunce a vesmíry. Nebyly ještě zhmotnělé. Často se mluví o tzv. padlých andělech. Jejich reprezentantem je Adam, který „utrhl ze zakázaného stromu“, to jest zasáhl do tvorby (pozor – vše je myšlenka) tím, že ze sebe vyzářil záporný ženský pól pomocí vibrací takzvaných kostních písmen. Z toho vzniklo biblické podání o „žebrou Adamově“. Tím byla na úrovni původního duchovního tvora realizována cesta a vstup do dvojnosti, oblasti to hmotné substance tvorby. V této dvojnosti se nalzáme v současné časovosti všichni a pociťujeme ji jako fakt zhmotnělosti, sestupu, vzdálení se od Boha, nedokonalosti a nakonec otroctví. Zmíněná dvojnost či dualita všech vjemů vytváří klam reálnosti v tvorbě. Vidíme a rozeznáváme, čili rozdělujeme: světlo a tmu, což je analogické v astrologickém pojetí světél Slunce a Měsíce, kladného a záporného pólu, čili muže a ženy. Pociťujeme teplo a chlad, dobro a zlo, radost a žal, nahoře a dole, mládí a stáří a mnoho dalších neskutečných poznatků, v nichž nevědomý člověk musí žít. To vše se nám předkládá jako dědičný hřích. Po kom jsme to zdělili? Odpověď je jednoduchá: Po sobě! A tu se opět musíme zamyslet nad geniální jednoduchostí Otce-Stvořitele, který nám tyto neskutečnosti dává v nevědomosti prožívat, abychom se konečně probudili z tohoto ošklivého snu.

V čem je cena života, když je zrození utrpením?

Mistři slova správně vysvětlují, že je „zrození utrpením“, ale je nutnou průpravou, abychom se probudili, musíme radostně dodat. V čem je cena života bych chtěl vysvětlit trochu obšírněji. Často totiž slyšíme, že někdo z našich bližních již nesnese tíhu života a chce proto spáchat sebevraždu. Pak je potřeba mu vysvětlit následující: „Málokdo zná cenu života, protože málokdo poznal sám sebe.“ Sebevražda je jedním z největších přestupků, kterých se člověk ve své nevědomosti může dopustit. Nese horší karmické důsledky než vražda. Sebevražda je proti zákonu, neboť život byl člověku dán jako milost, tělo jako chrám, ve kterém sídlí Duch a duše. Sebevrah se mylně domnívá, že tímto neblahým činem se vyhne důsledkům, plynoucím z karmického působení. Avšak sebevrah nemůže od ničeho utéct – vše musí zaplatit. Ale sebevraždou se jen zatíží a poškodí. Dokoná-li takový nešťastník sebevraždu, vzal vlastně život dobrému tělu, což se projeví tím, že nemůže propříští inkarnaci dostat tělo zdravé – musí se zrodit nebo stát se mrzákem. Ovšem než se jím může stát, je nejprve jeho podstata, to jest jeho vědomí, přeneseno do sféry našeho Měsíce, kde musí v myšlenkových formách (vše je jen myšlenka) stále prodělávat celý ten proces sebezničení a prožívá stále rytmicky se opakující hrůzné divadlo a bolesti. To se děje po celou dobu, o kterou si zkrátil život. Měsíc je místo sebevrahů, proto je tak pochmurný. Sebevraha tedy poznáme tak, že jeho podstata není na této planetě. Potom jsou v příslušném čase reinkarnováni, ale protože porušili tělo, rodí se slepí, debilní, tělesně postižení. Protože takové dítě musí mít dle karmického zákona vybránou též matku – vždyť pro ni je to ještě větší utrpení – čekají často na zrození tisíce a tisíce let. Vyňati z trestu jsou jen ti, kterým byl tento čin dán za úkol, aby lidem sílu myšlenky ukázali. U nás to byli oni Janové. A také tehdy není trestán sebevrah, když neví, co činí, a v absolutní nezodpovědnosti (což ani lékař nemůže posoudit) ukončí vlastní život. Trest ostatních je hrozný. Sebevrah si z nevědomosti vlastně přidělal velké utrpení a více těžké práce.

Bude ve věku Vodnáře znovu inkarnována Božská inteligence?

Dva tisíce let uplynulo od doby, kdy vstoupil na tuto planetu Ježíš, který dle zákonů této planety musel na sebe vzít lidské tělo. Tento Ježíš prohlásil, že učení jeho potrvá na věky. Jako génius ducha věděl, že po uplynutí jeho věku, to jest věku Ryb (věk biblický je rovný jednomu platonskému měsíci a trvá 2160 let) bude vyčerpána magická síla jeho inkarnace respektive jeho skutků a že se vždy po takové době musí obnovovat. Proto při zrodu dalšího věku, to jest věku Vodnáře, bude znovu inkarnována ona Božská inteligence ve formě nového příchodu Ježíšova, jehož nynějším posláním, oproti onomu ve věku Ryb, které znamenalo princip Lásky, bude hlásání Božího Míru na Zemi. Zkušeného myslitele jistě hned napadne, že to nebude jenom mír a klid válečných zbraní, ale že ten hlavní mír – klid – bude postupně realizován v nitru vybraných lidí, kteří do Vodnářského věku postoupí. Je to prostě počátek duchovního vzestupu, náznak potřeby soustředěného klidného meditování. Příchod tohoto Posla míru se může pochopitelně uskutečnit až po předchozím vyčistění a připravení celé planety na tento zásah Boží, a proto musí celé lidstvo projít před tímto příchodem očistným křtem. Je to nejzávažnější, ale nejtěžší doba pro lidstvo, neboť utrpení a hrůzy takové jsou apokalypsou. Je to vlastně onen biblický „soud Boží“, který rozdělí lidi podle jejich skutků do různých časů. Nikdo tedy nemůže naříkat na svůj „osud“, neboť tím osudem je si každý sám.

Co se s planetou Země stane, je popsáno v dokumentaci Poselství lidstvu. (*Tento dokument je ocitován v jedné z následujících kapitol.*) Celá naše planeta bude přetavena, vše musí být očistným ohněm Boží Lásky a Moudrosti očistěno, aby zmizely všechny stopy negativních myšlenkových principů lidstva, které jako houba morová prolezly celou planetu lidstvu dostupnou včetně jejich ochranných obalů vzduchových a duchovních. K Poselství ještě připomínám, že je to hlas Mistra a že je třeba vědět, že veškeré pozdvižení

lidstva musí vyjít z jednotlivce, masy lidí zde nemohou nic dělat, ty jsou příliš daleko od cesty. Proto Bůh vždy v nejvyšší nouzi posílá svého Syna mezi lid, aby zachránil a zajistil tvorbu na další věk, čímž se naplňuje též centrální myšlenka tvorby, to jest vývoj.

Erich von Däniken tvrdí, že „vědecky“ stanovený vývoj by se do „stáří“ naší planety prostě nevešel. Má v tom pravdu?

V tom pravdu jistě má. Podle jeho posledních prací by, počítáno v naší časovosti, trval vývoj dle našeho prvního modelu, to jest zespoda nahoru, takovou dobu, která prakticky řádově takřka nezměrným číslem překračuje „vědecky“ stanovené stáří naší planety. Takový vývoj na této planetě nebyl a není možný. Do „stáří“ planety se skutečně nevejde. V předcházejících odpovědích byly na úrovni možností lidského chápání naznačeny dva způsoby funkce tvorby. Vývoj zdola nahoru a druhý způsob – vývoj či sestup – shora dolů. Tím není samozřejmě všechna možnost vyčerpána. Vždyť v podstatě je to vše jinak – jednodušší, geniálnější, neskutečnější, ba dokonce pro člověka neuvěřitelně prosté.

Znovu a znovu si musíme uvědomit, že vše je jen jedna Velká Myšlenka a že vše je stále v Jednotě. Proto vše působí současně, najednou, ve všech možných variantách – a proto se tyto naše dva, řekněme „modelové“ způsoby trochu také musí střetnout, postupovat, působit teď – současně, najednou, a to se všemi ostatními „možnými jinými modely“. Vždyť vše je v bezčasovosti, v bezprostorovosti, prostě jenom v Myšlence. Erich von Däniken má pravdu v tom, že na pomoc musela přijít inteligence z jiných oblastí vesmíru. Odtud potom ona reálná – v lidském pojetí – otázka mimozemských civilizací. Na úrovni duchovní práce je to jednoduché. Vše je v Jednotě. Je to spojeno, je to jedna myšlenka – a je zde pro tvorbu mnoho dalších možností, jak „oklamat zvědavý lidský rozum“. Jedním z nich je manipulace s časovostí, která má základ v bezčasovosti. Ostatně astronomie již si této okolnosti všímá a dělá pokusy o vysvětlení těchto základních znaků tvorby. Čas může být urychlen, zpomalen, zastaven, to by si měl každý uvědomit.

Pak je třeba pochopit, že neexistuje žádná nekonečnost, nýbrž jen stálé Bytí, Věčnost. Podotýkám, že neexistuje také žádná náhoda, štěstí, neštěstí a že ani tzv. osud čili karma není nic nepřekonatelného. Lze se z ní duchovní prací vykoupit, neboť je třeba vědět, že ve vesmíru není nic zadarmo. Vše se musí platit. Ano – i každá myšlenka se platí. Vždyť je to hlavní platidlo v tvorbě! Ale platit se musí v té měně, na které je tvorba založena. A jelikož to není nic jiného než Myšlenka Ducha, naučte se platit podle jejího tarifu! Duchovní prací!

Postupem světským si tedy postup zajistit nelze?

Světská práce je nutná a zajišťuje člověku život – duchovní práce však zajistí potřebný postup. Je jedním z dalších omylů lidí domnívat se, že si postup zajistí postupem světským. Stačí si přečíst výrok našeho Pána Ježíše Krista: „Království Boží nepochází z tohoto světa.“ Ovšemže nepochází, nýbrž pravý opak by se nám zdál pravdivější. Ale bylo již mnohokrát řečeno, že vše tvoří Jednotu. Je třeba se omluvit, že mnohokrát bylo třeba připomínat stále totéž – ale při myšlenkových pochodech milých čtenářů je třeba udržovat stále správný směr – směr k Bohu. Prosím, pochopte laskavě naši snahu vám být ku pomoci – a vylepšujte svůj způsob myšlení, pak se lehčeji budete měnit!

Jsou ještě jiné možnosti, jak „klamat lidský rozum“?

Druhou z takových možností je rozměrnost. Tvorba je ve smyslu lidského chápání trojrozměrná (výška, šířka, délka), ale již po zveřejnění Einsteinových prací musel být „přibrán“ do úvahy další rozměr: čas. Vzniká tak pojem „časoprostorové kontinuum“, které je již čtyřrozměrné. Tím ovšem věc nekončí. V Duchu jsme učeni, že další rozměry spočívají v měnnosti. A tu můžeme mluvit o měnnosti v neměnnosti nebo o neměnnosti v měnnosti. Nazveme si to pro jednoduchost pátým rozměrem. Hned si můžeme všimnout,

že jsme dříve poukázali na to, že vše je „ted“ – „nyní“ – že se nic nemění. „A přece se mění,“ řekli bychom dnes, v době, kdy již uběhlo několik století od doby, kdy bylo nutno obnovit heliocentrický systém – výrobek „a přece se točí“. Staří Egyptané a před nimi staří Mistři Ducha věděli, že v lidském pojetí je středem Slunce. Ano, mění se, ale co se mění: mění se stav mysli. Je pravda, že i za tyto myšlenky by mnozí lidé jejich autora upálili, ale jak zkušenosti dokazují, větší pravda se vždy prosadí sama a netřeba ji nikomu vnučovat. Tedy se mění myšlenka, to je měnnost v neměnnosti. Z uvedených příkladů je patrné, jak malé, nedokonalé je dosud poznání lidské a jak opět na druhé straně část lidstva potřebuje radikální změnu svého prostředí pro svůj vývoj, a proto tato změna bude určitým časovým skokem – mutační dobou – oněm lidem dána. Tam začnou lidé nejprve chápat a později vědět, že: Bůh Já Jsem vše ve všem – a přestanou hledat Boha někde venku a uvědomí si, že oni jsou tím Bohem! To je práce Ducha v Tvorbě a nikdo ji nezastaví. Musíme proto učiněné vývody dokončit tím, že je tedy zcela samozřejmé, že do tvorby v oboru působnosti naší planety zasahují a musejí zasahovat mimozemské civilizace, neboť je to též jejich úkol. Ostatně již jen z historických faktorů příchodu Syna Božího, našeho Mistra Pána Ježíše Krista na tuto planetu se tento fakt stoprocentně potvrzuje.

Co je víra?

Spojující mezičlánek mezi nevědomostí a vědomostí. Vysvětlím to: Logicky usuzováno, tvrdím-li, že něco vím, musím o tom být přesvědčen, že je to tak, jak jsem schopen tvrdit. Ví-li, že $1 + 1 = 2$, pak jsem zároveň o tom přesvědčen a mám právo si tuto svou pravdu ověřit. To znamená, že na základě životních zkušenostních důkazů se dostávám k jakési jistotě vědění. Sleduji-li však hlouběji tento postup, docházím k závěru, že nutnou cestou k tomuto závěru byla důvěra ve fakt, že to tak je. Jinými slovy je to víra v tento fakt. Ale hned vidíme, že tato víra mne k vědění sice vede, ale po učiněném poznatku vědění pojem víry opouštíme a pak jen víme. Jinými slovy: víra je spojujícím mezičlánkem mezi nevědomostí a vědomostí. Je ovšem důležité, abych nevěřil věcem nebo něčemu, o čemž se sám, svou vlastní prací, nemohu přesvědčit. Nesmím zapomínat, že mohu být v leččems klamán. K tomu nám slouží naše podvědomí, které v nás má instinktivně posílit správnou cestu. Podvědomí či svědomí – a přece je většina lidí raději ušlapuje, zapuzuje, aby měla volnou cestu ke svým špatnostem. Na podkladě vědomé duchovní práce se však probouzí Božské, Univerzální Vědomí v člověku, které při plném rozvíjení Poznání vyloučí zmíněné možnosti klamání a člověk tak nabývá jiskrné jistoty a bezpečnosti, že ví. V době přechodné, to je v období mezi vírou a věděním, není ovšem, jak již zmíněno, stoprocentní jistota v rozhodování – tu pak je třeba, aby se takový člověk ptal u vědomějšího bratra. Je to jeho právo, ba povinnost se zeptat – ale tady opět některý člověk naráží na svou domýšlivost. Vše je jednoduché, ale pro zatvrzelého člověka mnohdy nedostupné. Každý má svůj čas a každý může svůj čas urychlit, nebo zpomalit. Každý z nás je svým vlastním soudcem.

Co si musí především uvědomit člověk, který chce pracovat v duchovní disciplíně?

Že „dvěma pánům nelze sloužit“. Rozhodne-li se pro duchovní postup na základě vědomého učení, musí si dále uvědomit, zda je schopen v celé další tzv. budoucnosti tímto směrem kráčet. Nemá se mu totiž stát to, co je biblicky označeno jako „státí se solným sloupem“, když se po závažném vykročení k Bohu vrací zpět do Sodomy – pochopitelně zde do světských radovánek. Tento fakt „zkamenění“ se ovšem týká jen lidí, kteří již prošli tím rozhodujícím okamžikem, ve kterém se na věčnost zaslíbili Boží cestě. Je to ve vývoji žáka stav již dosti pokročilý. Co se pak stane, prohraje-li žák takovou hru? Zkamení – je jednoduchá odpověď a znamená to, že po dlouhé a četné inkarnace se nedostane k vážné duchovní práci, i když ke konci tohoto odříkání má velkou vnitřní touhu. Vidíte – analogie se sebevraždou – tam také hned nemůže dostat to, co zahodil. Ano – jako v nebi, tak i na

zemi, známý výrok a zákon Jednoty, vyjádřený na Smaragdové desce Herma Merkuria Trismegista. Proto je nutno, aby každý člověk měl čas se rozmyslet, než se na věčnost zasvětil, při čemž je lepší, když ještě chvíli počká, než aby se z nevědomosti ukvapil.

Proto ho musíme dobře informovat, aby věděl. Jiná situace již nastane, když se dobrovolně, po důkladném uvažování rozhodne pro tuto práci. Pak se pochopitelně ještě nic neděje, neboť opět musí být upozorněn, že tato práce je největší, nejtěžší, nejnáročnější a že ji dělá vlastně dosud bez valných úspěchů od okamžiku jeho schopnosti myslet, že je to tedy práce dlouhodobá, ba na věčnost.

Při přechodu do Vodnářského věku jsou kladeny na lidstvo velké nároky. Je to miliarda lidí, kdo jsou natolik připraveni, aby onen Vodnářský věk oživil. Do něhož vstoupí též další Avatár, to jest vtělení Boží ve formě apoštola Míru z dosud neobjevené planety Mír, jejíž duchovnost je na obrovské výši.

Domýšlivost je vlastnost, kterou si mnozí lidé vypěstovali ve větší či menší míře. Mnohdy a téměř vždy se musíme divit, nač jsou tito lidé domýšliví – jistě jen na svou nevědomost. Proto hned vysvětlím, že člověk dnešního času je v průměru tak nízkého vědomí, že musí být pokorným a někdy celé miliardy let pracovat, aby se dostal ze své nevědomosti. Tisíce let mělo lidstvo čas, aby něco pochopilo – aby přestaly války, rozpory a nenávisť mezi lidmi, státy, náboženstvími a rasami – aby lidé začali chápat jednotu vyjádřenou pojmem „Já Jsem – Bůh Já Jsem“ a aby přestali být zvířaty, aby přestali zotročovat jeden druhého. Takový zotročovatel zapomíná, že se sám pak musí narodit do zotročeného národa a že vlastně tím zotročil sám sebe. Nesmíme zapomínat, že vše je v jednotě, je to jedna Mysl, jedna Myšlenka a já – každé já je jí účastno. Proto platí přísloví: Co nemáš rád, nečiň druhým. Co vyzáříš, to se ti vrátí. Princip karmy funguje spolehlivě a: Karma je zdarma!

Časoprostorové tunely umožňují vysokým inteligencím pomocí bezčasovosti – a tím i bezprostorovosti – překonávat neuvěřitelné (z lidského nepochopení) „vzdálenosti“, neboť jistě by k nám někdo „necestoval“ například ze Siria asi 10 let světelnou rychlostí a 10 let zpět. Jen primitivní mysl by takto uvažovala. O dilataci času při velkých rychlostech se někteří zmiňují ve svých dílech, ale takové řešení dopravy je přece jen příliš nízké.

Vibrace čísla sedm koresponduje s planetou Země. Je to číslo rytmu času – sedm dní v týdnu, sedm dní je oběh čtvrtiny oběhové dráhy Měsíce.

Co zanechává po sobě génius a co je vlastně předurčení?

Génius může být v obou oblastech, které jsou účastny na tvorbě – v duchu a ve hmotě. Génius ducha je zastoupen v tvorbě Avatárem. To je vtělením Božím. Jeho reprezentantem je Pán Ježíš Kristus. Ježíš je jméno jeho, Kristovství je stav mysli jeho. Každý člověk se musí jednou dostat do stavu Kristovství. Takový génius nechává za sebou stopu – jako každý člověk – ale jeho stopa vyzařuje po dobu celého Věku, tedy po dobu platonského měsíce. A poznenáhlu se po tuto dobu její intenzita zmenšuje. Chci tím říci, že každý, tedy zvláště génius, vyznačí hlubší, širší stopu a podle druhu této stopy –

podle její vibrace – může být kladného, nebo záporného působení.

Pomineme-li geniality ďábla, vidíme, že každá genialita přináší lidem v podstatě užitek, ale že lidé to hned obracejí do zkázy. Příklady: zrození Syna Božího a jeho ukřižování, Einstein a vznik atomové bomby.

Génus sám, pokud není přímo Synem Božím, vzniká postupnou přípravou, a to je v souladu s jeho předurčením – predestinací. Hovoří se o dědičnosti, v čemž se sledují stopy stejných znaků s rodiči. To je právě ten vývoj. Věc je opět v podstatě jednoduchá: Člověk má určitou (i když ne 100%) svobodnou vůli a té má využít ve smyslu zákona tvorby. To je podle karmického zákona: Génus se vyvíjí a odchází ze světa tak jako každý jiný s přesně vypracovanou fakturou, do které mu ovšem může být učiněn zásah z „Vyšší vůle“ – ale i ta má své zákonitosti. Tím mám na zřeteli, že se může s člověkem něco dít, aniž by to bylo našimi dosavadními možnostmi možno vydedukovat.

Ale nezapomeňte, že vzdálenost i poměrně vysoce vyspělého adepta od Centra Boha je přece jenom stále nezměrná. Proto však nezapoufejte, neboť krok za krokem přece cestu vzhůru nezadržitelně zkracujete.

Nové poselství z Prahy – kapitola druhá: Filosofie Ducha

(pouze pár výňatků)

O naší planetě, zemi Kříže

V tom okamžiku, kdy vznikala naše planeta, utrhl se velký odštěpek z vyšší planety Végy a vnikl do naší planety. Proto všechno tady má sklon k duchovnu. Na tomto ohromném meteoru je vybudována Praha, na jeho nejvyšším bodě hrad Vyšehrad. Tím jsme byli určeni k duchovní obrodě a od nás, z naší Prahy vyjde nové, pravé, očistěné Kristovo náboženství, neboť Kristovské křesťanství kněží zahalili temnotou, aby z víry učinili pro sebe výnosný obchod. To vše viděla jasnozřivá kněžna Libuše, když věštila na posvátném stolci vyšehradském, který stál na samém vrcholu meteoru z duchovní planety: „Vidím město veliké, jehož sláva hvězd se dotýká.“ Ano, zde vznikne čistá duchovní víra, která se od nás rozletí do celého světa. Svou silou přemůže i hutné zatížení, které zároveň zapadlo do naší planety, když se utvářela. Ve vesmíru se totiž střetly zatížené planety a jejich odštěpky vnikly do naší. Proto byla u nás porušena duchovní rovnováha, a proto též všechno zde podléhá nevědomky tomuto zatížení. Vše se musí vlastní silou dopracovat očistění pomocí duchovní síly z oné vysoké duchovní planety Végy. Je magnetismem spojena s naší planetou, protože odštěpek z ní v naší planetě spočívá. Odtud pramení neustálý boj dobra se zatížením zla.

O Slunci

Slunce je nejen pro nás, ale i pro celý vesmír otcem a matkou. Z něho vycházejí životodárné paprsky, bez Slunce by nebylo života vůbec. Slunce vyhasne dříve, než všechny planety našeho vesmíru dojdou svého vývinu. Nebude to dnes, ani zítra, ale potrvá to věky, přesto však Slunce pomalu hasne. Jedna planeta za druhou se rozpadne, každá ke svému vývoji spotřebuje určitou, jí připadající část životodárného světla. Vždy, když se naplňuje další část zákona Božího, vytvoří se na Slunci temná skvrna, o které si dnešní vědci nedovedou učinit správnou představu, i když je to jasný úkaz. K naplnění nového zákona Božího je zapotřebí duchovních sil, které sem přicházejí v podobě paprsků ze Slunce. Ve Slunci nastává rozbíjení a vybíjení sil v atomy, což způsobuje velké erupce. Tak vyjde naráz jejich větší část a tím je Slunce ochuzeno o svou Božskou podstatu. Tak

na Slunci vznikne temná skvrna. Dnes je možno je vidět, protože se blíží nový přelom v dějinách lidstva, který nastává každých dva tisíce let. Člověk vyspívá, aby byl připraven, neboť promluví nový apoštol Boží, Apoštol Míru, který nesmí být ani upálen, ani ukřižován. Aby lidstvo vyspělo duchovně, vydalo Slunce tolik energie, že by se do jedné temné skvrny ponořila celá naše planeta jako hrášek do moře.

O Avatárech

Nikdy nikdo neodhalí prapůvodní Boží podstatu. Boží podstata, z níž vše pochází a vzniká, je jako tajemný Bod, jenž září v Centru mysteria a z něhož slabé odlesky Jeho velikosti působí na tvoření se mysterií kolem Božího Centra. Z těchto mysterií, jež kolem vyzařují, vycházejí velcí duchovní poslové, kteří řídí nejen náš, ale i ostatní světy. Nazývají se Avatárové. Avatár znamená vtělení Boží. Jsou to poslové Boží, které Bůh posílá mezi lidi. Na naší planetě žil duchovní posel na nejvyspělejší části naší planety v Lemurii, jež byla částí potopené Atlantidy. Jmenoval se Avatár, a proto se všichni poslové Boží na jeho památku nazývají Avatárové.

Zákony Boží

Celá tvorba je v celkovém souladu, v přesně vzájemné souvislosti vesmíru. Zákony, dány Bohem-Duchem, nesmějí tedy ani v nejmenším zůstat nenaplněny, ani překročeny. V ničem nemůže nastat žádná nahodilá změna, neboť všechno je vázáno pevnými zákony Božské evoluce, již je řízena Země. Veškeré zákony podporují zákon rovnováhy, na jehož základě spočívá celá světová evoluce.

Hlavní zákon smrti, to jest přeměny, pracuje účelně k světové rovnováze. K udržení světové rovnováhy jsou v Kosmu protisíly – vyrovnávající činitelé. I boj v přírodě zamezuje přesile a podporuje kosmický pohyb. I dobro a zlo jsou síly ekvivalentní. Nejsou pouhým pojmem. Pěstováním dobra zvyšujeme jeho vibraci a reagujeme svou duší na vyšší duchovní úroveň, kdežto konáním zla vyvoláváme hrubé síly, které reagují na nižší hmotnou úroveň. Znamená to, že nás strhují.

Přesila nesmí nastat v ničem. Jen v nekonečném souladu je postup nekonečného dění. A proto samy zákony pracují, vedeny Boží moudrostí a Mocí vespolek, aby všechno uváděly ve vývojovou harmonii.

Měsíc

Je planetou sebevrahů. Tam přicházejí duše těch, kdož násilím své žití zde ukončili. Na Měsíci musí zůstat tak dlouho, oč si život zkrátili. Žijí tam jako rosolovité mátonohy, oproštěné a od hmoty odpoutané, zbaveny hmotných bolestí. Ale muka duševní jsou veliká, neboť duše se potácí v naprosté pustotě, beznaději a s hrůzou vidí, co ji za trest čeká.

OSTROV SAMOTY

nakladatelství Hakim, 1993

Vítr je rychlý, myšlenka je rychlejší!
Voda proudí, držena břehy,
ale myšlenka proniká bez zábran
skrze všechny překážky vnějšího světa.
Myšlenka má mohutnější sílu než moc.
Nelze ji uvěznit, umlátit, zabít.

Oheň pálí, ale láska vydává víc tepla!
Věrnost, vděčnost, pravdivost, čestnost, nezištnost
jsou vrcholnými body v kategorii hodnot a vlastností
stvořených bytostí.

Člověk přetváří svět sám v sobě.

Sliby jsou lacinější než dary a mají mnohem větší cenu. Člověk už víc dát nemůže,
když dá naději.

„Když některá planeta, jako třeba Země, dosáhne určité technické úrovně, ale eticky degeneruje, dáváme pozor. Taková planeta je nebezpečná. Většinou však – právě proto, že je její civilizace eticky degenerovaná – obrátí sílu sama proti sobě a zničí se.“

„A kdyby to neudělala?“

„Pak má dvě možnosti. Buď začne být nebezpečná celé galaxii – proto dáváme pozor – nebo překoná onen bod duchovní degenerace a obrodí se. Pak se může vyvíjet dál.“

Co znamená koupit si člověka?

Dát mu to, po čem touží – dát mu to tak, aby věděl, že mu může být odňato, co dostal. Pak musí sloužit – nechal se koupit.

Kosmický experiment

Začněme od začátku: Na počátku všeho je Tvůrce, Nejvyšší princip, Sumární inteligence, Energie, Parabrahma, Bůh. Protože člověk nezná podstatu, je lhotejný, jakým pojmem ji označí. Jenže člověk považující se za vrchol všeho, zálučně pojmy proplétá v propletenec, aby každého popletl. Budu používat pojmu tvůrce, abychom se dorozuměli. Na počátku je tedy Tvůrce, který tvoří v nekonečnu, tedy bez času. Je pramenem života a pramenem vesmíru. Bez Tvůrce – Boha není života. Je v každém a ve všem. Tvůrce přikrývá celý vesmír svým duchem. Nikdy nenechá zničit, co stvořil. Stvořil

nekonečně planet a sluncí, jež obíhají v nekonečných soustavách podle logiky, kterou neznáme. Rozsel zárodky života na nekonečně planet, ale jejich podmínky – vzdálenost od sluncí, gravitace atd. – byly různé, a proto se život nevytvářel všude stejně. Miliony planet ve vesmíru jsou obydleny inteligentními bytostmi, které jsou na vyšší úrovni, než člověk na Zemi. Na jiných planetách však nebyla svobodná vůle bytostí zneužita tak hrubě, surově a brutálně jako člověkem na Zemi.

Celý vesmír je nekonečný experiment. Planety hasnou, mrznou, jsou spalovány, život na některých zdánlivě zaniká, jinde se rozvíjí, stále – až kam? Až zpět k Tvůrci samému. Tam žijí bytosti, jež stvořil k obrazu svému, jež se vyvinuly k obrazu Jeho.

Pokud jde o planetu Země, nestalo se tak. Na ní lidstvo degenerovalo. Jedním z projevů degenerace je právě rozdíl mezi člověkem a člověkem, který je větší než rozdíl mezi člověkem a kamenem. Pokusím se vysvětlit, jak se to stalo.

(Tvorové, jež známe, dovedou se pohybovat jen v dimenzích jejich mikrosvěta. A zde nevyhnutelně nastupuje otázka pana Telátka: „Když už to stvořil, proč to nestvořil kloudně?!“ Na dotaz co je kloudně, odpovídá pan Telátko bez zaváhání: „Kloudně je tak, abychom se měli fajn a nemuseli nic dělat.“ Na dotaz, jak si představuje stvoření, odpovídá pan Telátko: „Že se něco tahá z bublajícího kotle a mává se přitom rukama.“ Pan Telátko je v této stati důležitým činitelem, neboť je potvrzením, jak civilizace na planetě Země degenerovala. Proto bude třeba občas se k němu vracet.)

Na planetě Země se život vyvíjel – podle našich představ – pomalu a dlouho. Vyvíjel se však také výběrem, což je důležité; neboť i na jiných planetách se formy života vyvíjely výběrem, a protože všechny planety ve vesmíru souvisejí, vyvíjejí se vyšší formy života výběrem planet jako celku. To je též význam zdánlivě záhadných slov Smaragdové desky: Co nahoře, to dole. Takže, co ve vesmíru, to na jednotlivých planetách. Až kdesi na planetě X dozraje evoluce zpět ke svému Tvůrci, skončí tam potom kosmický experiment? Nebo spíše začne znovu? V nekonečnu je to totéž.

Je jisté, že toto hluboké kosmické vědomí měli všichni, kdo zanechali duchovní stopy hluboké; například autoři Bible, kterou uvádím jako nejznámější, ale též ostatních tzv. náboženských knih a mystických spisů. Tam právě je ten ráj, do něhož jsou lidé zváni, překonají-li sami sebe, a najdou-li Boha tj. Tvůrce sami v sobě. V Bibli ostatně stačí ztotožnit pojem „nebes“ s pojmem „vesmír“, a myšlenky, vyslovované – ale často nesprávně přeložené i záměrně zatemňované – dostanou pravý význam. Potom se budeme modlit: „Bože, náš Tvůrče, který jsi ve vesmíru, a přikrýváš jej Tvým Duchem, nechť se Tvůj experiment podaří a naplní, a neuved' nás v pokušení zapomenutí, že jsme jeho součástí!“

V současné generaci prožíváme na planetě Země usilovnou tendenci proniknout do vesmíru. Je výrazem touhy vrátit se tam, odkud před dávnými časy naši předkové přišli?

Zárodky života rozhodila ruka jediného Tvůrce. Jestliže je tendence proniknout do vesmíru důsledkem technické vyspělosti na určitém stupni, pak by ovšem mohly všechny civilizace s podobnou technickou vyspělostí na jiných planetách pronikat do vesmíru. Je logické, že civilizace vyšší úrovně, technicky lépe vybavená, se bude ve vesmíru pohybovat bezpečněji a dostane se dál. Z předchozího vyplývá, že takové civilizace byly, a je nesporné, že na planetu Země při kosmických letech mnohokrát narazily. Nebo plánovitě přišly, což ovšem je ve výsledku rozdílné. Co však, jestliže usilovné snažení proniknout alespoň zlomek vesmíru je projevem kosmické paměti ve chvíli, kdy ji technika dovede realizovat?

Nepozemšťané tedy na tuto planetu přicházeli – přicházeli, nikoli přišli, a pozorují nás stále. Neboť Země je nejslabším článkem této galaxie. Mohli přicházet z jiných slunečních soustav, nebo z oné planety, která v naší sluneční soustavě chybí, ale byla v ní. Tam právě mohla být inteligentní civilizace, neboť ona chybějící planeta byla zničena.

Kosmickou katastrofou? Výbuchem? Atomovou silou? V gigantickém zápase? Přinesla snad ona civilizace na planetu Země nenávist a boj, ale též vrcholnou techniku a neznámou etiku? Tak či onak přicházeli a nehodlám opakovat stovky důkazů, jež na vlastní oči viděli a o nichž napsali autoři, kteří se statečně pustili do hledání naší budoucnosti v její minulosti. Ponechávám rovněž stranou námitky „vědců“, kteří žádají „důkazy“, ale tyto odmítají, když jsou jim předloženy. Stačilo by ostatně, aby si důkladně přečetli Bibli nebo Gilgameše, prohlédli si pozorně nápisy a kresby.

Dříve totiž byly zaznamenávány události důležité, klíčové, jež se přenášely ze záznamů ještě starších, nebo putovaly ústním podáním z generace na generaci, nebo byly obsahem věšteckých vizí, jako je např. Apokalypsa sv. Jana. Všechny představy bohů všech věků, všech národů, všech náboženství a všechny rituály se vztahují k poslům, kteří se objevili náhle ve vozech ohnivých, na křídlech, v ohnivém mraku, sestoupili a přinášeli nevídanou techniku svých kosmických korábů, ale také myšlenky jiných světů. A schopnost pomáhat člověku. Pochopitelně stály takové návštěvy za zaznamenání, kresbu, v níž se třeba po mnoha generacích realizovalo tajemství předávané budoucnosti.

Souhrn: Tvůrce dal popud ke kosmickému experimentu, jehož je planeta Země součástí. Nepozemšťané vysoce vyspělých civilizací na ni přicházeli z jiných planet nebo jiných slunečních soustav.

Co tady dělali? Jestliže přišli plánovitě, záměrně, a byli připraveni, dělali vědecký výzkum. Stejně jako dnes naši kosmonauti na Měsíci. Jestliže přišli z jiné sluneční soustavy, dělali výzkum na mnohem vyšší úrovni, protože na mnohem vyšší úrovni byli. Jestliže sem přišli nuceně (když třeba došly pohonné látky, aby mohli pokračovat v cestě; ve druhém případě – jako dobrovolní či nuceně emigranti po kosmickém boji – se před atomovou silou nepřítele zakopali.) Rozhodli se tuto krásnou a bezpečnou planetu kolonizovat? Skrývali se před bytostmi, se kterými se zde setkali?

V každém případě však udělali dvě věci: 1) Zanechali doklady a důkazy své návštěvy i své potomky a 2) sdělili část svých technických poznatků, zkušeností a svého vědění. Tak vznikly kultury. Neboť planeta Země už nebyla pustá a prázdná, ani to nebyla koule obalená ledem, protože v tom případě by nepozemšťany ani nenapadlo na ni přistát. Když dokázali přiletět z jiné planety nebo dokonce z jiné sluneční soustavy, dovedli se pochopitelně také snadno a rychle pohybovat v kosmických korábech kolem Země, což také dělali: v případě výzkumu, aby měli široké pole působnosti; jako emigranti nebo kolonizátoři proto, aby si vybrali místo bezpečné a „ráj na zemi“. Setkávali se s tvory na různé úrovni vývoje podle toho, ve které úrovni vývoje planety Země nepozemšťané přišli. Rozhodně se však setkali s bytostmi, jež měly (výběrem) stoupající zručnost a schopnost napodobovat. Důkazem toho je vyvrátní kultur náhle, bez předchozího vývoje, a na nejpodivnějších místech (kolébkou lidstva zdaleka nejsou úrodná povodí Eufratu a Tigridu a Nilu); podobnost kultur na místech od sebe vzdálených (pyramidy v Egyptě a Mexiku); snaha stavět tak, aby výškou, položením, strategickým místem byla znamením nalétávajícím kosmickým korábům; a konečně stopy návštěv nepozemšťanů (letišť, tunely, přistávací plochy).

Planeta Země nebyla pustá, ale zabydlená tvory lidskými, jejichž dcery byly krásné. A oni návštěvníci z vesmíru, nepozemšťané, bohové – obří se s nimi spojili. Jestliže šlo o výzkum, který byl součástí experimentu, pak se s nimi spojili na základě výběru, aby stvořili novou civilizaci, oddělili ji od původní civilizace, jež se ostatně křížila též se zvířaty. Jestliže šlo o emigranty nebo kolonizátory, pak už vědecký výběr zaručen nebyl. V každém případě se však křížily, spojily civilizace jejich planet s civilizací planety Země.

Všechny prastaré záznamy to potvrzují, ale tzv. vědci – genetici si jich nevšimají. A personifikování římských bohů s jejich světskými radostmi, touhami, ale též s přesným rodokmenem, je krutě vážná věc: jsou totiž záznamem situace na Atlantidě. Je tu jeden

obzvláště zajímavý moment: Kdykoli se římsí bohové spojili s lidmi, vždy to dopadlo špatně!

Co bylo dál? Planeta Země se dál otáčela kolem svého Slunce, postrkována ve své mléčné dráze, a generaci po generaci nezbylo než se vypořádat s kosmickým genem, biologickým kódem, který jí byl přinesen. Křížení pokračovalo a vytvářely se dvě zcela odlišné civilizace: mutanti, jejichž předkové byli nepozemšťané, a nahé opice, které se vyvinuly výběrem, tj. malou kosmickou konkurencí v podmínkách planety Země. (Používám-li pojmu nahá opice, není to v žádném případě ve smyslu pejorativním, nýbrž mám na mysli Homo sapiens, jak ho charakterizoval Desmond Morris.)

Tak se stalo, že rozdíl mezi člověkem a člověkem se stal větší než mezi člověkem a kamenem. Ale geneticky je věc mnohem složitější: 1) Jednak je možné, že po mnoho generací zůstane kosmický kód jaksi skryt, zdánlivě vymazán, a náhle se v rodině nahých opic objeví mutant. Říkáme mu génius. 2) Nebo naopak. 3) Nebo se dědičné geny kříží tak podivně, že je tu Hitler, démon zla.

Byli ostatně nepozemšťané dobří a laskaví podle našich představ? Jistě ne. Řekli bychom spíše, že byli velice krutí, když zničili celá kvetoucí města, vyhubili celé národy, ozářili při experimentování celé skupiny obyvatelstva. Dělalí to proto, aby odstranili nežádoucí (podle Bible nečisté) křížence a zabránili jejich pokračování v dalších generacích?

Země nebyla totálně zničena nikdy, biblická potopa nebo atomová síla zničily vždy jen její část. Proto tu kosmický gen zůstal jako dědictví návštěvníků z jiných planet. Jak je starý, nebo spíše, jak jsou staré? Kdy přišli naposledy? Proč a kdy odešli? A přijdou zase? Nebo tady jsou?

O tom víme málo. Ale je pravděpodobné, že jednou z posledních společností, založenou a řízenou bezprostředně nepozemšťany a jejich potomky, byla Atlantida. Úroveň civilizace na ní žijící byla tak fantastická, že se nám o ní ani nesní. Z Atlantidy pak odcházeli Synové slunce na západ, východ, sever i jih jako kolonizátoři a předávali svou vysokou kulturu. Je to naprosto logické. Jestliže jejich předkové přiletěli na kosmických korábech – ať už z jakýchkoli důvodů – vybrali si jistě k osídlení tu část planety Země, kterou považovali za nejpřitažlivější. Se svými dopravními prostředky si totiž mohli vybrat, zatímco domorodé obyvatelstvo bylo pro nedostatek techniky připoutáno k místu, kde se narodilo, nebo jen velmi pozvolna postupovalo po generacích z nehostinných krajů na místo pro život výhodnější. Zvířata při stěhování byla rychlejší.

Ještě dnes se nám jeví zbytky Atlantidy od Azorů po Kanárské ostrovy jako pozemský ráj po tisíci letech, kdy Atlantida zmizela v oceánu. Kosmická katastrofa? Nebo jiná síla? Byla právě toto jedna z potop, jejíž stopa se dostala do Bible? Katastrofa musela být obrovská, když zničila téměř celý jeden kontinent, urvala pevnou šíji, kterou byla Atlantida spojena s Afrikou, rozervalo pobřeží, rozbouřila podmořské sopky, změnila cestu mořských proudů, zaplavila pevniny a smetla je s povrchu země. Na Kanárských ostrovech dodnes ční vrcholky hor Atlantidy a připomínají trojzubec Neptunův, který ostatně má podle mytologie s Atlantidou hodně společného.

I člověk s málo vyvinutou fantazií si dovede představit, co se asi dělo, když Synové slunce z Atlantidy v době jejího vrcholení dospěli třeba na místo kosmického experimentu, jemuž dnes říkáme Amerika. Setkali se tam s bytostmi, které veškerou svou pomalu se vyvíjející inteligenci a zručnost museli upřít na problém, aby se vůbec udrželi při životě. Nemáme ani ponětí o psychických a hmotných silách, jimiž Synové slunce vládli. Jistě však bylo takové setkání dramatické. Pro obyvatele to byl příchod bohů z tajemného neznáma, odkud přichází slunce. S bohy je tomu ostatně vždy stejně: Přicházejí z tajemného neznáma. Mohou se objevit kdykoli. Mohou přijít neviděni. Mohou též vyslat zástupy svých bojovníků – kosmonautů. Trestají ohnivým bleskem a žádají poslušnost. K

nim se tvor utíká schovat ve chvíli strachu z přírody, kterou nedovede vysvětlit ani ovládnout. Stávají se útočištěm. Je třeba je očekávat, stavět pro ně vysoké orientační body, aby věděli, kde jsou očekáváni. Přicházejí z nebe, a to je nahoře. A mnohem později: Boha je hledati v sobě samém, neboť Tvůrce je obsažen v tom, co stvořil. A ještě později: Bůh je též Tvůrce nejvyššího zákona. Bůh a Pravda se ztotožňují.

Má představa setkání Atlant'ana – rudovlasého Syna slunce – s nahými opicemi vzdálených krajů vůbec nevylučuje, že jinde v místech kosmického experimentu, jemuž dnes říkáme Amerika, už dávno předtím přistály kosmické lodi z téže planety, odkud přišli předkové Atlant'anů, nebo z jiných planet a jiné sluneční soustavy. Je to spíše velmi pravděpodobné.

Další okruh otázek: Kdy a proč přišli? Vráti se na planetu Země? Neodešli, jsou zde stále ve svých potomcích. Nadčlověk, jak ho stigmatizoval Nietzsche, není nic jiného než biologický mutant, který v sobě nese geny nepozemšťanů. Jinak totiž by Nietzscheho nadčlověk musel plodit jen nadlidi, a tomu tak není. U jeho potomků může být tento gen dočasně vymazán, ale zase se po generacích objeví, ovšem transformován. (Kdyby každý stát vybral stovku přímých potomků svých geniálních lidí všech oborů, potvrdila by se tato teorie do písmene na mnoha tisících jedincích. Ale nezajímá to nikoho. Nikdo neodpověděl na otázku, proč je tu náhle Sokrates nebo Einstein.)

Přítomnost v potomcích, tento nekonečný řetěz, směřující od Tvůrce zpět k Tvůrci, ovšem nevylučuje fyzický odchod, zánik jednotlivce. Naopak jej předpokládá jako nezbytnost. Jestliže tedy nepozemšťané přišli realizovat vědecký výzkum, odešli, když jej ukončili. Mohli ovšem odejít jen o kus dál, ale pro nahé opice to byl vždy a všude odchod bohů s konečnou platností. Jestliže přišli jako kolonizátoři (např. Synové slunce z Atlantidy), odešli, když udělali svou práci. Kosmičtí emigranti se ovšem zabydleli, zakopali na nejisté dlouhou dobu. A protože byli technicky zdatní, udělali to jistě důkladně. Je ostatně sporné, zda se po generacích dokázali vrátit, odkud přišli, protože křížením s nahými opicemi degenerovali, jaksí se mezi nimi zdánlivě vytratili. (Což dokazuje líčení Španělky, která byla jako dítě unesena a žila mezi Indiány. Rodila jim děti, kterým byl původní svět jejich mámy úplně cizí.) A kromě toho nepochybně ztratili kontakty se svou planetou.

Toto je mimořádně důležité:

1) Nahé opice považovaly kosmonauty za projev nadpřirozené síly. Pro ně to byli bohové. O jejich návštěvách předávaly svědectví generacím.

2) Přejaly od nich všechno, co jim bylo poskytnuto. Byly zručné a uměly napodobovat. Kromě toho jich kosmonauté používali jako pracovních sil. (Atlant'ané si jich mnoho přivezli jako otroky, aby za ně pracovaly.) Tak byly položeny základy techniky, kultury, umění, základy všech věd, zákony i základy etiky.

3) Potomci nahých opic se smísili s potomky nepozemšťanů. Tak pokračoval kosmický experiment.

4) Vzdálenost mezi nahými opicemi a mutanty se zmenšovala degenerací mutantů a naopak zvyšováním IQ nahých opic (neboť se s mutanty křížily; kromě toho prodělávaly svůj vlastní biologický vývoj). Naopak se však vzdálenost mezi těmito bytostmi a geniálním jedincem – mutantem v pravém smyslu slova – zvětšovala. Stal se mezi nimi cizincem.

5) Byli takoví, jejichž kosmická paměť byla hluboká. Dovedli přijímat impulzy z vesmíru. Cítili nezbytnou nutnost se realizovat. Učinili to. A filosofové se divili: Odkud se to všechno v tobě vzalo, duše lidská?

6) Nastala zajímavá fáze kosmického experimentu na planetě Země. Toto dramatické křížení nepozemšťanů s nahými opicemi, mutantů s mutanty, mutant s nahými opicemi, a nahých opic se zvířaty a jinými nahými opicemi totiž vytvořilo osobnost. Je tedy, jak jsem řekla na začátku, výsledkem degenerace. Kdyby totiž nepozemšťané ovládli

celou planetu Zemi, vyhubili veškeré nahé opice na tom stupni, v jakém se s nimi právě setkali, a plodili jen mezi sebou potomky nepozemšťanů, ubíral by se kosmický experiment jinak a jinam. Totiž podle toho, jakou úroveň by sem byli ze své planety přinesli. Je nesporné, že to byla úroveň vyšší. Kdyby tomu tak nebylo, navštěvovaly by spíše nahé opice z planety Země planety jejich.

7) A to bylo tragické: přišli, přinesli, naučili, oplodnili, odešli. Kosmický experiment pokračoval.

(Slyším, jak pan Telátko naléhavě tluče na dveře a objevuje se, celý vyjukaný. Jako dítě se naučil prát děti slabší a méně útočné, naučil se zahánět je do kouta a brát jim hračky. Ve škole ho učili, že život je jen na Zemi, hvězdy na nebi, aby se na ně dívalo. Říkali mu, že člověk je vyvrcholením a vládcem přírody. Neřekli mu, že je naše planeta obydlena lidmi, kteří nevědí, kdo jsou! Když se vyučil – Telátko byl šikovný a zručný – ubíral se jeho život normálně: fotbal, pivo, televize, sex. Obtěžkal šestnáctiletou dívku, která pak měla potrat, a Telátko ji opustil. Na vojně přivedl do jiného stavu po osmém pivu jinou dívku, která však odvolávajíc se na pánaboha a soudy ho přinutila, aby se s ní oženil. Tak se stal otcem rodiny a musel se starat, aby měl svoje jisté. Proto jednak vydělával na černo jako instalatér, jednak v komunále – aby pracoval minimálně, pobral všechny funkce, jež mu nabízeli. Rodině páně Telátka se žije dobře. Má byt, potažený kovralem i v předsíni, moderní sektorový nábytek, dvoje hodiny s kukačkou, fáro. Z venkovské chalupy, odkud Telátko pocházel, udělali chatu s falešným krbem a vyzdobili ji srnčími parůžky. Udřenou starou mámu odstěhoval pan Telátko do domova důchodců, kde ji několikrát ročně navštěvuje. K svátku jí posílá pohlednici s kytíčkami, k Vánocům krabici bonbonů. A ona ne a ne umřít! Své děti vychovává pan Telátko vzorně a učí je, jak zahnat do kouta děti méně výbojně a vzít jim hračky...

Otázka zní: proč konfrontovat kosmický experiment s blbem Telátkem? Právě proto, že on je důkazem oné tragické degenerace, o níž byla řeč. A je tak důležitý? Jak by ne, když Telátků je mezi „perlou přírody – člověkem“ nejméně 90 %! Jim patří budoucnost – bude-li jaká. Pan Telátko je o tom přesvědčen. Nepřeje si slyšet o problémech, které ho matou. Ten, kdo s takovými problémy přichází, je jeho nepřítel. Pan Telátko ho ukřižuje!)

Do jaké míry je jednotlivec predestinován? Tím, že je součástí kosmického experimentu, ať chce nebo nechce. Dále tím, jaký biologický kód si přináší po předcích. Ale především je člověk predestinován zákonem karmy, zákonem příčiny a důsledku: činy se vždy vracejí k tomu, od koho vyšly, stejně jako slova a myšlenky se vracejí ke svému původci. Je to zákon kosmické spravedlnosti: přesný, neměnný a nezvratitelný. Existuje karma (slovo „karma“ znamená „jednat“) osobní, rodinná, národní i planetární a odpovědnost nese každý člověk v různém rozsahu. Jestliže se lekci nenaučí v tomto životě, musí v učení a vyrovnávání karmického zatížení pokračovat v životech dalších. I Bible připomíná: „Co zaseješ, to sklidiš!“ Také však: „Neodejdeš odtud, dokud poslední groš nezaplatíš!“

Jedinec je tedy trojnásobně determinován, ale uvnitř oněch tří kruhů, které nemůže překročit, má nekonečný prostor pro své akce, myšlenky i sny. Zjednodušeně tomu prostoru říkáme svobodná vůle. Absolutní svobodnou vůli má pouze Bůh-Tvůrce. On také ví, jak široký kruh svobody jednotlivé bytosti ponechává. V něm pak může každý pro cvičení své svobody činit, co chce. Ale mimo tento určený kruh žádná bytost jednat nemůže. Znamená to tedy, že je svoboděn ten, jehož vůle je totožná s vůlí Tvůrce!

Kdyby jedinci v rámci své predestinace svobodnou vůli neměli, nedalo by se s nimi experimentovat. V jejich svobodné vůli se totiž realizuje vývoj planet v realizaci nejrychlejší cesty k dokonalosti Tvůrce. To jsou ti vyvolení, ti, kdo zaměřili svobodnou vůli své planety – tedy svobodné vůle jejich jedinců – vzhůru. Neboť všechny stvořil k obrazu Svému, ale ne všichni dospěli k obrazu Jeho.

Vycházíme-li z předpokladu, že zárodky ve vesmíru byly rozsety naráz, že se stal život semenem času; vycházíme-li z toho, že návštěvy nepozemšťanů na Zemi nám zanechaly stopy asi 40 000 let staré (což neznamená, že zde nebyli už mnohokrát předtím); víme-li, že jsme teprve na počátku kosmických letů, že zdaleka ještě nedovedeme vyhledat planetu s inteligentními bytostmi, natož tam svou civilizaci přenášet, vyplývá z toho: nejméně jedna planeta ve vesmíru je o našich 40 000 let před planetou Země. Lépe řečeno: byla-li před 40 000 lety přibližně tam, kde jsme dnes my (ve skutečnosti mnohem dále), kde asi je dnes, nebyla-li zničena? Neboť po dosažení určitého stupně techniky se vývoj fantasticky zrychluje. Což nemusí platit o vývoji etických hodnot. Země je toho dokladem. Kdyby se však na planetě X spojily dramatický vzestup techniky se vzestupem etiky, kde by dnes musela být taková planeta? Nemáme pro to ani náznak pojmu.

A tak se raději pokusím vysvětlit několik tajemství, jež se vykládají nesprávně.

Sfinga je pomník egyptských Atlantoců, věnovaný bohu Ra-Světla-Slunci. Tvůrci, zrozenému ze sebe, Tvůrci prapočátku.

Velká pyramida nebyla původně hrobem, ale posvátným místem zasvěcení do nejhlubších mystérií Egypta. Zprávu o tom zanechali kněží zaniklé Memfidy.

Potopa: Nejstarší sumerské záznamy jsou z 21. století př. Kr. Ostatní – včetně biblického – jsou jen kopie nebo ozvěny. Zpráva o potopě je také v eposu o Gilgamešovi. Prostřednictvím Asyřanů a Babyloňanů se dostala do Egypta, kde se s ní pravděpodobně seznámil mladý Mojžíš, který tam žil u dvora.

Atlantida je pravděpodobně místem zrození Olympu. Tam také vznikl kult Slunce, který přešel do náboženství Peru, Mexika, Egypta. Mytologičtí bozi jsou králové, královny a hrdinové Atlantidy. Atlantida nebyla zničena naráz, nýbrž v několika etapách. Jedna z nich se datuje rokem 9564 př. Kr. Bylo to v místech, kde je dnes Kuba a Florida. V Kurdistánu je jeskyně Šanidar a v ní jsou stopy po člověku staré 100 000 let. Vrstva hlíny je vysoká 15 metrů a je udupána nohama 3000 generací. Jedna vrstva však chybí: odpovídá katastrofě kolem roku 10 000 př. Kr.

Stáří lidstva? Život na různých planetách se vyvíjel různou rychlostí i intenzitou. V naší současnosti však vědci na Zemi tvrdí: Jestliže měly planety podobné podmínky života, pokračoval vývoj k tvorům, jež se nám velmi podobají. I atomy planet jsou tytéž. Protože lze předpokládat, že si návštěvníci z vesmíru vybrali k přistání takovou planetu, jež měla s jejich podobné podmínky, a tedy i vývoj, byli ti, kdo sem přišli, podobni tvorům, jež k jejich podobě dospívali. Byli ovšem mnohem vyspělejší, a to nejen fyzicky a technicky, nýbrž především psychicky, což je nejpodstatnější. Nad těmito teoriemi o podobnosti tvorů vzdálených světů se radují, neboť: stejné sémě, za stejných podmínek i stejná žeň! Jednota věčnosti!

Rámajána mluví o létajících strojích, které tibetské posvátné knihy Tandžur a Kandžur nazývají perlami na nebesích. Sváté písmo Indiánů Popol Vuh říká, že lidé pocházejí jen z části z této země. První rozumnou bytost stvořili bohové, kteří rovněž zničili všechny nepodařené. Po splnění svého úkolu se zase vznesli do nebe.

A Bible má Henocha a Eliáše a Ezechiela.

Poznámky, jak jsem je o kosmickém experimentu uvedla, by možná mohly budit dojem, že lidstvo na planetě Země během svého dlouhého vývoje neudělalo vůbec nic, nebo jen docela málo. To by byl nesprávný výklad. Obklopeno přírodou – živitelkou, z níž vzešlo, o níž se mylně domnívalo, že mu má pouze sloužit – stoupající svým vlastním vývojem – nositel kosmického genu i kosmické paměti – dokázalo lidstvo neuvěřitelné, odvedlo a odvádí obrovské dílo. Ale různé hodnoty. Hlavní motiv, který je žene vpřed – vpřed, nikoliv vzhůru – je pud sebezáchovy. Jako celek i jako jednotlivce. V tom právě je rozpor. Krátkodobé cíle, egoistické tužby jednotlivce nezaměřuje jeho svobodná vůle

(realizovaná v postojích a činech) k zachování lidské civilizace jako celku.

Dotknou se teď největšího zázraku na Zemi: žijeme v něm, procházíme jím, ale pramálo si jej všímáme. Je to geniálnost myšlenky člověka. Její tvůrce, nositel kosmického genu, ale též příjemce impulzů z vesmíru, ale též vyškolen erudicí předcházejících generací, přichází s tvůrčí myšlenkou, platnou nikoli jen pro něho jako pro jednotlivce, nýbrž pro celou civilizaci. Často je taková myšlenka podmínkou nejen její další existence, nýbrž ukazuje též cestu vzhůru. Mám na mysli tvůrčí myšlenky všech vědních oborů. Etických hodnot. Všechno umění. Zkrátka všechno, co vede tuto planetu vpřed a vzhůru cestou myšlenky.

Nositelé tvůrčích myšlenek je vyslovili a tím je realizovali. Sledovat kosmický experiment na planetě Země znamená sledovat jejich osudy a cesty. A jsou to krvavé cesty plné bláta a kalu! Neznám nic úděsnějšího než sledovat myšlenku od jejího tvůrce až k jejímu zničení, nebo zapomenutí, nebo znásilnění. Někdy známe i osudy tvůrců, kteří byli cizinci, tím opuštěnější, čím tvůrčí hodnota jejich myšlenek byla vyšší. Dokladem je celá historie lidstva na Zemi. Z jednotlivců se stávají zástupy a je mezi nimi Kristus stejně jako Einstein.

Otázka zní, proč? Proč myšlenky, které měly vést civilizaci naší planety vzhůru, byly znásilněny, proč jich lidstvo použilo a ještě použije proti sobě, k sebezničení? Odpověď vyplývá z toho, co už bylo řečeno: rozdíl mezi mutantem a nahou opicí je větší než rozdíl mezi kamenem a člověkem.

Dostávám se tak k otázce, týkající se moci na Zemi. Zde je klíč k pochopení, proč naše planeta v kosmické konkurenci neobstála. Proč se experiment nezdařil, proč tato civilizace, ač měla a má svobodnou vůli, tj. otevřenou cestu ke svému Tvůrci, do světa „ráje“, dělá, co může, aby se vyhladila. Celá historie je záznamem, jak se myšlenky mutantů, jejich činy i jejich oběti staly majetkem nahých opic a byly jimi zneužity. Jak géniové byli jimi buď zničeni, nebo donuceni jim sloužit. O příklady není nouze, spíše naopak. Nikde v historii není příkladu opačného!

Myšlenky tvůrců ležely uskladněny v kosmické paměti generací, kde rovněž leží uskladněny myšlenky tvůrců budoucích. (V esoterických dílech se píše o kronice, zvané „Akaša“, což v sanskrtu znamená „prapodstata“. Vysvětluje se, že všechna původní substance je duchovní, hmota, že je tato substance v pomalé vibraci. Akaša je všudypřítomná, je to univerzální paměť. Jestliže se lidský duch s univerzálním sjednotí, vstoupí do vědomého poznání kroniky. Může potom sebrat její fakta a přeložit je do nějaké řeči.) A jednoho dne jednotlivec mimořádné vnímavosti a citlivosti (říkáme tomu nadání), vyškolen poznatky, jež zanechali předchůdci podobně citliví a vnímaví, poodhalí zastřený obraz v Sais. Vysloví svou myšlenku, a tím realizuje sebe i ji (a víme, že často táž myšlenka, vědecký objev, jsou vysloveny současně na místech, mezi nimiž není žádný kontakt) a svět – ano, co udělá svět? Co může udělat svět, skládající se převážně z pánů a paní Telátkových, jejichž řady houstnou, stávají se stále neproniknutelnější, jak se degeneraci daří. Oni nejen houstnou, ale též vládnou! Malý svět mutantů, otloukaný příbojem ze všech stran, přijme ovšem geniální myšlenku s porozuměním, bude na ní stavět, v ní pokračovat, s ní polemizovat. Ale svět nahých opic? Vytrfiská z ní, co se dá, zneužije ji, jejího tvůrce buď zažene do kouta, aby vymýšlel, vyráběl a sloužil (a pak ho bude třeba oslavovat v rámci státní, národnostní, rasové, náboženské, třídní prestiže), nebo ho hodí přes palubu, když tvůrce nebude chtít dovolit svou myšlenku prznit, nebo bude jako myšlenka (v rámci státní, národnostní, rasové, náboženské, třídní prestiže) nebezpečná. Záleží jen na tom, kdy a kde.

Všech užitečných objevů od ohně až po atomovou energii zneužil člověk proti sobě, aby se mohl rychleji a úspěšněji vyhlazovat. Vývoj v minulosti zcela nedaleké, z doby zlaté do stříbrné, přes bronzovou do železné, pro mne neznámá evoluci, nýbrž naopak. Když

sledujeme kterýkoli úsek historie, je týž:

1) Na jeho začátku je myšlenka jednotlivce nebo skupiny mutantů a tato myšlenka (realizovaná z kosmické paměti) je progresivní. Má zbavit lidstvo bídy a utrpení, má je sjednotit v míru, ulehčit mu v jeho dřině, zkrátit vzdálenosti světa, má přinést fyzické i duševní zdraví, prodloužení života, technické vymoženosti, regulovat populaci, zbavit člověka jeho chamtivosti, zloby, nenávisti, sobectví a lhostejnosti, a ukázat mu cestu vzhůru a zpět k jeho Tvůrci atd. atd.

2) Myšlenky se zmocní demagog nebo oligarchie demagogů, přetvoří ji podle svých potřeb, a strhnou pak snadno masy nahých opic, aby s nimi „za onu velkou myšlenku“ bojovaly, což však ve skutečnosti znamená, aby jim sloužily, vraždily, umíraly za ně. Masy nahých opic přesvědčeny, že bojují za svou svobodu – což pro ně vždy, za všech okolností a ve všech časech znamená větší bohatství, zvýšení úrovně – realizují revoluci, puče, převraty, války, nesený onou původní myšlenkou mutantů, zpotvořenou však v rámci státní, národní, rasové, náboženské, třídní prestiže.

3) Toto období vzruchu skončí tím, že jedna strana zmasakruje stranu druhou, nejúspěšnější vrahové jsou chvíli oslavováni, a pak se na „trůn“ vydrápe byrokrat, kterého tam dosadí senát, legie, klika církevní hierarchie nebo politická strana. Nebo si tam sedne docela sám, a pak se říká, že byl dosazen „lidem“. Dostane-li se na předsunuté místo byrokrat schopný, neudrží se dlouho, protože je nebezpečný ostatním byrokratům. Je-li tam skupina byrokratů, hlídají se navzájem. Za všech okolností je však už zbytečná masa nahých opic, už se po ní nechce, aby „bojovala za myšlenku“, nýbrž aby budovala, což znamená, aby pracovala a byla zticha.

4) Realizují se Parkinsonovy zákony: skupina vládnoucích byrokratů se obklopuje skupinou hloupějších a neschopnějších byrokratů, ti zase skupinou ještě neschopnějších nahých opic atd. Situace se „konsoliduje“, tj. vrací se tam, odkud přišla. Věnuje se obrovská péče, fantastické úsilí propagandy, aby pracující masa nepocítila potřebu se realizovat, aby se stala stádem robotů, aby nemyslela. (Tak tomu bylo vždy a všude – ve starém Egyptě stejně jako ve starém Římě, ve středověku stejně jako v současnosti, a jak se zdá, dokonce i v posledních fázích degenerující Atlantidy. Přímo školáckými příklady jsou např. Hus a husitství s jeho důsledky, nebo linie sociální utopie – Lenin-revoluce-diktatura a její důsledky, nebo Kristus-křesťanství-křížácké války-inkvizice-papežství a důsledky atd. atd.)

5) Jestliže má masa pracovat ochotně a s nadšením pro blaho těch, kdo jsou u koryt, a nemyslet, dá se jí jako protiklad k pracovnímu vypětí rozptýlení: podívaná, jak se vraždí gladiátoři; později, jak se stínají hlavy aristokratů; ještě později horor a nejrafinovanější požitky hrůzy. To všechno, provázeno stresem a strachem, sobectvím a lhostejností, zavede „korunu tvorstva“ tam, kam patří, nebo spíše kde ji chtějí mít.

Uvádím-li tato známá fakta, pak jen proto, abych z nich vyvodila důsledky:

1) Říká se, že se lidstvo nepoučilo z historie. Naopak! Poučilo se z ní až příliš. Ale nezvolilo myšlenku „Milujte se vespolek“, ani myšlenku důstojnosti a cti pro své poučení, nýbrž luk a šíp moderní technikou překonalo v meč, meč ještě modernější technikou v dělo, dělo v atomovou zbraň. A vždy základem „modernější techniky“ byla myšlenka, uvolněná z kosmické paměti mutantů, a zneužita nahými opicemi, poučenými historií.

2) Tvrdí se, že lidstvo na planetě Země postupuje vzhůru spirálou evoluce. Je pravda, že geniální mutanti z kosmické paměti v daný čas uvolňovali objevy, jež měly a mohly lidstvu Země tuto evoluci spirálou zajistit. Je pravda, že tomu tak bude i v budoucnosti. Bude-li jaká! Kde mohlo lidstvo být, kdyby ti, kdo měli a mají moc, nebyli zneužili vždy a všude objevů geniů ke své vlastní degeneraci a zkáze!

3) Tvrdí se, že vědeckotechnická revoluce vyvede lidstvo z jeho bludného kruhu. To není pravda. Vědeckotechnická revoluce uvolňuje z kosmické paměti fantastické objevy

všech vědních oborů, současná společnost jich používá, ale také zneužívá. Kdyby se stejně rychle, intenzivně a úspěšně rozvíjely i etické hodnoty, pak by lidstvo na Zemi skutečně mířilo vzhůru k dokonalosti Tvůrce. Ale tak tomu není. Je tomu opačně. Vědeckotechnická revoluce sama o sobě (bez oněch etických principů) dožene lidstvo k tomu, že se navzájem vyhubí. Vždyť všechno, co přináší, už tady bylo: naše největší současná vymoženost v oblasti techniky, matematiky, astrologie, biologie atd. je kosmický koráb a člověk, který z něj vystupuje na Měsíc. Ale už před 40 tisíci lety (a zřejmě už dávno předtím) vystoupily bytosti z kosmických korábů na planetu Země a přinesly jí svůj biologický kód. Proč ne též svůj etický kód? Daly své přesné zákazy a rady, technické, lékařské i hygienické vědění. A trestaly. Ale etický kód? Nepozemšťané přenesli své etické principy do svých potomků. A ponechali jim, čemu říkáme svobodná vůle.

4) Mluví se o rovnosti mezi lidmi a mnoho krvavých řeží bylo bojováno pod heslem rovnosti. Ale lidé si rovni nejsou. Jsou predestinováni zákonem karmy i biologickým kódem, ale ani kdyby tomu tak nebylo, nebyli by si rovni. Realizují totiž svou svobodnou vůli různě, a tak (samozřejmě v komplexnosti společenských jevů, jako jsou prostředí, vzdělání, výchova atd.) nelze vedle sebe jako rovné postavit humanistu a vraha, diktátora a Beethovena. Nejsou ostatně – a nikdy v žádné době a v žádném režimu nebyli – rovni před zákonem. Školáckým příkladem je Velká francouzská revoluce a nastavení zrcadla jejím základním heslům rovnost, volnost, bratrství. O ruské revoluci ani nemluvě, neboť pod heslem osvobodit ruského člověka ho zahnila z feudalismu pod botu neschopné demagogické vlády diktátorských byrokratů. A pod heslem „Proletáři všech zemí, spojte se!“ jen tak mimochodem vyvraždila, zničila a rozšlapala celé národy proletářů své vlastní země, proletáře zemí cizích pak rozeštvála, neboť jejich síly zpražila dogmatismem, proti němuž byl katolický fanatismus s hranicemi hořících lidských obětí nevinou kratochvílí. Ale též předobrazem. Poučil-li se nacismus na inkvizici, poučil se stalinismus na nacismu. Ale též na inkvizici. Historie poskytuje mnoho poučení, jak používat násilí!

5) Naopak zase se zdůrazňuje fyzická a psychická nerovnost mezi lidmi, což vede k rasismu. Ano, lidé jsou černí a žlutí a bílí atd., a tím se odlišují, ať už je barva jejich pleti i ostatní znaky důsledkem přizpůsobení okolí, variability atd. atd. – a to spíše – ale jistě také důsledkem zásahu kosmických šlechtitelů. Rasismus ve smyslu nadřazení nebo podřazení je nesmysl. Jsou prostě jiní fyzicky i psychicky a vyvinuli se v jiných podmínkách. Jsou důkazem jiného kosmického experimentu. Životní styl trpasličího kmene v Africe je nám cizí a náš životní styl je cizí jim. Ale stačí zaměnit novorozeňata, a už v jediné generaci se přizpůsobí svému okolí.

Uvedu teď zprávu, která je v Dänikenově knize „Zurück zu den Sternen“ a objevuje se rovněž v Codrově knize „Volání dálných světů“.

Ruský spisovatel Alexander Kazancev zavedl Dänikena na návštěvu k prof. Šklovskému a při zpáteční cestě mu vyprávěl: V roce 1938 našel čínský archeolog Či Pu Tei v jeskynní oblasti Bajan-Kara-Ula na čínsko-tibetském pohraničním území řadu hrobů. Našel malé kostry bytostí s mimořádnou velkou lebkou vzhledem k celkové kostře. Na zdech jeskyní našel kresby bytostí v helmách. Také hvězdy, Slunce a Měsíc tam byly vyryty a spojeny tečkami, velkými jako hrachy. Či Pu Tei a jeho pomocníci našli rovněž 716 granitovaných kotoučů, které jsou 2 cm silné a podobají se našim dlouhohrajcím deskám. Uprostřed mají otvor, od něhož jdou rýhovitá písmena. Čínští archeologové věděli, že v těchto končinách žily kmeny Dropů a Chamů, kteří byli malí, v průměru jen 1,30 m výšky. Nikdy se nepodařilo je zařadit k určité etnické skupině. A rozhodně nebylo možné dát s jejich malými kostrami dohromady ony velké, široké lebky. Když Či Pu Tei v roce 1940 uveřejnil svou teorii, smáli se mu. Domnívali se totiž, že kmeny Dropů a Chamů byly druhem vymřelých opic, žijících v horách. Byla to nesmyslná teorie, protože opice nemohly psát na kotouč, ani se pochovávat do přesně vedle sebe umístěných hrobů.

Ale v roce 1962 vyluštil prof. Tsum Um Nui z Akademie prehistorie v Pekingu část nápisů. Jeho zpráva byla tak otřesná, že Akademie zpočátku publikování zprávy zakázala. Ale profesor pracoval dál. Ve spolupráci s geology zjistil, že kotouče mají vysoký rytmus, což znamená, že byly vystaveny vysokému elektrickému napětí. Kotouče potvrzují, že před 12 tisíci lety (našeho času) byla skupina zahrnuta na tuto planetu, na níž se spustila ve vzdušných kluzácích. Jejich dopravní prostředky však už neměly dost sil tento svět opět opustit. Ztroskotali na nepřístupném pohoří a neměli žádnou možnost vystavět si nové kosmické koráby. Na kotoučích je dále, že se snažili sblížit se s obyvateli pohoří, ti však je pronásledovali a zabíjeli. Je tam napsáno téměř doslova: „Ženy, děti a muži se skrývali až do východu slunce v jeskyních. Pak uvěřili znamení a domnívali se, že ti druzí přicházejí tentokrát s přátelskými úmysly...“ Zde nápisy na kotoučích končí.

Když přijel Jacques Bergier do Prahy, kde vyšla jeho kniha „Jitro kouzelníků“, řekl přátelům, že se čínským vědcům podařilo vyluštit další nápisy na kotoučích. Tyto nápisy varují před atomovou zbraní! Před 12 tisíci lety! (Při přelomu platonských roků, z nichž jeden trvá dvanáct a půl tisíce let, dochází ke katastrofám. Jestliže se Atlantida potopila v r. 9564 př. Kr., mohlo by s tím nouzové přistání těchto mimozemšťanů časově velmi přesně souviset!)

Ptáte se, proč o této fascinující skutečnosti neví svět? I Erich von Däniken se taky ptal, a dostalo se mu odpovědi, že se to velice nehodí do pracně vybudovaného časového kalendáře archeologů a antropologů, že by se kapacity musely vzdát svých teorií! A tak mlčí, povýšeně se usmívají, mlčí v těsném bratrství, a ani nejodvážnějším z nich se nechce pustit se do tak ožehavého problému. Není to snad lidské? Netřeba dodávat, co si o tom myslí Erich von Däniken, a jak se taková odpověď zamlouvá všem lidem, kteří za pravdu a poznání bojují, nebo alespoň takové pokrytectví neschvalují!

6) V kategorii životních potřeb, o něž tvorové na Zemi od pradávna bojovali, tvoří umění oblast jedinečnou i cizí. Neboť umění v pravém smyslu slova není užitečné. Což však neznamená, že ho nemůže být zneužito. Umění, poplatné době, panovníku, třídě, církvi ovšem může být užitečné cílům chlebováře i kapse a prestiži umělce-drvoštěpa, ale ve své původní čirosti je umění bez užitku. Tvořit umělecká díla předpokládá inteligenci. Inteligentními se bytosti na planetě Země staly teprve tehdy, když jim byl předán nový biologický kód nepozemšťanů. Pak teprve začínají vytvářet umění: stavby, kresby, sochy, jež mají dlouhodobou setrvalost; psané slovo, jež nezůstalo zachováno, nebo se je teprve učíme číst; pohyb těla, jako jeho projev ovládaný duchem; hudbu jako dar z jiných světů a vnímatelné spojení s jinými světy. Materialisté, škarohlídi, páni Telátkové, náboženští fanatici, diktátoři, pseudovědci a učitelky všech stupňů odmítají zásah nepozemšťanů do vývoje Země a uvádějí důvody, odpovídající jejich společenskému, třídnímu, náboženskému atd. postavení. Jedním z takových neotřesitelných důvodů je tvrzení, že kdyby tady bývali byli, jistě by zde zanechali doklady návštěvy z vesmíru. Doklady hmotné povahy? Přístroje? Věděli, že by byly zničeny, za krátko beze zbytku vymazány. Kromě toho ve svých vesmírných korábech nemohli vozit tuny zbytečného materiálu. Nepozemšťané zanechali mnohem geniálnější doklad své návštěvy: a) biologický kód – mutaci, b) technické, astronomické, lékařské, psychické a všechny ostatní zkušenosti, c) přeměnu lidského mozku, který jako nejfantastičtější z kybernetických strojů budoucnosti zůstal spojen s dárcem inteligence. Využit a fungující ostatně jen ve svém zlomku. Proč? Bude devět desetin mozku nasyceno informacemi, až se zase s nimi setkáme? Vznikají u lidí zvláště citlivých a vnímavých, kterým říkáme geniální, spoje s kosmickým prouděním – jakési uvolňování kosmické paměti – jejichž důsledkem je geniální vynález nebo umělecké dílo? d) Nepozemšťané nedali inteligenci jako dar, ale naopak též tohoto nehmotného, energii nepotřebujícího a času nepodléhajícího spojení používali a používají jako zdroje informací pro sebe. Jako telefonní sítě, spojující planety. Umění je jedním z projevů

takového kontaktu. V ohradě nahých opic se jednoho dne objeví umělec. Neví zpočátku, kdo je. Ví však, že se chce, že se musí realizovat. Učiní tak za cenu odcizení, nepochopení, trýzně, těžkého tvůrčího hledání a tápání, za cenu zoufalství. Stvořil své dílo, realizoval spojení svého nadvědomí, svých snů, nadání a inspirace s dárcem myšlenky. Umělec ovšem tuto genezi nezná. Vidí, uvnitř sebe slyší své dílo. Je veden, hnán, aby je uskutečnil jako souzvuk tónů, tvaru a barvy, jako vyslovenou nebo napsanou myšlenku.

Zde se přímo rojí celé skupiny otázek: Jsou umělci, kteří své dílo nerealizují. Proč? Protože surovým náparem jejich vnějšího světa je zničena, přervána ona jemná vnitřní vibrace, ono spojení. Říkáme, že takový umělec byl ubit okolnostmi. Někdy též říkáme, že byl slaboch. Často fyzicky nepřezijí nápor, neboť je citlivý. Často odchází sebevraždou. Často však přežívá otupělý, ochromený, zmrzačený, litovaný a k smíchu. Takového umělce zavraždily, k sebevraždě dohnaly, na věky zmrzačily, vzniku díla zabránily nahé opice. Ony nesnášejí odlišení! Pro ně je umění zbytečné. Ony neznají zoufalství z ideje, z hledání ve světě myšlenek, ony zkrátka neznají ono meziplanetární spojení inteligencí. (Kdyby jen deset procent lidí na Zemi bylo mluvících a slyšících, kdyby byli roztroušeni po celé planetě a snažili se dorozumět telefonem, zničilo by oněch devadesát procent hluchoněmých veškeré spoje. Z neznalosti. Protože by jim nebyly k ničemu.)

Další otázka: Kdo je umělec? Právě ten, kdo cítí naléhavě nutnost se umělecky realizovat. Mnoho umělců však stvořilo zázračná díla na objednávku. To nebyli umělci? Byli. Jenže takový Mozart by se byl umělecky obešel bez svého zloajného arcibiskupa. Michelangelo bez papeže. Ale zatracení jsou oni příštípkaři, kteří z příkazu pána a pro plnost svého koryta lepí veršičky a mažou barvy a vydávají se za umělce! Vydávají se za umělce v domnění, že jim to nahé opice zbaští, neb je pán nebo režim bude podporovat. (Nahé opice chtějí mít punc kulturnosti, ale kultura musí být taková, aby jí rozuměly, tj. blbá. Vládce nahých opic bude vždy podporovat a odměňovat své umělecké příštípkaře.) Neboť skutečné umění je nebezpečné. Je silou z neznáma. Může dopadnout jako meteor, světlo, jež osvítlí, oheň, který zapálí. Manifestuje sílu mutantů, a jejich síla je nezničitelná, protože nepodléhá času.

Je rozdíl v genezi uměleckého díla a vědeckého objevu? Není. Jen v jejich užitečnosti pro nahé opice. Může být umělec a jeho díla zneužito? Jistě. Už za jeho života, podloží-li své dílo nesprávné myšlence, je-li jeho díla zneužito jako zbraně v ruce diktátora nebo diktatury. Inteligentnímu umělci pak nezbyvá, než odejít sebevraždou (Majakovský, Jesenin). (Uvádím-li příklady z blízké doby, pak jenom pro zjednodušení obrazu. Je nespočetně tragických osudů mutantů-cizinců, putujících jako zářící hvězdy v temnotě lhostejného, egocentrického světa. Mnozí nevydrželi přepětí své citlivé soustavy a izolovali se do světa myšlenek od vnějšího světa hluchotou, šílenstvím. Nebo vydali všechny své tvůrčí síly a umírali mladí.)

Umění zneužívaly na Zemi všechny režimy i vlády k ohlupování nahých opic, k demagogii i zastrašování. A není markantnějšího příkladu než sledovat, jak ho zneužívala byrokracie katolické církve pro své účely, obracejíc naruby všechny zásady křesťanství a chtějíc zmanipulovat masy, což se jí podařilo: Středověký člověk neumí číst ani psát, je tažné zvíře, kterému je třeba vtoukat do hlavy, že je jím z vůle Boží. Že má poslouchat, dřít, modlit se a věřit v posmrtný život. K tomu se rozvíjí obrovská pompa šokující všechny jeho smysly: zrak v potměných chrámech je přitahován magickým svitem voskovic, které stupňují hrůzné obrysy obrovitých soch, asketické, trpící tváře, řasení těžkých rouch. Pro sluch je tu litanie modliteb, do polospánku-transu přivádějí monotónní nekonečné růžence a nesrozumitelná slova kněze (mezi Boha a člověka byl postaven prostředník) a ohlušující hudba, sladká hudba, vznešená hudba, hudba z jiného světa. Čich je omámen kadidlem a zvláštní materializovanou atmosférou, jakou vydechují obrovité, kamenné budovy. A čeho

se věřící dotýká? Vody, která je posvěcena, vyřezávaných lavic a klekátek. Líbá kámen, dotýká se velkolepých schránek s ostatky svatých, líbá štolu a je přesvědčen, že mu byly odpuštěny hříchy. Nechybí nic, inscenace je dokonalá. Zbývá ještě vůbec ve vědomí lidské bytosti alespoň nepatrný prostor pro jejího Tvůrce? Jak se s Ním má spojit člověk, když mu v tom brání prostředníci?

Mou teorii o degeneraci civilizace potvrzuje též skutečnost, že vývojové etapy zdánlivě progresivní vždy, úspěšně a téměř totálně zničily veškeré trvalé hodnoty etap předcházejících. Umění jako vnější projev ideje děsilo Alexandra stejně jako Římany, barbary, kteří Římany převálcovali, stejně jako křižáky, husitské bojovníky, stejně jako lůzu za francouzské revoluce. V neposlední řadě pak Adolfa Hitlera, čínské komunisty, korejské komunisty, kubánské komunisty, ruské komunisty, české komunisty. Ale: nejkrásnější stavby mohou být pobořeny, sochy rozbity, obrazy spáleny, knihy roztrhány – myšlenku zničit nelze. Jak moudří a prozíraví byli nepozemšťané, když si zajistili trvalé, bezčasové a nezničitelné spojení i zdroj informací přes nejdokonalejší kybernetický stroj – přes senzibilitu, geniálnost a tvůrčí sílu mutantů!

Kdyby snad někdy někdo četl tento esej, zmocnil by se ho zmatek, nedůvěra, odpor; a určitě by vyslovil mnoho otázek, na něž by si odpovídal podle svého. Je to pochopitelné: každá myšlenka, lišící se od těch, jež nám byly vtoukány do hlavy, vyvolává zpočátku zmatek a nedůvěru. Odpor též, neboť nová myšlenka je nepohodlná. Jen vzpomeňte třeba na boje kolem Galilea nebo Atlantidy: když ve třicátých letech dvacátého století na pařížské Sorbonně diskutovala společnost pro zkoumání Atlantidy, skončila vášnivá výměna házením slzotvorných bomb! Se svou tézí se nikomu nechci vnučovat, přeji naopak všem, aby si svobodně vyznávali a hlásali své: třeba vznik planet bez Tvůrce; stejně tak přeji plnou svobodu představám všech náboženství, mystických i filosofických směrů. Stejně tak i těm, kdo vůbec žádnou představu nemají a ani je nenapadne lámat si hlavu vesmírem, počátkem života, či budoucností naší civilizace. Ale právě pro tuto toleranci, která není maskou, nýbrž je ve mně pravdivá a hluboká, nemohu rezignovat na své právo povědět, co si myslím. A to jsem učinila. Chci však ještě upozornit na několik bodů, jejichž nesprávný výklad by mohl vést k tragickým důsledkům:

1) Mohlo by se zdát, že člověk na Zemi, predestinovaný zákonem karmy i biologickým kódem, je už momentem početí definitivně určen a není tedy v podstatě odpovědný za nic, čeho se v životě dopustí. To by byl zcela nesprávný výklad. Několikrát jsem se zmínila o prostoru každého jednotlivce, jemuž říkáme svobodná vůle. Lidé – mutanti i nahé opice – jsou za své činy plně odpovědní, a to nejen jako nositelé akce, nýbrž i jako pasivní přihlížeči. Rozdíl je v tom, že někteří staví etické hodnoty víc než praktické, materiální. Nahá opice dokáže vykřikovat hesla a dát se zabít za svého pána, ale nové ideje nevytvoří. Není tvořivá v pravém smyslu toho slova.

2) Jsme zvyklí stavět proti sobě dobro a zlo, anděla a čerta, a někdo by se mohl domnívat, že jsou nahé opice jen snůškou hamižnosti, omezenosti, krutosti, lhostejnosti, malorysosti atd., a že proti nim stojí mutanti jako naprosto dokonalé, nesobecké bytosti. To by byl nesprávný výklad. Tak jednoduché to není. Na několika místech jsem mluvila o variabilitě a mnohokrát jsem opakovala svou tézi o křížení. Znovu zdůrazňuji, že etické normy nepozemšťanů byly a jsou jiné, než jaké jsou naše dnešní představy o nich. Nahé opice mohou být a bývají pracovitě, učenlivě, vytrvalé, trpělivé, šikovné, v rodině si navzájem pomáhají. Je však možno jich zneužít, je možno je manipulovat. Mezi mutanty je mnoho tvůrčích duchů a geniálních jedinců. Ale netvoří jen – bohužel – krásu, štěstí, dokonalost, nýbrž někdy zcela naopak zlo, diktaturu, bývají nositeli myšlenky nenávisti, brutality a netolerance. I Hitler byl mutant, i Lenin a Napoleon. Paleta je tedy pestrá, jedna barva překrývá druhou, a na první pohled je to mazanice.

3) Mohlo by se zdát, že chci přehradou mezi nahými opicemi a mutanty vytvořit

nový rasismus. To by byl nesprávný a pošetilý výklad. Mutanti a nahé opice vedle sebe žijí ve všech státních, společenských útvarech, všude, až na skupiny, které z různých důvodů zůstaly skutečně plně izolovány, vyvinuly se výběrem bez křížení a bez daru inteligence nepozemšťanů, a nalézáme je ještě dnes na úrovni člověka z kamenné doby. (Proto právě nikdy žádná válka, žádné střetnutí, puče, revoluce, žádné násilí na dlouho nevyřešily nic. Neboť pozvednout zbraň proti druhému člověku je porušení kosmického zákona! Vždyť duchovní chudoba plodí nátlak, nátlak budí protitlak, nátlak a protitlak dohromady plodí válku! A není jiného pekla než to, co si člověk stvořil sám! Vždyť nejhorším nepřítelem lidstva je vlastní mysl člověka! Na obou stranách, jež se střetávají, jsou totiž vždy jak mutanti, tak nahé opice. Každý rasismus, hodnocení člověka podle barvy jeho pleti nebo příslušnosti k národu, kontinentu, společnosti, náboženství, je nesmysl. Je to jeden z výmyslů lidské nenávisti. Lidé vždy žili a vyli ve stádu. Jen někteří šli vlastní cestou, když hledali Tvůrce-Boha. Ale pouze a jedině osobní vlastnosti, myšlenky a činy něco znamenají!)

4) Tvrdím, že přes veškerou techniku, fantastické vynálezy, převratné vědecké objevy i geniální umělecká díla jednotlivců, civilizace na planetě Země degenerovala. Pokusila jsem se vysvětlit, proč. Je tedy tato téze naprosto pesimistická? Byl by to nesprávný výklad. Mně osobně naplňuje klidem, pocitem hlubokého štěstí jistota, že jsem součástí věčného a nekonečného vesmíru, částí – i když nepatrnou – jeho experimentu. Mám jistotu, že prostřednictvím vnitřní vibrace mohu korespondovat s jinými planetami, že jsem odtamtud vedena. Především však věřím v Tvůrce-Boha jako Nejvyšší princip a Prvopočátek. Věřím též v nezničitelnost, nesmrtelnost lidské duše a jejího Ducha, a tedy v reinkarnaci v dalších životech. A vím, že existuje kosmický zákon, hierarchický zákon, a zákon karmy. Věřím v povinnost člověka realizovat svou myšlenku, jestliže je svou vnitřní vibrací – vnitřním hlasem – hnán učinit tak, a je-li přesvědčen, že jeho myšlenka není ideou zla, nepřátelství nebo pýchy. Tak si vykládám princip víry, naděje a lásky. Z těchto pozic mohu číst a vykládat si Bibli, buddhismus, Korán, mystiku, Atlantidu, řeckou mytologii, současné odcizení lidí a jejich bezradné tápání. Víím také, že každý, kdo Tvůrce-Bohu slouží s čistým srdcem kdekoli na Zemi, ať patří k nějaké církvi, nebo také ne, se stává Jeho součástí. Proto svou tézi nepovažuji za pesimistickou. Vždyť v tomto mém světě není strachu: ze smrti, z pekla, ze samoty. Jediné, čeho se bojím, je člověk: jeho surovosti, sobectví, chamtivosti, lhostejnosti a touhy po moci. „Střež se zneužít moci! Chutná sladčeji, než nejsladší ovoce a opojuje víc, než nejvzácnější víno!“ Takto varuje mystik Willigis.

Teď čtenář – bude-li jaký – uhodí pěstí do stolu s požadavkem konkrétna: neb byl vychován, životním stylem i erudicí veden. Chce návod k upotřebení, radu pro současný život na této planetě, chce výhled do nejbližší budoucnosti. Byla jsem upřímná, zůstanu taková až do konce. Předpokládám, že je můj čtenář praktik a zvědavec a pokusím se proto shrnout své téze, jak dovedu.

1) Planetu Země může před zničením zachránit pouze a jedině podrobení se společnému zákonu, který není v rozporu se zákonem kosmickým.

2) Mutanti pravdy, pokroku a lásky k Tvůrci i k člověku na celém světě se musí spojit, přestat otročit nahým opicím. Na mutantech je, aby navázali kontakty s vesmírem.

3) Má-li být Země zachráněna před zničením, jež si cílevědomě připravuje, musí svou budoucnost hledat též v minulosti.

4) Nepřekonají-li svéhlaví omezenci na této planetě svou pýchu a neznalost, nepochopí-li, že existují jiné, dokonalejší světy, vyhubí civilizaci planety Země. Neboť moc je v rukou svéhlavých omezenců.

5) **Násilí** je dědictvím ze světa zvířat, zdokonalené krutosti, rafinovanosti a touhou po moci člověka. Je též projevem slabosti, strachu, pocitu méněcennosti. **Vymazává z**

lidské bytosti její svědomí, lásku a cit – což patří k nejvzácnějším darům, jakých se člověku dostalo. Násilí neřešilo a nevyřeší nikdy nic. Jak roste zuřivost, zmenšuje se člověk!

6) Probudte se! Spíte! To, čemu říkáte život, je jen mechanismus a konzum. Skutečný život je ve světě myšlenek, a ten svět sami uzavíráte svou lhostejností, nevědomostí a domýšlivou tupostí! Váš svět se podobá nešťastné katakombě spících duší. Probudte se! Jinak celou planetu přivedete ke konečnému spánku.

7) Hlupáci proti sobě staví víru a rozum, náboženství a vědu, nedovolte to! Do protikladu je postavil člověk, jehož rozum je málo rozvinutý. Víra a rozum, náboženství a věda tvoří naopak syntézu!

8) Největší kletbou civilizace na Zemi – kromě její vlastní pěstované omezenosti – vždy byli a jsou byrokrati. Nástroje v rukou kohokoli! Bič, opratě, důtky. Šlapající bota, vraždící ruka. Bojujte proti nim a nemylte se: jsou všude! Uduste sami v sobě zrudně pohodlné tendence stát se nástrojem! A nezapomínejte: Ještě horší než byrokraté je výchova k těmto špinavým postojům, jež se stávají povoláním. A nezapomínejte, že vás proklejí budoucí generace, které v bezduché nástroje s takovým úsilím vychovávajíte!

9) Tvůrčí fantazie je součástí kosmické paměti, projevem spojení s vesmírem. Proto je zdrojem nenávisti a pohrdání. Nahé opice totiž tvůrčí fantazii nemají. Střežte jako poklad, jako nejcennější poklad tvůrčí fantazii mutantů! Otevřete jim dveře dokořán, odstraňte všechny překážky, nastražené lstivě pitomci, byrokraty, diktátory a fanatiky! Bez fantazie planeta Země zahyne, neboť tepem jejího srdce jsou ideje, a ty jsou projevem tvůrčí fantazie, která dokumentuje spojení s vesmírem.

10) Mutanti pravdy, pokroku a lásky k Tvůrci i k člověku na celém světě, spojte se! Přestaňte sloužit nahým opicím! Nenechte je vládnout! Zničí tuto krásnou planetu atomovou silou. Vlečou ji do světa totální duchovní degenerace. Záchrana je jen, jedině, pouze v universálním duchovním probuzení!

Ostrov

Pocházím z Atlantidy a jmenuji se Ómis. Čas mého kralování už dávno skončil, ale ze země, kde Slunce vstává, se nemohu vrátit na Zlatý ostrov. Neboť Atlantida přestala být a s ní se na dno oceánu potopilo nejvyšší, co na této planetě bylo a bude. Zním minulost a vidím vpřed. Proto jsem neodmítl, když mne poslali vládnout do daleké země dvou řek, kterou jsme vzali barbarům. Tušil jsem, že se nevrátím. Když se pak přiblížil poslední den a naši vědci oznámili datum katastrofy, které oznámit museli pro záchranu živých, nastal na Zlatém ostrově chaos. Vládcové opustili Atlantidu ve zlatých vzdušných korábech a vrátili se na planetu, odkud před tisíci lety přišli jejich předkové – bozi.

Jiní opustili Atlantidu na lodích, které byly navršené poklady, a směřovali co nejrychleji na západ. Jiné lodě, zlatými pláty pobité, směřovaly na východ podél pobřeží a do země na Nilu, kde se mnozí usadili, neboť se cítili dost daleko a bezpečni od centra výbuchu, kterým byl osudově právě Zlatý ostrov. Ti pak, na něž se nedostalo korábů kosmických či lodí, prchali na všem, co bylo rychlejší než lidská noha do země africké, jež byla s Atlantidou spojena pevnou šíjí. Cestou kořistili a loupili ze zlatých paláců, které již nikdo nehlídal, a obtěžkávali se poklady, jež posléze odhazovali v hrůze, že je čas dohoní.

Zlatý ostrov se potom stal panstvím chátry a otroků. Ti buď vědcům nevěřili – učinil jsem zkušenost, že chátra vědcům nikdy nevěřila –, nebo nerozuměli, nebo je uhranulo bezmezná bohatství, jež před nimi leželo, a mohli je beztrestně uchopit. Na ostrově zůstalo též, žel mnoho zapomenutých dětí, rodiček, starých a nemocných lidí. Zahynulo s ním několik desítek milionů lidí – barbary jiných zemí nepočítaje. A mnozí, kdo uprchli,

nedošli svého cíle...

Atlantida byla smetena z povrchu světa – a půl světa s ní – že nedbala varování.

My, polobozi, jsme se stali zpupní, zahálčiví a zlí. Napadali jsme cizí území, kde žili tvorové, podobní spíše zvířatům než nám. Vybili jsme celé jejich tlupy a z nejsilnějších jsme učinili otroky, aby nám sloužili a pro nás pracovali. Naše města bohatla a rostla, obklopili jsme se zahálkou a poklady. Začali jsme je hromadit, nikoli z potřeby, nebo pro jejich krásu, ale z chamtivosti. Ta pak přinesla sváry na Zlatý ostrov a boj o moc, což je ze všech zločinů ten největší. Naši předkové nedbali prvního varování bohů, jež je zplodili, že totiž je zbaví nesmrtelnosti. I stali se smrtelnými a jejich věk se postupně zkracoval, na ostrov přišly nemoce a trápení. Čím však byl život kratší a ohroženější, tím více se moji krajané hnali za mocí, požitkem a poklady, až přišel den poslední a zkáza a smrt.

Tehdy nastala tma a neznámá síla rozdrtila, roztrhla Zlatý ostrov, celá obrovská území zmizela v oceánu, moře se vylilo a zaplavilo pobřeží, podmořské sopky vybuchly, ledy se pohnuly, a planeta Země plula v kosmu, obklopena smrtónosným prachem.

Část světa zalila potopa.

Když se pak živlové uklidnily, proudily vody tam, kde dříve žily bytosti, pobřeží byla zaplavena lávou, úrodná země spálená zářením, živočichové zadušení, spálení či vodou odneseni.

A všude bylo ticho. Z Atlantidy čněly jen vrcholky tří nejvyšších hor jako trojzubec Neptunův.

Já, jehož jmenují Ómis, jsem se svým dvorem, bijci, otroky a poddanými přežil konec světa, neboť jsem byl daleko od katastrofy, ale i zde se chvěla země, zahalena do tmy, i na nás dopadl atomový prach.

Nelibě nesu, že mým mužům nezbyvá než se spojovat s dcerami barbarů, jejichž původ je zcela jiný než náš, a představa, že tomu je stejně všude, kam doletěly, dopluly či dorazily nohy atlantských polobohů, mne děsí. Neboť takové spojení nemůže než zplodit chorobné, chamtivé potomstvo bez ducha. Nemáme zpráv, zda naši vládcí dostihli planety, odkud kdysi dávno přišli naši předkové, ale musíme v to doufat, neboť pak by se mohli vrátit tělesně, či jako princip, až přijde čas, nebo by mohli zničit, co ještě zničeno nebylo, shledají-li, že bytosti degenerovaly v hloupé, přežvykující a vzájemně se napadající stádo.

Katastrofa, jež zničila můj Zlatý ostrov, byla síla atomu. Vidím vpřed a vidím, jak táž síla může kdykoli v budoucnosti znovu zničit tuto bezvýznamnou planetu, která bez Zlatého ostrova je docela zbytečná.

Pohádka: Planeta Niké

Cítím, že mé vyprávění o tom, co jsem viděl a prožil, je určeno lidem na Zemi.

Do své dospělosti jsem se dostal v období osmdesátých let dvacátého století v Československu, kde vládl totalitní režim. Avšak já jsem se uvnitř své osoby osvobodil a přešel jsem ke vzpouře proti režimu – ke vzpouře proti nevědomosti, mělkosti, lhostejnosti, lži a násilí. Napsal jsem proklamaci, kterou jsem rozeslal univerzitám:

Všem univerzitám světa,

všem bojovníkům proti lhostejnosti, zbabělosti a nepravdě!

Vyzývám vás všechny, abyste opustili vyšlapanou, pohodlnou cestu, která nevede nikam. Naše učení o vývoji inteligentní bytosti na této planetě je pochybené a nepravdivé! Tím, že je předáváte dalším generacím, brzdíte nejen evoluci světa, ale jste též spoluzodpovědní za jeho myšlenkovou degeneraci! Obviňuji vás z nevědomosti, lhostejnosti a vědecké nepoctivosti! Jsou mezi vámi takoví, jichž se mé obvinění netýká: Jsou to ti, jež zahrnujete posměchem, pohrdáním a maloměšťáckou nenávisť!

Inteligentní bytost se schopností abstraktního myšlení byla na planetě Země stvořena několikrát. Nepozemšťané-kosmonauté vzdálených planet této či jiné sluneční soustavy přicházejí na pomoc člověku jako nositelé biologického kódu. Skupinu jedinců oddělili, střežili, dali jí část svého technického vědění i etického cítění. Civilizace byly několikrát zničeny buď jejich tvůrci samými, protože se experiment nezdařil, nebo kosmickou katastrofou, nebo se homo sapiens zničil sám, když zneužil nebo neobratně napodobil vědění bytostí z vyspělejších planet. Nikdy však nebyly civilizace zničeny beze zbytku. Křížení tisíci generací vytvořilo rasovou i psychickou variabilitu, geniální jedince a lidstvo, degenerující až k současnosti.

Vykládat, jak člověk doby kamenné stavěl gigantické stavby, je nesmysl. Výklad darwinské transformace pozvolnou a postupnou mutací je nepřijatelný. Člověk se objevil několikrát. Několikrát se pokusil ovládnout přírodu. Všechny staré legendy a mýty, kresby v jeskyních i základní knihy lidského myšlení to potvrzují. Z nepozemšťanů na létajících strojích totiž vytvořilo dvacet tisíc současných náboženství a sekt na světě své bohy!

Archeologové, filosofové, historikové, fyzikové, chemici, geologové, biologové, astronomové – jste slepí? Což nevidíte, že se také tato degenerovaná civilizace na planetě Země zničí? Což nechápete, že její záchrana je v odtajnění její pravdivé minulosti? Jsme součástí vesmíru, jeho experimentu. Jsme součástí jediného Tvůrce, který svým dechem přikryl celý vesmír! Naši přátelé ve vesmíru nám nabízejí pomocnou ruku, protože se naše planeta stala nejslabším článkem řetězu naší galaxie! Jen tato jistota může lidstvu potvrdit malichernost jeho sporů!

Probudte se! Hledejte ve své kosmické paměti! Máte oči k vidění, uši k slyšení!

Obviňuji vás, že klamete sebe a klamete svět! Že sloužíte těm, kdo mají moc, ač jejich moc je důsledkem násilí, zločinů a vnucené duchovní nesvobody!

Vyzývám vás proto k veřejné disputaci! Vyzývám vědce celého světa, aby se k ní připojili!

- - - - -

Po této akci jsem byl zatčen a následně prohlášen za blázna. Skončil jsem v psychiatrickém ústavu. V režimu, postaveném na lži a násilí, jsem se v blázinci neměl nejhůře. Mohl jsem studovat, přemýšlet i psát, vést dlouhé rozhovory. Avšak naštěstí pro mne se mi otevřela kosmická paměť. Pochopil jsem, že úsilí člověka se musí zaměřit jednak na poznání sama sebe, jednak na poznání vesmíru. Že budoucnost naší planety, má-li být jaká, je též v její minulosti. Pochopil jsem, že lidský duch v sobě obsahuje poznání, jež hledá. Z paměti se mi začalo vynořovat stvoření člověka. Pochopil jsem, že celý vesmír je kosmický experiment a my jeho součástí. Poznal jsem, že jsem potomek jeho Tvůrce, že On je obsažen ve mně. Že smysl školy lidského života je návrat k Němu. Že existují planety vyspělých inteligencí, jejichž bytosti přicházejí pomáhat lidem na Zemi. Že tomu tak vždy bylo. A toužil jsem vášnivě navázat s nimi kontakt.

A jednou se mi tento kontakt podařilo navázat!!! Ano, navázal jsem kontakt s nepozemšťany.

Po delší době od navázání kontaktu jsem obdržel nabídku. Stalo se to tak: Ležím ve svěřací kazajce, nemohu se pohnout, jsem zajatec, spoutaný, zhanobený člověk bez vůle. Ale znásilnili jen mé smrtelné tělo. Zapínám své vědomí, své Nadjá, kybernetický stroj spojený s vesmírem. Oživuji svou zázračnou, nezničitelnou kosmickou paměť. A uvnitř tohoto vědomí slyším: „Chceš k nám? Chceš na bílou planetu v oblasti Jupitera?“ Nadšeně souhlasím.

Bylo mi umožněno dostat se ven z budovy ústavu. Stojím bos na trávníku v noci před budovou blázince a uvnitř slyším: „Před tebou na trávníku je vesmírná loď, neviditelná koule, naprogramovaná k letu. Až bude tak daleko, aby se nemohla setkat s

vašimi letadly a družicemi, stane se viditelnou. Je to tak lepší, i když ne nezbytné. Pak uvidíš i nás, chceš-li skutečně letět k nám. Stačí jen odhodit hadry, které máš na sobě, a vstoupit. V první komoře budeš dezinfikován, oblečen, vybaven přístroji.“

„Ach, ano!“ řekl jsem. A Měsíc osvítil malou nahatou postavičku, jak se naposledy dotýká Země, šplhá po neviditelných přičkách, vstupuje do neviditelné komory, jejíž neviditelné dveře se zavírají. Byl jsem přešťasten. Cítil jsem trochu tlak na celém těle – jako bych se měl obtisknout do vosku – pak jsem byl pokryt jakýmsi oblečením, pocítil lehkost – a přestal jsem vidět.

„Uděláš nejlépe, Tony, když si teď trochu zdřímneš.“

Probudil jsem se v jasu. Byl jsem sám v místnosti, vyčleněné z prostoru koule, jejíž – jak jsem později zjistil – celý rovník byl posázen přístroji. Necítil jsem pohyb, bylo mi lehce a báječně, zdálo se mi, že stojím v nekonečnu.

Byl jsem tak šťastný a svobodný.

Pak mne napadlo, že bych se chtěl na spoustu věcí vyptat, a v tu chvíli slyším: „S tím se počítá. Můžeš s otázkami hned začít!“

Odpovídám: „Budou odpovědi z tvé mysli?“

„Nebudou, Tony. Jsem přes své vědomí napojena na něco, čemu vy říkáte kybernetické stroje. Jinak to nemohu vyjádřit, protože vy proto nemáte dosud pojem. Mé odpovědi budou přesné. Nebo žádné.“

„Proč neřekneš všechno, nač se budu ptát?“

„Na vaší planetě už brzy skončí fáze kosmického experimentu. Kdyby ses tam někdy vrátil, mohl bys použít svého vědění proti nám. Je také mnoho věcí, které bys vůbec nepochopil.“

„Však na ty bych se sotva ptal! Tak především: Kam letíme?“

K Jupiteru. On je biologickým centrem slunečního systému. On je místem, které bdí nad evolucí, nebo degenerací jednotlivých planet této galaxie. Odtud rozhodujeme a přidělujeme biologický kód planetám a hvězdám této sluneční soustavy. Avšak Země se nám vymkla z rukou. Tam už byla sedmkrát stvořena inteligentní bytost, která dovedla abstraktně myslet! Stvořena nositeli inteligence z různých planet a různých slunečních soustav! Nikdy nezanikla, nebo nebyla vyhlazena úplně, a proto máte – měli jste – bytosti různých barev, různé psychiky, různých pamětí. S takovou rozdílností se nikde jinde neseťkáš, Tony. Proto nás Země zajímá jako pozoruhodný kosmický experiment.“

„Aha. A platí pro nás teorie Phaetonu jako planety, jejíž bytosti měly funkci prostředníka mezi Jupiterem a Zemí? Planety, která před mnoha desítkami tisíc pozemských let explodovala mezi Jupiterem a Marsem a zanechala pásmo planetoidů? Platí, že fragmenty Phaetonu zničily část civilizace na Zemi? Že některé její prchající bytosti se na Zemi zachránily? A že se staly učiteli bytostí, které tam našly?“

„Ano, zhruba tak to bylo. Phaeton se zničil sám pomocí atomových výbuchů.“

„Vy tomu nemůžete zabránit? K čemu jste tam stvořili inteligentní bytosti, když nedovedete ochránit jejich vývoj?“

„Celý vesmír je obrovský experiment. V něm různé planety představují různé fáze evoluce živoucích bytostí. Některé hvězdy – jako právě naše – s vysoce vyvinutou civilizací jaksi biologicky obhospodařují určitou oblast hvězd a planet. Přinášejí biologický kód a pomáhají tvořit inteligentní bytosti, když dostanou signál, že ona planeta nebo hvězda je zralá, aby je unesla.“

„Jak? Jak to dělají?“

„To je prosté. Přiletí a vyhledají místo, kde žijí bytosti zdravé fyzicky a schopné vývoje. Oddělí je od ostatních a použijí biologického kódu. Nějaký čas si své mutanty hlídají, dávají jim rady, příkazy, technické zkušenosti, vědění. Učí je stavět, pěstovat obilí, léčit nemoci. Ničí též nepodařené křížence.“

„Vznikla tak myšlenka Boha? Bohů?“

„Je jediný Tvůrce, jediná absolutní inteligence. Když však přijdou bytosti z vyspělejších planet pomáhat primitivnější civilizaci a učit ji, je pochopitelné, že ona vidí v návštěvnicích ‚z nebe‘ bohy. Že na ně po jejich odchodu čeká, volá je o pomoc, snaží se vytvořit viditelná znamení, aby ji ‚bohové‘ našli. Když budeš chtít, Tony, můžeš být při tom, až bude některá naše posádka pomáhat civilizaci nižší. Je několik planet, které zdegenerovaly. Jejich civilizace se ničí. A tak musíme zase začínat znovu.“

„Ale proč tedy nechráníte inteligentní bytost, které jste dopomohli k evoluci, před zničením? Proč dopustíte, aby se zničila sama? Jaký to má smysl?“

„Smysl svobodné vůle a smysl experimentu. My už potom do vývoje nezasahujeme. Je pravda, že někdy použijeme síly, když se nám ti, kterým jsme pomohli, hned zpočátku vymknou z ruky. Na Zemi jsme to udělali několikrát. Když se například bytosti zase začaly pářit se zvířaty a přivádět na svět zrůdy.“

„Chápu, že vaše návštěva, zjevení kosmických lodí, nevidané zbraně, technika i zásahy zanechaly stopy hlubší než přírodní katastrofy. Že vytvořily ‚bohy‘. Ale jak mohly legendy přetrvat, když se celá civilizace vyhladila?“

„Nikdy ne celá, nikdy ne celá, Tony! Neměla k tomu naštěstí dost sil. Vždy se na nějakém odlehleém místě, v troskách zbytku kultury a civilizace, zachovaly zbytky bytostí, jež přežily. Po oddychu, a ten je v dimenzích pozemského času dlouhý, když se planeta nebo hvězda, na které je život, vzpomene, přicházíme znovu. Mezitím se ovšem rozmnožili potomci těch, kdo katastrofu přežili. S nimi též legendy i mýty o bozích, jejich příchodu, odchodu a trestu.“

„Když je vesmír jediný experiment a jsou v něm miliony obydlených hvězd civilizací různé úrovně, kdo nebo co je za tím? Kdo nebo co je prvopočátek?“

„Tvůrce. Už jsem se přece pokusila ti to vysvětlit!“

„Pokud nebyly civilizace zničeny kosmickou katastrofou – jako třeba Země výbuchem Phaetonu – pokud se zničily samy, bylo to vždy atomovou zbraní?“

„Ne. Jsou síly ještě ničivější.“

„Jsou však civilizace, které se nezničí?“

„Ovšem. Například naše. Jakmile civilizace dospěje k určité duchovní i technické úrovni, nemá potřebu se zničit. Pak už se vyvíjejí stále vzhůru.“

„A kam?“

„Až nazpět k Tvůrci. K Prvopočátku!“

„Chovají se tedy hloupě civilizace, které nechtějí poznat svou sounáležitost s vesmírem a vyhlazují se. Mají přece – pokud ti dobře rozumím – stejné možnosti vývoje.“

„Ne docela, ale podobné. Jinak by to nebyl experiment.“

„Jak je to s planetou Země? Kolikrát civilizace na ní žije?“

„S touto planetou byly vždy potíže. My jsme na ni pomáhali vytvořit civilizaci třikrát. Ale čtyřikrát zasáhli šlechtitelé z jiných slunečních soustav. Proto jste jediná planeta galaxie, na níž žijí různě zbarvení lidé. Ta poslední civilizace byla už sedmá.“

„Jak byla?“

„Lidstvo planety Země se před chvílí téměř vyhladilo atomem. Budeš-li chtít, můžeš to vidět. Máme to zaznamenáno.“

„Ale – ale – ale vždyť před chvílí jsem byl ještě ve svěrací kazajce v blázinci! Vždyť jsme se sotva odpoutali od Země!“

„Letíme nadsvětelnou rychlostí, Tony. Od našeho startu uplynulo na Zemi několik pozemských století. Za chvíli ostatně přistaneme.“

„Dovol mi poslední otázku. Proč mi věnujete tolik péče? Proč se staráte o jednoho bezvýznamného pozemšťana?“

„Odpověď je prostá: Ze zvědavosti. Ze zvědavosti, kolik vydržíš – jako když se

zkouší tažnost ocele.“

- - - - -

Pokusím se teď popsat planetu, kterou jsem nazval Niké, neboť je krásná a vítězná. Její skutečné jméno, poloha, vzdálenost od Jupitera i od Slunce mi zůstaly utajeny. Je neviditelná. Byl jsem sice bez vědomí při prvním přistání, ale později jsem byl s posádkami při mnoha letech. Je naprosto neviditelná z kosmu a objeví se až v určitém pásmu jako bílá sněhová vločka, která šílenou rychlostí roste a žene se proti nepatrné kosmické lodi, aby ji rozdrtila. Je to děsivý pocit a nikdy jsem se nezbavil hrůzy, když se loď přibližovala k planetě nebo hvězdě. Niké se při přistání jeví vždy bílá, s temnějšími skvrnami svých vod. Své barvy mění, a když jsem na ní já člověk žil, nikdy jsem tím nepřestal být okouzlen a u vytržení. Stávalo se, že obloha dostala barvu rubínu a plula ve stříbřitě šedé atmosféře: louky pak zbělely, v nich hořely květiny modře, hnědě, fialově a žlutě. Oceány pak byly smaragdové. Za chvíli zmodralo nebe, tráva se zazelenala, stromy se odstínily do desítek zelených barev, vzduch u země se zbarvil narůžověle a nazlátle. To byly chvíle, kdy mi plačtivě bouchalo srdce steskem.

Řekl jsem už, že zde byla atmosféra a teplo. Podle mých představ by mělo všechno v blízkosti Jupitera zmrznout, ale tomu se smáli.

„Atomy planet jsou stejné. Jsou-li, nebo vytvoří-li se podobné podmínky k životu, vyvíjí se život podobně. To je přece zákonité.“

To jsem věděl. A proto, jak už jsem řekl na začátku, jsem byl šokován zdánlivou jednoduchostí. Byla tu atmosféra, teplo a světlo a rostliny, kterým říkám tráva-stromy-květiny jen proto, že pro ně neznám jiné výrazy. Řekl jsem už, že měnily barvu. Ale otáčely se též stále za zdrojem světla s jemným, líbezným šuměním, které uklidňovalo. Když jsem na Niké zdomácněl, nabyl jsem téměř jistoty, že byla celá vytvořena uměle, ale kdy a kým, to jsem se nikdy nedozvěděl. Dvě rostliny však byly totožné s těmi, jež jsem se svými chabými znalostmi znal ze Země: řasy a banány.

Den přecházel v soumrak jen zvolna. Temně zelené se změnilo ve fialovou s několika odstíny šedé, a to byla noc. Ale nevím, jak dlouho trval den, a trvala noc.

Mohl jsem zde dýchat a dýchal jsem s obrovskou blažeností, neboť každé nadechnutí přinášelo do organismu sílu. Vzduch byl lahodný, a kdybych měl určit jeho základní vůni, řekl bych mateřídouška.

Měl bych teď nejspíše povědět, jak jsem viděl krajinu, zvířata, zda deště vracely vypařenou vodu řekám a oceánům. Tak tedy: to všechno tam též bylo, ale v jiných tóninách a jiných harmoniích. Později jsem navštívil Centaura, Eridan, Labuť a Siria a mnoho dalších planet a hvězd, ale Niké je dominantní. Má nejvyspělejší civilizaci, a proto je nositelem biologického kódu. Jak ta civilizace vypadá? Nenápadně. Jsou drobní a útlí, ale dlouhonozí; jejich kůže je zářivě hladká, barvy tmavého zlata. Oči mají proměnlivé – zrcadlí barvy, jež je obklopují. Viděl jsem je nahé: jsou jako my – se vším všudy. Uvnitř, v nitru však nejsou vůbec v ničem jako my, a proto jsem byl pro ně zdrojem zábavy. Mají ovšem své meziplanetární stanice a signalizační zařízení, a znají mentalitu i okamžitý rozumový stupeň bytostí těch planet i hvězd, jež obhospodařují, ale přece bezprostřední kontakt s pozemšťanem byl zajímavý experiment. Proto mne ostatně na Niké přivezli. Nejsem schopen je charakterizovat. Popíši raději několik příběhů z Niké i jiných hvězd, jak mi zůstaly v paměti.

- - - - -

„Jsi tady, abys žil, Tony!“

„Jak se to dělá?“

„Nejdříve se rozhlédni. Co vidíš?“

„Bílou louku, jak splývá s rubínovým obzorem. Uzavřený prostor, oddělený průhlednou stěnou. Vlevo budovy z modrých kvádrů a nějaké průsvitné hmoty. Svah padá k zelenému oceánu, který je tichý. Slyším jen vzdálené šumění. Vidím bytosti se zářícíma očima. Nevšímají si mně. Některé se vznášejí, lehce a tiše, jako ptáci. Vidím děti. Vypadají jako naše děti, když je ožehlo slunce.“

„Teď se podívej do sebe, Tony! Co vidíš?“

„Zmatek. Přenesli jste mne z minulosti do budoucnosti. Neboť tady je budoucnost, k níž jsme my na Zemi nedospěli.“

„Co by sis teď ze všeho nejvíc přál?“

„Vidět, jak žijete. Jít mezi bytosti, které kráčejí, nebo se vznášejí, smát se s dětmi. Setkat se s těmi, kdo hodně vědí, a ptát se, pořád se jenom vyptávat. Dívat se a ptát se.“

„Tak tedy jdi!“

„Sám?“

„Jak jinak? Na Zemi jsi oplýval statečností!“

„Tady bych se bál. Tady bych si nevěděl rady.“

„Jsi tady, abys žil! Tak tedy jdi a žij!“

A já jsem šel. Udělal jsem několik kroků z uzavřeného prostoru, odcloněného průhlednou stěnou, na který jsem byl zvyklý. Uvolnil jsem smyčku strachu na svém hrdle a šel jsem. Bylo mi lehce a hnala mne zvědavost. Zamířil jsem ke skupině dětí, protože těch jsem se ostýchal nejméně. Ale jak se s nimi domluvíme?

„Hej, pozemšťane,“ volaly a já jsem je slyšel uvnitř, rozuměl jsem jim, „my jsme se dívaly, jak jsi k nám letěl. Pojď si s námi hrát! Jaká je tvoje Země? Víme, že tam jsou taky děti, ale jsou to chudinky! Dívaly jsme se a poslouchaly, co jim vypravují v té šeredné kleci, kam je každý den ženou – ať chtějí nebo ne – jak je se to jmenuje – škola, ne? – tak to my jsme poslouchaly a mohly se uchechtat. My to máme lepší. Kde máš vznášedlo, pozemšťane? On opravdu žádné nemá! Takhle se nikam nedostaneš. Dám ti svoje. Ty s ním neumíš zacházet? To je ale nemehlo! A zase se svalil! Musíme všechny do vzduchu a manévrovat ho, doku se nenaučí létat, nebo nám někde zmizí! Polet' s námi, pozemšťane, a nekoukej se dolů. Letíme nízko a docela pomalu! Usad' se pohodlně a skrč nohy jako pták! On asi neumí mluvit! Dívej se, pozemšťane, teď udělám ve vzduchu kotrmelec, a ještě jeden!“

„Kam vlastně letíme, děti?“ zaskuhral jsem udýchaně.

„Mluví, přece jen mluví, sláva! Letíme někam.“

Tak začalo mé putování po Niké. Jestli jsem si myslel, že tam budu nějakou senzací, mýlil jsem se. Přijímali mne jako vesničana, který poprvé přišel do velkoměsta, ale přece jen jinak. Nebylo muže, ženy ani dítěte na Niké, aby o mně nevěděli. Přijímali mne se samozřejmostí a dávali mi všechno, o čem jsem si myslel, že bych to mohl potřebovat. Já jsem totiž neměl ani ponětí o tom, co bych chtít mohl: přístroje, na nichž jsem se mohl pohybovat po zemi, ve vzduchu, po vodě i pod vodou. Přístroje, kterými jsem mohl pozorovat vzdálené hvězdy. Návštěvu gigantického zařízení, kde kybernetické stroje vyráběly kybernetické stroje. Návštěvu podmořských sídlišť i obydlí.

Když jsem se zotavoval po infarktu, který mne skolil v kosmické lodi po zprávě, že se civilizace na Zemi zničila atomovou bombou, představoval jsem si, že po uzdravení bude se mnou uspořádáno něco jako tisková konference. Místo toho však mne vystrčili na trávník a řekli: „Jdi, Tony a žij si!“ Nevěděl jsem, že právě při tomto neorganizovaném putování jsem přesně sledován, a že jsou mé reakce velmi důkladně zaznamenávány.

- - - - -

Moje poznatky se pochopitelně kupily. Pokusím se je teď ve zkratce formulovat. Jsou to ovšem poznatky pozemšťana.

Planeta Niké je řídce osídlena. Bytosti zde žijící poznamenává čas jen nepatrně. Žijí zřejmě velmi dlouho (alespoň podle mých představ), ale umírají. Přírůstek obyvatelstva je pečlivě kontrolován a řízen. Ačkoli civilizace Niké (nebo spíše její vědci) znají tajemství života, rodí se většina dětí jako u nás. Pokud vím, neexistuje ani neplodnost, ani sterilita. „Odstranili jsme choroby i dědičné zatížení,“ řekl mi šéf porodnice, „porody jsou bezpečné a bezbolestné. Většina našich žen chce porodit své dítě a chce je počít při sexuálním aktu s partnerem, který je citově i fyzicky přitahuje. Ne, že bychom nedovedli ženu uměle oplodnit, nebo vypěstovat zárodek in vitro. A ještě mnohem víc, než s čím se babrali vaši vědci v posledních fázích sedmé civilizace na Zemi.“

„Znáte-li biologický kód, znamená to, že umíte život stvořit?“ Ale místo odpovědi se na mne jen usmál.

Viděl jsem i vesmírné lodi, připravené ke kolonizování hvězd.

Děti jsou milované, vyrůstají beze strachu, jsou sebevědomé a většina z nich si přináší už při zrození – viděno očima pozemšťana – zcela fantastické nadání. Pro učení, které tady označují pojmem „rozvíjení talentů“, používají pochopitelně přístrojů, se kterými si děti hrají, ale – a to mne překvapilo – základem učení je diskuze. Dítě se orientuje podle svého zájmu a nadání. Nikdo je k ničemu nenutí, nikdo mu nekáže, nikdo je netrestá. Na všechny své otázky dostává odpověď, ale současně se učí, že komplexy, některé komplexy, jsou tabu.

Ohledně planety Niké jsem měl spoustu otázek, na které jsem dostával odpovědi. Otázek bez odpovědí není mnoho, ale právě ty mne vzrušovaly. Především bych byl rád věděl, komu je vyhrazeno uchovávat a předávat tajemství. To jsem se nikdy nedověděl. Má snad Niké své nesmrtelné bohy? Je řízena odjinud? Je též ona sledována jako součást kosmického experimentu? Kdo přinesl biologický kód na planetu Niké? Co to je a jak se to používá? Vyvíjí se kosmický experiment evolucí, nebo bojem? Je bez konce? Kdo, nebo co je za ním, nad ním? Je vesmír nekonečný? Kdy a z čeho vznikl jeho počátek? Jsou civilizace ještě vyšší než ona na planetě Niké? Má Niké též ničivou sílu, zbraň ještě strašnější než je atomová bomba? Došlo ve vesmíru ke gigantickým bojům civilizací planet a hvězd? Byla Niké a její atmosféra vytvořena uměle? Jsou její dva Měsíce umělé družice? Neobává se Niké útoku z této či jiných galaxií?

Na poslední otázku jsem odpověď tušil. Ano, takový strach tu byl. „Zachycujeme velmi pozorně signály, ale dáváme pozor, abychom je nevysílali. Když některá planeta, jako třeba Země, dosáhne určité technické úrovně, ale eticky degeneruje, dáváme pozor. Taková planeta je nebezpečná. Většinou však – právě proto, že je její civilizace eticky degenerovaná – obrátí sílu sama proti sobě a zničí se.“

„A kdyby to neudělala?“

„Pak má dvě možnosti. Buď začne být nebezpečná celé galaxii – proto dáváme pozor – nebo překoná onen bod duchovní degenerace a obrodí se. Pak se může vyvíjet dál.“

„Asi jako Niké?“

„Asi tak.“

„Byly zde tedy kdysi podobné podmínky jako na planetě Zemi?“

„Ano. Tato planeta je neuskutečněnou budoucností tvé Země, Tony!“

To jsem stále více poznával. Zdejší společnost, její vědecké zařízení, laboratoře, fantazie umělců, celá bohatá variabilita této společnosti, její smysl pro dokonalost a krásu, zvědavost, houževnatost – to všechno připomínalo společnost na Zemi. Ale nebylo zde násilí, nenávisť, chamtivost, sobectví, ani touhy po moci. Na Niké žijí osobnosti. Myslím, že jsou šťastné. Jsou to děti.

Cestoval jsem mnoho po Niké – na vznášedlech, které jsem se naučil perfektně ovládat. Dospěl jsem k názoru, že je Niké větší než Země, ale ne o mnoho. Ten názor pak byl potvrzen. Našel jsem obrovská centra výroby, řízené stroji. Bytosti v nich pracují, ale v jejich okruhu nebydlí; odlétají do svých krásných, vzdálených domovů. Není tu měst podle našich představ. Nejsou ploty, hranice ani státy. Ba ani úřady, což byl pro mne další šok. Pochopitelně žádné politické strany, žádné shlukování kolem něčeho.

Tisknou se noviny s informacemi o vědeckém výzkumu, o kulturních událostech, se zprávami z vesmíru. Jsou tu obrovské knihovny jako databáze, kde jsou hudební a literární díla, která je též možno číst v knihách. V oddělení Země jsem našel kulturu, výsledky vědeckého výzkumu i techniky všech našich sedmi civilizací.

Nejsou tu kostely, žádné církve ani sekty. Nejsou tu peníze. Nejsou tu rasy, společenské stupně, nejsou soudy, vězení, armády, nápravná zařízení.

Jsou zde nemocnice pro úrazy a pro léčení opotřebovaných orgánů a porodnice. Jsou zde obrovské domy s výrobky, kde si každý bere, co potřebuje. Ale nic víc. (Pro svou pozemskou chamtivost a touhu vlastnit jsem se tam choval jako kašpar, všem pro smích.) Převážná část potravy přichází do těla dýcháním. Nikdy jsem na Niké neměl hlad. To však neznamená, že se nevyrábějí pokrmy a nápoje pro potěšení. Jsou tu báječně chutnající ovoce mnoha druhů, barev i vůní. Pokrmy z řas, zeleniny, medu a obilí. Není maso a není zabíjení zvířat. Zvířata tu jsou jen pro regulaci přírody, pro krásu a pro radost.

Ptal jsem se, kdo tuto planetu řídí. Někam se přece musí sbíhat výsledky výzkumů, vynálezů, někdo musí rozhodovat o tom, kdo a jak má vychovávat děti, řídit směr výroby, klasifikovat signály z vesmíru; rozhodovat o tom, které planeta či hvězda, je zralá pro přijetí biologického kódu; musí dát instrukce posádkám, příkaz k letu, musí vytrdit hvězdy i dobu, vhodné ke kolonizování. Musí kontrolovat mezinárodní stanice, obnovovat je, rušit a rozhodovat o nových. Musí znát intenzitu okamžitého ohrožení planety a řídit její případnou obranu.

Ano, takové centrum existuje. Říkají mu prostě „hlava“. Tvoří je živé bytosti. K nim se slétají informace, od nich přicházejí rozhodnutí. „Jsou to prostě ti nejlepší z nás,“ řekli mi. „Ale, jak se pozná, že jsou nejschopnější?“ Bez odpovědi...

- - - - -

Několikrát jsem byl účasten putování mezi hvězdami. Toto bylo moje první putování. Krčím se v koutě jednoho stroje vesmírné perutě. Krčím se tam, abych nepřekážel. Jsem jediný mezi kosmonauty, kdo nemá úkol, kdo je zde zbytečný, koho vzali s sebou jen jako zvědavé dítě, aby se divilo a pletlo při zázraku. Niké od nás odplouvá, zmenšuje se a mizí. Mám strach, že se už nevrátím. Posádku tvoří opět ženy zářivých očí a zlaté pleti. Drobnýma rukama vedou naši loď vesmírem, temnotou i zářením. Jsou tu však také muži, dlouhonozí, uvážlivých pohybů a usměvavých tváří. Nerozumím, co si říkají. Je se mnou jeden chlapec, se kterým jsem se spřátelil. Stará se, abych měl co jíst a abych se nebál.

Pak se vyloupne z prostoru hvězda. Je to modrá planeta, ale není to Země. Přistáváme podle znamení, dosedáme na obrovské letiště, jehož obrysy jsou zdaleka viditelné fosforeskujícími čarami. Je to zoufale smutná a pustá krajina, děsivá náhorní rovina bez života. Chlapec mi oblékl skafandr a vysvětlil, jak zacházet s dýchacím přístrojem. Pak vystupujeme do prudkého slunečního jasu. Cítím, že tato planeta není umělá, a že je mnohem blíže Slunci než Niké. Naše vesmírné lodě jsou seřazeny a září jako perly. Pochodujeme planinou obrů na místo, kde ční do oblak trosky jejich paláců a obrovité sochy zvířat a bytostí. Experti naší expedice zasednou na kamenné trůny. Posádka zajišťuje komunikaci, letiště i vesmírné koule. Teď teprve si uvědomuji, že jsou všichni vyzbrojeni. Pokulhávám vzadu, protože neumím chodit ve skafandru, a také mám

strach. Chlapec se vleče odevzdaně vedle mne. Víím: toto je zasedání bohů před stvořením, jak je znám z legend a mýtů Země. Stvoření zřejmě má v praxi svůj zákonitý postup.

Domlouvají se nejspíše s mateřskou planetou, hledají místa, kde se soustředil život nejvyspělejších tvorů, rozdělují si úkoly, domlouvají se, že se po jejich skončení na tomto místě sejdou. Stanoví časový limit, a pak porada bohů končí. Startujeme znovu, každá loď letí jinam. Na letišti zůstává rezervní posádka, aby přišla v případě potřeby.

Vidím pod sebou moře. Vidím vlny zeleného prostoru, jak se chvěje ve slunci. Je to krásná krajina. Přistáváme lehounce na zeleném palouku. Čekáme. Je naprosté ticho. Pak začínají přicházet, plížit se k obrovskému vejci, které k nim náhle spadlo z nebe. Jsou nazí, divocí, svým způsobem krásní. Slyšíme z reproduktorů, jak se dorozumívají. Když se dlouho nic neděje, přibližují se ti nejdovádňější, aby zjistili, co za podivné vejce se usadilo u nich v trávě. Chtějí vědět, co je v něm. Napřahují proti němu směšné zbraně a padají, zasaženi bleskem. Bleskem bohů. Ostatní prchají, ale zůstávají jako přimrazení hlasem boha, který k nim promlouvá jejich řečí z nebeského vozu. Astronauté v bílých kombinézách a se zbraněmi vystupují pomalu na zem a vybírají ze skupiny bytosti, které jim dřepí u nohou a schovávají tvář. „Teď uvidím předání biologického kódu,“ myslím si, ale vzápětí jsem uspán a hroutím se na zem.

Přicházím k sobě, když jsme zase ve vzduchu. Vracíme se na letiště obrů. Dva z astronautů jsou raněni. Když se pak slétnou stříbrné koule – jež při přistání mění tvar ve vejce – radí se bozi znovu. Je třeba rozhodnout, jak četná posádka zůstane, a bude střežit novou naroubovanou civilizaci. Chránit ji. A vyhlazovat nepodařené exempláře. My ostatní se vracíme na Niké.

Civilizace na této hvězdě už nikdy nezapomene na návštěvu „bohů“. Až ji po čase bohové opustí, bude je vyhlížet. Bude je napodobovat. Uchová v paměti, co se od nich naučila. Ti s fantazií pak budou na stěny jeskyní kreslit postavy s helmicemi a dlouhými choboty, vznášejícími se ve vzduchu. Budou kreslit koule a vozy, plující mezi Sluncem a hvězdami. Budou též vytesávat sochy a předávat zprávy o bílých bozích z generace na generaci. Navěky.

- - - - -

Po tomto „biologickém výletu“ jsem pak měl rozhovor s jedním obyvatelem planety Niké. Rozhovor začal mojí otázkou: „Je vesmír konstantní?“

„Ovšem. Jeho veškeré energie jsou vzájemně proměnitelné.“

„Je vědomí energie?“

„Jak by ne!“

„Pak ovšem se duch může transformovat v energii a energie ve hmotu. Tak tomu nejspíše bylo na počátku. Ale potom to, čemu jsme na Zemi říkali ‚duše‘, je nesmrtelné!“

„Samozřejmě!“

„Chtěl bych tedy vědět, co by se stalo, kdyby Niké přestala plnit svůj biologický úkol.“

„Stejně tak by ses mohl ptát, co se stane, až zhasne Slunce této galaxie. Niké svůj úkol plnit musí, je tak naprogramována.“

„Ale ten úkol realizují živé bytosti. Mají svou svobodnou vůli. Mohlo by se jim znelíbit, že jsou nositeli stvoření inteligentní civilizace. Mohli by dospět k názoru, že to nemá smysl. Vždyť přece většina hvězd stejně svou civilizaci zničí, sotva se jen trochu rozvine!“

„Copak ty o tom víš? Vždyť nemáš ani zdání, kolik planet a hvězd se v kosmickém experimentu vyvíjí evolucí, kolik jich dožívá – neboť i hvězdy stárnou – a kolik civilizací se ničí vlastní surovou rukou! Niké je součástí experimentu. Kdyby její civilizace odmítla – v

tom smyslu je tvá otázka teoreticky oprávněná – plnit svůj úkol ve vesmíru, nahradila by ji planeta jiná. Tajemství manipulace genetického kódu by jí bylo odňato a přeneseno jinam.“

„Jak by se Niké vyvíjela dál?“

„Na to odpověď neznám.“

„Další otázka. Nikdy jsem stvoření inteligentních bytostí neviděl, ačkoli jsem při tom byl několikrát. Posádka mne vždy uspala. Ale ptám se: Vaši astronauté zůstávají se zušlechtěným kmenem, aby mu pomáhali a učili jej. Na mnoha místech zvolené planety současně řízení z ústředního bodu onoho letiště. Pro vaše astronauty, zvyklé žít v kultivovaném prostředí Niké, musí být takový pobyt mezi primitivy neradostný. Považují je tam sice za bohy, ale oni mají starosti a práci. Vybírají si mezi tamními ženami, aby je oplodnili?“

„Odpovím ti slovy tvého geniálního krajana se znamenitě rozvinutou kosmickou pamětí – Mojžíše: ‚Stalo se pak, když se počali množiti lidé na zemi a dcery se jim rodily, že vidouce synové Boží dcery lidské, ony krásny jsou, brali sobě za ženy ze všech, kteréž obdivovali.‘“

„Mám tedy na Niké příbuzné?“

„V celém kosmu. Neboť na Zemi byla civilizace stvořena už sedmkrát. Z pěti různých planet. Ale na ně byla též civilizace přenesena. Je v tobě tedy celý vesmír. I se zvířaty, protože tvoji předkové se s nimi pářili. A protože hmotný život povstal z mrtvé hmoty, je v tobě i kámen.“

„I Tvůrce?“

„I Tvůrce. Celý vesmír!“

„A až zemřu?“

„Pak se odpoutá tvé nesmrtelné vědomí – či duše – od dočasného vězení, jakým je tělo, a transformuje se.“

„Ano, začínám chápat, alespoň zlomek zlomků.“

Poznal jsem planety, na nichž byl život v různých fázích vývoje. Někdy mne brali s sebou také při inspekčních letech na hvězdy s civilizací, vyspělou téměř tak jako na Niké. Jejich kosmické lodi pronikaly stále dál do vesmíru. Niké je registrovala, monitorovala, ale dávala pozor, aby nevysílala. Jednoho dne bude objevena poblíž Jupitera, neviditelná a potom bílá hvězda, vystupující z hluboké sametové tmy jako vločka sněhu. A potom?

Viděl jsem ze záznamu zničení Phaetonu, ale odmítl jsem se podívat na atomové střetnutí na Zemi. Byl jsem proto vyděšen, když mne vzali na jednu ze tří startujících koulí a řekli: „Letíme se podívat na hvězdu, která se asi co nejdříve zničí tou zbraní, která zabíjí i dítě v lůně matky. Zůstaneme ve vzduchu a neviditelní. Budeme dělat záběry a měřit stupeň agresivity. Půjdeme nízkou k zemi. Bude to nebezpečné.“

To mi snad ani říkat nemuseli. Ta krásná planeta, jež nám plula vstříc jako pomeranč, byla tak hustě obtečkována družicemi, že pro tři vesmírné koule z Niké bylo nejspíš obtížné proklouznout mezi nimi tak, aby nás neregistrovaly. Nad zemí se vznášela letadla divných tvarů, ale zřejmě velice rychlá. Byla to poměrně malá planeta – asi jako Mars – a viděl jsem její města, stavěná do přesných kruhů, šťavnaté porosty, zlatá pole, hory a na nich sníh, oceány. Na první pohled to byla planeta – nebo hvězda – idylická. Fotografovali jsme pokusné atomové výbuchy, měřili zamoření, registrovali centra zbrojního průmyslu a „malé“ války, bombardování a sestřelování letadel. Viděl jsem města, pak jejich trosky, a křičel jsem: „Proč je nezastavíte? Oč bojují?“ „Tohle je planeta fanatiků, a ty zastavit nelze! Vedou ideologickou válku.“ „Ne,“ řval jsem, „ideologická válka je přece přežitek! Stejně jako každá válka! Ideologická válka je nesmysl! Proč jim to neřeknete?“

Proč nenavážete kontakty s vědouci na této planetě? Zastavte to vraždění! Ať přestanou bombardovat! Vždyť tam jsou děti, bože, jsou tam taky děti!“

„Jsou ve vězení, nebo v blázinci, nebo už mrtví, ti, se kterými jsme kontakty navázali. Jsme bezmocní, Tony!“ „Tak mě tam pusťte, hodte mne dolů, povím jim o Zemi a o jejím konci!“ „Nevěřili by ti, zastřelili by tě jako špióna. Myslíš si, pozemšťane, že je nám to jedno? Taková nádherná civilizace! Zkrotili sluneční vítr, transformovali superlaserem sluneční paprsky. Atomy slunečního materiálu! Ale ještě než měli svou nebezpečnou sílu pevně v rukou, začali se o ni rvát. Fanatici poštvali bytosti té krásné planety proti sobě, a byrokrati, kretění, nahé opice ji teď ničí ve znamení ideologie! Jdeme k zemi, Tony!“ „Až docela dolů?“ „Ano! Musíme z toho dostat profesora fyziky Nella. Jsme s ním trvale v kontaktu. Pokusil se varovat a leží teď ve svěrací kazajce v blázinci jednoho hlavního města. Jako kdysi ty – filosof Tony, který sepsal svoji proklamaci. Vezmeme profesora a zmizíme odtud! Nebo snad chceš vidět na vlastní oči atomovou válku celé planety?“

Nikdy jsme na trávníku ústavní zahrady nepřistáli, neboť profesora mezitím zavraždil ve znamení ideologie jeden fanatik.

Po návratu na Niké jsem už nechtěl nikam, nic vidět. Z Niké jsem se nechtěl ani hnout.

Byl jsem sám v osamělém domku při moři. Potápěl jsem se do smaragdových vod, které svítily rubínovými blesky, když jsem se vynořil. Zvykl jsem si na bílou atmosféru, přecházející z růžové do šedé, na soumrak, přicházející pomalu, na cizí hvězdy, které mne obklopovaly, na dva Měsíce, kroužící kolem Niké. Ptáci mi často sedali na nehybné ruce. Prostupoval mnou pocit míru, klidu a štěstí. Jako by uvnitř ve mně tryskal čistý, osvěžující pramen. Necítil jsem čas. Všiml jsem si, že se stále více podobám bytostem na Niké – oči mi zářily a měnily barvu, pleť zežloutla.

POSELSTVÍ LIDSTVU – DRUHÝ PŘÍCHOD KRISTA

(Tento materiál nese psala Pippichová. Je zde uváděn, protože byl zmiňován v rozhovoru s Mistrem v knize „Nové poselství z Prahy“.)

Veliké světové události nabudou obrátky v Číně a rozšíří se do Ruska a Evropy. Svět bude infernem pekla, z něhož vznikne nový věk jako pták Fénix.

Kdybychom v této chvíli tuto zemskou rovinu přišli změnit na model, který si přejeme, ani deset let by neuplynulo a lidstvo by spadlo na stupeň, na němž se nalézá dnes. Teprve když se lidstvo samo přivede do situace, z níž není návratu, porozumí. Musí být vlastně přivedeno do situace, kdy za sebou spálí všechny mosty. Aby ničení zmizelo z vědomí člověka, musí jednou provždy přijmout zkušenost negativní povahy. Tato negativní zkušenost musí být tak veliká, že se v lidské mysli upustí od ničení. Chceme, aby lidstvo pokročilo. Musí svou minulost opustit. Je to gigantická operace. Bude to gigantická změna.

Lidstvo nebude nikdy napadnuto zvenčí – největším nepřitelem lidstva je mysl člověka. Je to ta mysl, která lidstvo přivedla do jeho dnešní zoufalé situace, v níž nemůže kontrolovat vlastní techniku a vědu. Právě odtud bude lidstvo napadeno samo sebou. Když člověk dosáhne bodu, kdy přizná, že duchovně není schopen řešit problémy, které před ním v současnosti jsou, potom pomoc přijme. Pomoc je něco zcela jiného než zásah. Pomoc je pouze pomocí, nikoli zasahováním, je-li (1) nezbytná, (2) chtěná a (3) žádaná.

Doposud nad Zemí nezazněly velké výbuchy atomových zbraní. Nenechají však na sebe dlouho čekat.

Se Zemí uděláme něco, o čem se lidstvu nesnilo. Vlastně bude nehnutě stát. Když říkám vlastně, myslím tím, že se během jedné sekundy nebude otáčet kolem své osy. Potom nepoznáte vaši vlastní Zemi, ani její oběžnou dráhu. Bude zcela změněna. Lidstvo se má proč radovat. Bez ohledu na to, co se každému jednotlivci v současné době přihodí. Ti, kteří zůstanou, budou mít nový druh bytí. Ti, kteří nezůstanou, budou ve svém bytí pokračovat někde jinde. Hodně lidí zahyne, ale miliony a miliony zůstanou. Kvůli těm milionům přicházíme. Neztrácejte naději.

Mnozí z vás patří do kategorie lidí, kteří po naší pomoci převezmou duchovní vedení a moc na Zemi. Po té, kdy vám pomůžeme, vám bude umožněno pokračovat. Nebudeme to my, kdo bude Zemi vládnout. To by bylo porušením hierarchického zákona. Člověk se musí v budoucnosti rozvíjet sám. Říkám vám: Na Zemi budete mít tisíce šťastných let.

Radujte se! Život a způsob života, radost i štěstí, harmonie a duchovní vznešenost, které nyní přicházejí, zastíní všechno, co člověk doposud na Zemi znal. Pomůžeme vám prostředky, které máme k dispozici. Pomůžeme vám naší inteligencí. Duchovní kontakt bude vždy neporušen. Budeme vás často a znovu navštěvovat. Povedeme vás a poučíme. Uvidíte věci vytvořené člověkem, které jste předtím neviděli. Lidský vývoj uvidíte způsobem, který jste dříve neznali. Umění a věda, literatura a hudba rozkvetou. Ano, rozkvetou do takové míry, že ve skutečnosti budou běžnější, než jsou dnes brambory. Žádá si to duchovní zralost. Ta nikdy nesmí selhat. Když selže, výsledkem bude úpadek.

Absolutní svobodná vůle člověka byla v hierarchickém zákoně označena za alfu a omegu. Kdyby člověk neměl svobodnou vůli jednat, jak uzná za vhodné, nebyl by božsky stvořen. Na svobodnou vůli člověka byl v hierarchii a hierarchií vždy brán ohled.

U nás věci vypracováváme tak, že každý na základě vlastní svobodné vůle dělá pro sebe a pro druhé to, co pokládá za nezbytné, aby zaručil, že je život prožíván harmonicky, radostně a ve šťastném společenství s ostatními. Na základě svobodné vůle se člověk vyhne tomu, aby ublížil a uškodil jiným, nebo aby je nutil něco pro něho dělat. Díky tomu každý spolupracuje ve společenství daleko hlubším, než je filosofie socialismu, kterou jste na Zemi měli. Proto jsme schopni sestavit zcela jednoduchý model a systém společnosti, v

němž má každý vždy přesně to, co potřebuje. Kdykoli a kdekoli. Činy a skutky, které se vám zdají být hrozné, jako např. vražda apod., nejsou horší než blokování svobodného rozvoje jiné osoby.

Tady je jedna z příčin utrpení lidstva. Lidé totiž jeden druhého NUTÍ dělat věci tak, jak to dělají oni. Někteří činí nátlak duševní, jiní ekonomický. Oba způsoby jsou stejně špatné. Musíte brát na druhý život ohled. Byl božsky stvořen. Je právě tak božsky stvořen, jako vy sami a vše ostatní. Proto musí mít každý možnost kráčet ve světle, z něhož cítí pravdu. Jestliže někoho nutíte, nutíte sami sebe. Jestliže někoho svážete, svážete sami sebe. Jestliže na někoho děláte nátlak, děláte nátlak sami na sebe. Osvobodte všechno a sami budete svobodni. To je zákon.

Co je pravda a co ne, musí každá lidská bytost zjistit na sobě. To je rozdíl mezi člověkem a zvířetem. To je rozhodující rozdíl v hierarchické třídě. Člověku byla dána jeho svobodná vůle. Z toho důvodu musí na základě své svobodné vůle dojít k svému Bohu. Nikdy si nesmíte od nikoho nic vynucovat. Nikdy nesmíte nikoho k něčemu nutit. Jen prostřednictvím vašeho příkladu můžete druhé ovlivňovat.

Žili jste vlastně na zvířecí úrovni. To nyní musí skončit. Na Zemi se musí zcela upustit od zásady zabíjení. Opakuji: zásada zabíjení musí být zcela odstraněna. Říkám-li zásada zabíjení, myslím na všechno. Nic by nemělo být zabito. Když zvíře onemocní, člověk ho ošetřuje a stará se o něj. Pomáhá mu, jak jen může, jako pomáhá blízkým. Není v tom žádný rozdíl. Oba jsou božím stvořením. Ať jde o vysokou nebo o nízkou úroveň, na jakýkoli život se musí brát ohled.

Kostely a synagogy ať patří minulosti. Všechny druhy náboženství se při mém příchodu, v pravém pochopení spojí v jedno. Člověk bude pozdvižen. Pozdvižen duchovně tak, že lidstvu bude dáno mnohem víc, než má dnes. Lidé budou schopni se přemísťovat sem a tam, do míst, kam až dosud nebyli schopni zajít. Dosáhnou jasnozřivosti. Budou mít rozhled, který jim umožní vzájemně porozumět svým životům a úkolům. Zcela jiným způsobem. Můj příchod bude tak revoluční, tak dokonalý, že nic z toho, co existuje, nezůstane. Opakuji: Nic z toho, co existuje, nezůstane.

Co se týče lidí, kteří ze Země zmizí a lidí, kteří na Zemi zůstanou: Počet těch, kteří zůstanou, bude větší, než se všeobecně myslí.

Těším se na dobu, kdy tato operace skončí a kdy začneme se skutečnou prací. Pamatujte si, skutečná práce nezačne, dokud na Zemi nebude položeno Království. To je můj skutečný druhý příchod na Zem. Na nejvyšší místo bude vložen můj duch. Vy na Zemi projevíte duchovní sílu, kterou představuji.

To, co nazýváte láskou, je v převážné většině druh sobectví. Je to sexuální pud, působící jako hnací síla. Jestliže by člověk skutečně mohl pochopit, jaký život je a co znamená, všechno by viděl jinak. Láska není jen hrou mezi mužem a ženou. Je to něco, co vychází vstříc všemu a každému. Co člověk posílá ven, dostává zpět. Sobecká láska se vždy vrací sobecky a bije toho, kdo ji projevuje.

Ten, kdo je schopen dát sám sebe, je schopen dát i lásku.

Hovořil jsem o zákonu hierarchie. Viděli jste malé poodhrnutí závoje. Řekl jsem, že každá lidská bytost má vlastní svobodnou vůli. Nyní se vás ptám: Co se stane s manželstvím při uskutečnění absolutně svobodné vůle?

Člověk může vždy dát ze své svobodné vůle. Ten, kdo rozdává lásku, je vždy ochoten dát. Je to tak jednoduché. Tak jednoduché, když je dotýčný skutečně láskyplný. Člověk dá vždy. Plnou měrou a z celého srdce. To v životě platí za všech okolností. Vy děláte z komára velblouda. Vaše malé problémy rostou a rostou a rostou ve vašem vědomí, protože ve svém sobectví toužíte a toužíte a toužíte. Když celou věc převrátíte a dáváte a dáváte a dáváte, milujete v pravém slova smyslu. Vždy připraveni pomoci, vždy připraveni dát se druhým.

Na základě toho si také začnete uvědomovat základní věc – cíl, jehož dosáhnete. Je to Bezhraniční Láska, která z vás bude proudit a s níž se budete potkávat s vašimi blízkými. Jestliže ven vysíláte Bezhraniční Lásku, vrátí se Bezhraniční Láska k vám.

Když někdo miluje blízkého, neškodí mu. Neuhodíte ho slovy v žádné formě. Neslyšeli jste lidi, jak jeden na druhého křičí, zasažení a zasahující slovy? A jaký byl výsledek. Svár a bitvy. Spory a válka. Všechno proto, že chyběla Bezhraniční Láska. Bezhraniční Láska musí být naším cílem. V Bezhraniční Láске musíme spolu jít. To je to Světlo, které bude nadále nad Zemí zářit. Bezhraniční Láska je kořenem všeho dobrého. Z tohoto kořene může vyrůst jen Láska – Láska, která bude vyrůst přímo z nás.

Klíč je jednoduchý a obyčejný, ale je ze zlata. Jmenuje se prostě: Bezhraniční Láska. Otevře všechno. Jestliže žijete v souladu s těmito slovy, pochopíte, čím život doopravdy je.

Každá osoba vstupující do Nového věku může chvíli cítit nějakou ztrátu a touhu. Rychle to však překoná. Překoná to právě ve chvíli, kdy si uvědomí průběh událostí, které právě zažila. V té chvíli zmizí všechny starosti a nahradí je důvěra a veselost. Lidé, kteří nejsou kvalifikováni připojit se k nim, budou znovu dáni do jiných částí vesmíru, kde budou moci ve svých životech a činech pokračovat přesně tak, jako to dělali zde. Neztrácejte tedy naději v těžkých dnech, které přicházejí. Potrvají krátce. Potom se objeví Fénix. To bude můj příchod. Druhý příchod Krista na Zemi. Objeví se jako poselství radosti napsané plameny přes oblohu pro vás, abyste pochopili.

Největší chybou, které se člověk dopustil, je, že zasáhl do mikrokosmu. Rozbil atom. To není dovoleno. Je to porušení Zákona. Člověk zasahuje do něčeho, co bylo stvořeno Bohem. Rozbílí něco, co bylo Bohem stvořeno. To nemůže nikdo dělat, tak jako nikdo nemůže zabít druhého člověka. Ten, kdo jiného člověka zabije, bude za tento čin okamžitě brán k odpovědnosti. Řekl jsem, že ten kdo pozvedne meč, sám mečem zahyne. Když lidstvo zasahuje do mikrokosmu, bude odpovědnou celé lidstvo.

Když člověk něco v mikrokosmu ničí, tak něco ničí v makrokosmu. Zasahuje tím do světa, kde žijeme my a do něhož patříme. To nelze trpět. Z tohoto důvodu je nutná pomoc. Všimněte si prosím, že říkám pomoc – to není zasahování. Nesmíme zasahovat a nezasáhneme. Pomůžeme však a pomáhat budeme, dokud lidstvo nenalezne způsob života, který je konstruktivní, ve shodě s vesmírnými zákony. Ne jako nyní: Kdy je ničivý a proti zákonu. Člověk má vlastní svobodnou vůli. Mělo by mu tedy být dovoleno pokračovat, dokud nedosáhne hranice totálního zničení, kdy už nebude návratu. Musí být přiveden k hroznému zjištění, že má za sebou spáleny všechny mosty. Bohužel, nemůžeme přijít dříve, než se tak stane. Zákon nám to zakazuje. Kdybychom přišli nyní, bylo by to zasahování. Navzdory skutečnosti, že jsme o pomoc byli požádáni. Musíme čekat, až naše pomoc bude NEZBYTNÁ. Neztrácejte naději. Jsme připraveni tak, že můžeme bleskurychle přijít na libovolné místo, kde je nutná pomoc.

V blízké budoucnosti bude přilétat hodně létajících talířů. Budou přilétat a bude je vidět ve stále větším množství. Vlastně bude zcela běžné pozorovat celé jejich formace. Je to část postupů nyní vyvíjených. Ukázkové lety začnou, jakmile bude politická situace na Zemi taková, že bude absolutně nemožné vyhnout se většímu konfliktu. Jestliže bychom přišli ve větším počtu ještě předtím, znamenalo by to zasahování, tedy rušivý vliv na mysl člověka. To je Kosmickým zákonem nebo Hierarchickým zákonem, jak jsme zvyklí ho nazývat, zakázáno. Tyto ukázkové lety poslouží různým účelům. Nejdůležitější bude způsobit, aby si lidstvo uvědomilo, že existují jiné věci než ty, jimiž se lidé běžně zabývají.

Zem se na jednu sekundu zastaví. Potom se začne otáčet. Převrátí se a tím se celý

její povrch změní. Zatímco se to bude dít, ohromné masy lidí budou vystěhovány nahoru do velkých vesmírných lodí. Až se člověk na Zemi vrátí, bude prázdná a holá. Žádná lidská bytost by tu nebyla schopna žít, kdyby jí nebyla poskytnuta další pomoc.

Pomůžeme proto, aby lidstvo pochopilo, jak žít v míru, harmonii, ve shodě se Zákonem Božím, aby člověk ustoupil od zásady zabíjení. Jde o to, aby zvíře ani člověk netrpěli bezprávím.

Abych lidstvo na tak vysokou duchovní úroveň přivedl, bude nutné mu dát duchovní vzdělání. Duchovní zralost. Ve vědomí člověka se musí zrodit zcela nové pochopení. Musí se objevit tak, že na sebe vezme formu duchovní proměny. Tato duchovní proměna zároveň způsobí, že věda udělá ohromný krok vpřed. Když hovořím o ohromném kroku vpřed, poukazuji na tak velké poznání, jehož člověk dosáhne, že si to ani v nejdívočejších představách nedovede vymyslet.

Slíbil jsem vám, že po mém druhém příchodu člověk nepozná smrt. Hodně lidí si řekne, že je to nemožné, že lidské tělo nemůže pořád žít. Následujte mne ve svých myšlenkách a pochopíte, že to možné je.

Lidské tělo se během života obnovuje. Buňky se po celou dobu vytvářejí a odumírají. Krev se obnovuje. Člověk v sobě tvoří nové tělo, které však stárne, protože nerozumí způsobu života a jeho zákonům. Proto jsou buňky, které si člověk během života vytváří, ovlivňovány činy, jichž se dopouští. Činy, jichž se dopouští v živočišné říši. Právě tady je něco nesprávného. Právě tady se pozemský člověk dopouští největšího porušení zákona.

Když člověk přestane jíst maso, jeho buňky se budou obnovovat jinak, než když maso jí. Jestliže současně dojde k novému poznání stavby svých buněk, jejich složení a chemické obnovy, potom bude schopen buňky na čistě lékařsko-vědecké bázi obnovit tak, že zůstanou mladé a svěží. Proto může člověk vypadat jako dvacetiletý, třebaže je mu 800 až 900 let nebo i více. Mohu vás ujistit, že od toho dne nebude žádná smrt. Žádná fyzická smrt.

Nové poznání se projeví v mnoha jiných ohledech. Řekl jsem vám, že věci se nejdříve vytvářejí v myšlenkách a později ve skutečnosti. Když se síla vůle a myšlenky stane obrovskou a člověk ji dokonale ovládne, bude schopen činů a věcí výhradně silou myšlenky a vůle. Současný člověk to nemůže plně pochopit. To podmíní zcela nové pracovní metody, zcela nový způsob života. Člověk bude osvobozen. Už nebude muset chléb získávat v potu tváře. Každá lidská bytost bude mít úplnou svobodu. To znamená, že každý člověk bude moci získat vzdělání. Je to asi tak, jak je to na Zemi dnes: někteří lidé se rádi vzdělávají a zvyšují si kvalifikaci. To bude něco, co bude svobodně dělat každý člověk. Každá osoba se stane vědcem. Ženy nebudou představovat výjimky.

Žena bude mít zcela jinou svobodu, než jak ji zatím poznala. Nebude nutná emancipace. Nebude nutné bojovat za „ženská práva“. Každý bude respektovat druhého. Všichni si budou rovni. Duchovní práce, mohl bych říci duchovně-vědecká práce, zaujme nejvyšší pozici. To způsobí, že věda udělá skok vpřed způsobem, jaký lidstvo doposud nepoznalo.

Současně bude člověk schopen pohybovat se vesmírem. Půjde daleko a hluboko do vesmíru, protože mu bude dovoleno vstoupit do celé galaxie, k níž patří. Člověk bude moci navštívit tisíce a tisíce planet, které jsou v současnosti daleko mimo jeho poznání. To znamená, že věda bude postupovat ještě rychleji.

Mějte na paměti: V mysli člověka se všechno tvoří. Z toho důvodu je absolutně nezbytné, aby měl člověk čistou, otevřenou a čestnou mysl, aby

porozuměl vesmírným zákonům, Božím zákonům a aby porozuměl Bohu.

Mnozí se ptali: „Tak tedy, jaký je Bůh?“ Bůh je síla. Bůh je síla Života. Bůh je zdrojem Života. Bůh je pramenem celého vesmíru. Bez Boha není Život. Bůh je ve všem a v každém. Když hovořím o Bohu, jsem pokorný. Když uvidíte, co On stvořil, to nesmírné dílo, jímž je celý vesmír, když poletíte vaší galaxií tak, že budete moci vidět další galaxie a uvědomíte si, jak hodně je jiných galaxií, pochopíte, jak obrovský vesmír je. V celém vesmíru je Bůh. Bůh celý Vesmír zahaluje Svým Duchem.

Když člověk hovořil o věčném životě, bylo to ve smyslu věčného života po smrti. Člověk si neuvědomil, že život je věčný. Od jednoho konce věčnosti k druhému. Jeden obrovský proces přetvoření – od minerálů přes rostliny, k živočichům, k člověku, k čistě duchovnímu bytí – v jednom nepřetržitém řetězci tvoření. Život se rozvíjí fantasticky rychle a vesmír se fantasticky rychle rozpíná. Všechno je vzájemně spojeno. Všechno je spojeno s Bohem. To pochopení nyní dojde k lidstvu.

První poznání, které člověk získá, bude dáno ve vesmíru. V časovém rozpětí od okamžiku převrácení Země do návratu člověka na ni. To je pomoc poskytovaná člověku. Řekl jsem, že když člověk žije v souladu se zákonem božím, silnější článek vždy pomůže slabšímu. Silnější osobnost vždy pomáhá slabší. Nyní přijde pomoc slabému článku v této galaxii. Vy sami podle toho budete žít. Budete pomáhat článkům, které leží pod vámi, protože budete rozumět zákonu a budete podle něho žít. Proto si také uvědomíte jeho hodnotu a uvidíte, že planeta Zem získává zcela nové vědomí. I vaše rostliny budou krásnější. Zvířata budou žít v míru a harmonii, protože vaše vědomí jim přinese mír a harmonii. To je druhý příchod Krista.

Byl zaveden křest symbolizující očištění ducha. Nyní stojíme před novým křtem lidstva. Je to křest podmiňující postoupení na nový stupeň hierarchie, na němž člověk nikdy nebyl. Tento křest nevyžaduje vodu, nýbrž oheň. Oheň bude tedy použit jako očištný prostředek. Oheň spálí Zem, Zem jím bude očištěna. Ten, kdo uslyší Hlas a kdo ho uposlechne, bude vyzvednut do vzduchu a odtud bude svědkem toho, co se stane na Zemi, která bude vyčištěna ohněm. Potom sestoupí na Zem a bude pokračovat ve svém životě v novém duchu, s novým poznáním a s novým pochopením.

Když si Bůh přeje, aby život přešel z jedné formy do druhé, stane se tak najednou, obrovskou převratnou změnou. Člověk viděl a obdivoval takové změny. Nebyl schopen je vysvětlit, nebyl schopen pochopit, jak se staly. Byly nazývány mutacemi. Spočívají v náhlém skoku nahoru po žebříku. Žebříku života, na cestě života k Bohu, k pochopení Boha, k těsnému spojení s Ním. K životu v Jeho duchu prostřednictvím Jeho zákona: Právě přátelství všech bytostí.

Je to mutace – přeměna, která se nyní s lidstvem stane – duchovní mutace. Pomoc k vám přijde z příčky nad vámi, aby vám pomohla pochopit hodnoty Božího zákona.

Nic z toho, co bylo stvořeno, nebude ztraceno. Jedinou pokutou bude ztráta možnosti dosáhnout té úrovně, jíž dosáhne velká část lidstva. Vysvětlil jsem, že to, co se chystá na Zemi, je duchovní očištění. Ten, kdo nesplní podmínky zákona, bude pro tuto Zem ztracen. On nebo ona nebudou ztraceni pro Boha.

Není možné být pro Boha ztracen. Bůh je vždy s každou lidskou bytostí. Život pokračuje univerzálně. Život pokračuje věčně. Pokračuje někde jinde a na úrovni, kterou dotyčný muž nebo žena splňují. Řečeno hierarchicky. Ti, kteří jsou nyní „ztraceni“, jsou ztraceni tak, že budou ve svých životech podle svých přítomných pozemských vzorů pokračovat na nějakém jiném místě.

Není řeč o nějakém malém kroku, o nějakém skromném rozvoji. Nejskromnější rozvoj lidské duchovní vyspělosti postupoval tisíce let. Bylo dosaženo skromné duchovní vyspělosti. Nyní se chystáte dosáhnout absolutního rozhledu. Tento rozhled člověku do určité míry dává možnosti, které mu dovolí získat velké vědomosti. Člověk bude muset mít

určitého ducha, aby mu mohlo být takové poznání svěřeno. Musím vám připomenout, kde člověk stojí dnes: Jeho věda je velmi pokročilá, ale člověk není tak duševně vyspělý, aby ji kontroloval.

Člověk dosáhl stupně, z něhož nemůže postupovat dál. Dosáhl bodu, kdy věda předběhla jeho ducha. Člověk je schopen vyhladit sám sebe i ostatní život na této planetě. A nejen to. Je schopen i do vesmíru škodlivě zasahovat. Může rušit galaxii, do níž patří. To se nesmí stát. Mohl by totiž zasahovat tak, že by narušil život na jiných planetách, na jiných stupních hierarchie. To zákon zakazuje. Z toho důvodu se nyní splní to, co bylo během mnoha let předpovídáno. Bylo řečeno, že lidské poznání a jeho vědy dosáhnou hodně, že jeho poznání bude mnohostranné. Tak to bylo napsáno. Myslím, že jste viděli, že tohoto cíle už bylo dosaženo. Poznání je nyní tak velké, že je člověk dnes schopen dělat věci, které nemůže duchovně kontrolovat. Proto mu nemůže být dovoleno pokračovat na úrovni, na níž se pohybuje. Bude muset být povznesen duševně, aby na cestě k poznání mohl pokračovat. Je to tak jednoduché.

Je to poselství radosti – nového zrození. Nové zrození lidského ducha. Týká se lidí – ne tisíců, nýbrž milionů – kteří budou povzneseni na novou příčku podmiňující nový způsob života. Život bude opravdovým štěstím a člověk bude za život vděčný. To, jak víte, nyní na Zemi vždy není. Potom si každá osoba bude vědoma toho, co život znamená, kým byl dán. On nebo ona se přizpůsobí dobrovolně a poslušně.

Mnozí z vás četli o Venuši. Na Venuši mají vyšší vědomí než na Zemi. Tam lidé rozumějí zákonu a žijí podle něj. To podmiňuje zcela jiný způsob života. Kromě jiného to znamená, že lze podnikat výlety do vesmíru. Je jim dovoleno vesmírem cestovat. Pozemský člověk není ve vesmíru uznán a nepůjde do vesmíru. Bylo mu povoleno jít kousek za jeho vlastní atmosféru. Určitě mu nebude s jeho nynějším duchovním stavem a kapacitou povoleno proniknout dál do vesmíru. Venušané vědí, jak dodržovat zákon. Zákon byl psán také pro pozemského člověka. Kdyby lidé Země poslouchali zákon, snadno by dosáhli společnosti jako na Venuši.

Co se nyní stane, je naplnění zákona. Lidstvo dosáhlo poznání, které nekontroluje duchovně. Došlo to tak daleko, že není schopno pokračovat po cestě, kterou nastoupilo – a přežít. Člověk má svobodnou vůli. Proto mu bylo povoleno zajít tak daleko. Ze stejného důvodu mu bude povoleno zajít po nejzazší hranici. Bude mu dovoleno obrátit nenávisť proti sobě samému. Bude dovoleno, aby byl udeřen nenávisť, kterou sám kolem sebe vypěstoval. To bude mít pro lidstvo za následek nejstrašnější pohromy. Atomovou válku, která přinese hrůzy a utrpení.

Protože zákon nikomu nepovoluje zasahovat, nezasáhneme. Na straně druhé bude lidstvu poskytnuta pomoc. Mimo jiné proto, že člověk o tuto pomoc žádal a proto, že hodně lidí na Zemi s přijetím této pomoci souhlasilo. Tato pomoc bude poskytnuta jen těm, kteří s ní dobrovolně souhlasili. Když dosáhnete zoufalství nejvyššího stupně, přijdeme z vesmíru tak, aby nás lidstvo pochopilo a rozumělo nám. Lidé nás budou vidět, slyšet a cítit. Rychle zastavíme válku. Stane se to v jedné sekundě. Současně budeme hromadně stěhovat lidi přebývajících na Zemi. Budeme je hromadně evakuovat do gigantických vesmírných lodí, které byly k tomuto účelu zkonstruovány. Všechno, co se této operace týká, bylo dokonale vypočítáno. Všechno bylo pečlivě naplánováno.

Po tomto stěhování nastane převrácení Země. Její nynější povrch se zcela změní. Lidé nepoznají svou Zem. Budou si muset udělat nové globusy. Převrácení bude trvat jen chvíli. Bude rychlé jako blesk. Když bude po všem, bude možné atmosféru vyčistit od nečistot uložených do ní lidstvem. Potom bude znovu možný život na Zemi. Potom se život na Zem vrátí.

Brzy znovu vyraší rostliny. Znovu se objeví zvířata a ptáci. Lidstvu bude poskytnuta další pomoc – v rekonstrukci jeho Země. V průběhu šesti měsíců bude většina z ní znovu

vybudována tak, že život bude moci pokračovat způsobem přiměřeným člověku. Zcela novým způsobem. Současně bude člověku povoleno cestovat vesmírem. Naučí se věci, které dnes nezná. Naučí se, jak dělat věci, které dnes neovládá. Z vnějšího světa mu budou dány věci, o nichž dnes pochybuje, že existují.

Lidé vracející se z vesmírné lodě se usadí tam, kde se jim bude nejvíce líbit. Není důležité, kde se člověk rozhodne zůstat. Místo, na které byl dotyčný zvyklý, místo, kde nyní žije, bude umístěno jinam. V každém případě s ohledem na zemskou šířku a délku. Není to konkrétní místo, je to duch reprezentovaný každým člověkem, který je životně důležitý. Místa, na která přijdete, jsou druhořadá. V každém případě budou všechna nová.

Slovo je živé! Vyřknete-li slovo, je to vlastně vaše vědomí, které ho řekne. Vaše vědomí je zcela živé. Vědomí vysílá impuls, který udeří do jiného slova, které je jím ovlivněno. Hlíďte vaše slova. Važte je na lékárnických váhách!

Když někdo doopravdy miluje své blízké, neublíží jim. Za žádných okolností. Neuhodí je špatnými myšlenkami ani zlými slovy. K blízkým se obrací s láskou a důvěrou. Když je každý jednotlivec v souladu s touto zásadou schopen žít, ostatní věci budou následovat. Potom na Zemi zavládne spravedlnost.

Rozdíl třídy, hierarchicky, mezi dnešním člověkem a lidmi zítřka, kteří udělali krok, bude právě tak velký, jako je rozdíl – hierarchický rozdíl – mezi člověkem a zvířetem dnes. Z toho můžete pochopit, jak vysoko člověk na žebříčku hierarchie stoupá. Člověk udělá obrovský krok.

Pokud lidé jeden druhému nemohou prokazovat právo lásky, není to vina Boha. Ve skutečnosti jsou vinni ti, kteří nejsou schopni dodržovat zásadu lásky, zásadu milování svého souseda: **Čiňte jiným to, co chcete, aby oni činili vám.** Je to tak jednoduché!

Mnozí lidé pochybují o existenci létajících talířů. Říkám vám: Čekejte, dokud nepřijdou ve velkých počtech. Předvedou svou schopnost letu, své objevení a zmizení. Zmatou lidi do takové míry, že nikdo nebude chápat, co se děje. Bylo napsáno, že na obloze bude znamení. Toto znamení už vidělo hodně lidí, ale před koncem tohoto věku ho uvidí každý člověk na Zemi. A bude překvapen.

Čím lépe chápete hierarchii, tím lépe pochopíte sled událostí, které se stanou na Zemi. I to, co bude následovat. Dovolte mi proto dát vám další informaci.

Rostliny mají vlastní hierarchii. V rostlinné říši se nalézá nejnižší forma vědomí. V minerální říši není vědomí. Jsou v ní fyzikální zákony, nikoli hierarchické. Minerální říše má schopnost pohlcovat a znovu vysílat impulsy. Je to způsobeno fyzikálními zákony, které drží minerály pohromadě. Když vezmete molekulu, odhalíte mezi elektrony a jádry atomů silové pole elektrického napětí. Tato silová pole mají určitou frekvenci. Tyto frekvence mohou být ovlivňovány a změněny silou myšlenky. Tyto změny mohou být znovu zaznamenány citlivými osobami. Odhlédneme-li od toho, nemá minerální říše vědomí jako takové. Tato elektrická silová pole mohou za příznivých chemických podmínek vytvořit první jednoduché tělo. Nejnižší formu v hierarchii rostlin.

Vědomí rostliny se mění pomalu. V průběhu milionů let sbírá zkušenosti. Když její zkušenost narostla dostatečně, aby podminila novou formu života, rostlina se promění. Potom vstoupí do nové třídy v hierarchii. Do nejnižší třídy v živočišné říši. Nejdelší časové období se tráví v rostlinné říši. Po vstupu do živočišné říše běží evoluce rychleji. Končí u lidoopů. Lidoop nemá vůbec nic společného s člověkem.

Pak nastane další proměna. Objeví se nová forma života. Forma, která už dnes na Zemi neexistuje. Evoluce probíhá rychleji než předtím. Rychleji než v živočišné říši. A pak, poprvé, nastane čistě duchovní přeměna. Přeměna, která byla dána tehdy žijícím jednotlivcům. Tím se dosáhne lidské úrovně. Člověk v hierarchii patří vysoko, byl stvořen dle obrazu Božího. Evoluce běží rychleji, jakmile bylo dosaženo lidské úrovně.

Lidský mozek je tak dokonalý, že nic z toho, co bylo ve vesmíru stvořeno, jím nemůže být nepochopeno. Proto je pro člověka škola života také nutná. Prostřednictvím školy života se musí učit, že živočišná úroveň musí být zachována. Zcela. To je hierarchická evoluce, která na Zemi dodnes probíhala.

Blížící se duchovní proměna způsobí, že všechny buňky lidského mozku budou použitelné. To znamená, že člověk přijde blíže k Bohu a k Božímu království, neboť bude schopen Boha a jeho Království lépe pochopit. Potom může také pochopit, že nebude-li žít v souladu se zásadou lásky, nebude schopen životem projít.

Řekl jsem, že to, čemu obvykle říkáte „hmota“, není zcela mrtvé, jak by si někdo myslel, nýbrž že minerály jsou schopny pohlcovat impulsy. Když vezmete v úvahu vlastní tělo, zjistíte, že se skládá výhradně z minerálních sloučenin, které jsou velmi složité. Když rostlina přijde do styku s vědomím, které je vyšší než její vlastní, je každá část rostliny ovlivněna. Jinými slovy: Jíte-li rostlinu ještě živou, nebo ještě lépe, jíte-li plod rostliny, vaše vědomí ovlivní tento plod nebo tuto rostlinu. Tento vliv vyššího vědomí je v minerálech, které opouštějí vaše tělo, pohlcen a zaznamenán. (Případně v semenech, která prošla tělem vyššího vědomí.) Když se jiná rostlina dostane do styku s minerály s takovou indukci vědomí, když se rostlina setká s vyšším vědomím tohoto minerálu, toto vyšší vědomí se rozšíří do celé rostliny. Pomocí elektrických silových polí minerálů se může do rostliny indukovat vyšší vědomí. Když tedy jíte rostlinu nebo ovoce živé, pomáháte rostlinám v jejich evoluci. Pomáháte nižší třídě hierarchie.

Zvířata nemůžete jíst, aniž byste je nejdříve nezabili. Proto v tomto případě žádné vědomí nepomáhá. Celá věc je zbytečným překročením zákona. Byla to drahá praxe. Cenou bylo 700 - 800 let z vaší jinak normální délky života. To je jiný význam „prvního hříchu“ nebo „dědičného hříchu“.

Rostlina pomalu postupuje. Život za životem, až dosáhne určité úrovně vědomí. Potom nastane změna, která je dána z kosmu. Pro vědomí rostliny je tedy nezbytné, aby bylo posunuto k absolutně nejvyšší úrovni hierarchie. Můžete to nalézt ve vykopávkách. Ve vašich uhelných žilách jste viděli rostliny, které už na Zemi nerostou. Existují někde jinde.

A teď se zeptáte, jaké v tom všem mají místo geny a chromozomy? Když je vědomí pozvednuto, rozšíří se do celého fyzického těla. Jinými slovy: Bude ovlivněno geny a chromozomy. Tělo, které je výsledkem změněných genů a chromozomů, může ubytovat vyššího ducha, vyšší vědomí. Všechno je tak vzájemně spojeno. Evoluce je výsledkem vědomí. „Hmota“ je zcela ovládána vědomím.

Řekl jsem, že vyčistíme Zem a atmosféru Země od nečistot uložených do ní člověkem. Vysvětlil jsem rovněž, že je během očištného procesu potřebné lidstvo evakuovat ze Země. Zem nebudeme čistit jen od radioaktivity. Síla myšlenky je vážná věc. Něco, na co si musíte dávat pozor. Řekl jsem, že slova a myšlenky žijí. Jsou to impulsy vycházející z něčeho živého. Je to vlastně začátek stvoření.

Vědomí je dosud projevováno člověkem. Myšlenky, které člověk kolem sebe rozložil, vážně ovlivnily Zem. Zem byla ovlivněna. Všechny věci, jimiž se člověk obklopil, byly ovlivněny. Vysvětlil jsem, že nepatrná silová pole existující uvnitř atomu, jsou citlivá.

Řekl jsem, že jsou schopna přijmout a hromadit myšlenkové vlivy, jelikož myšlenka sama je elektromagnetickým silovým polem. V lidské bytosti se děje víc věcí, než si člověk uvědomuje. Všechny myšlenkové impulsy, které byly lidstvem vyslány, byly pohlceny a zaznamenány věcmi, které člověk vytvořil a jimiž je obklopen. Proto převrátíme Zem. Proto necháme zmizet všechno, co bylo vytvořeno prostřednictvím myšlení člověka a tudíž bylo ovlivněno jeho špatným vědomím. Jinak byste byli znovu vystaveni stejným vlivům. Zaznamenali byste je ve svém vědomí po návratu na Zem. Všechno by se opakovalo. Proto očištný proces, proto převrácení Země. Nejen atmosféra musí být očištěna, ale i celý zemský povrch. Kde je nyní souš, bude oceán. Kde je nyní oceán, bude souš. Je to potřebné. Je to Boží zákon, část karmického očištění.

Řekl jsem, že se dělá duchovní třídění lidí. Čistě duchovní. Nemá vůbec nic společného s tím, jaké poznání nebo vzdělání člověk měl. Proto se také lehce může stát a stane se to v tisíci případech, že lidé trpící nemocmi, mrzáci nebo jedinci s dědičnými vadami apod., budou přijati. Budou zcela vyléčeni. Po návštěvě vesmírné lodi budou normální.

Na lidské úrovni se můžete ptát: Jak je to možné? Uvedme si příklad: Člověk mohl ztratit úd nebo se narodil s nějakou abnormalitou. To se najednou upraví. Vysvětlil jsem, že je to v důsledku karmického očištění Země. Uplatňuje se zásada Milosti. Prosím vás, následujte mne v této myšlence. U nás není nic nedokonalého. Všechno je dokonalé. Naše znalost „hmoty“ je dokonalá. Když člověk začíná život v zárodečné úrovni, proběhnou jisté chemické a elektrické procesy. Opakuji, je to věcí elektrických impulsů a chemických procesů v duchu zvláštního zákona. Jednotlivec se plně vyvíjí. Teprve v okamžiku narození vstupuje do života to, co označujete jako duše. Vy berete v úvahu okamžik početí. My počítáme se zcela jiným začátkem. V okamžiku, když žena otěhotní, duše, vědomí jdou na jakousi čekací listinu, aby byly připraveny v okamžiku početí, tedy narození do člověka vstoupit. Pak také lehce pochopíte, co je míněno pojmem „počet Duchem svatým“. A pak také porozumíte odpovědi: Nelze se dopustit vraždy plodu. Není co zabít. Budete ovšem překážet v cestě duši. A to je porušením zákona.

Známe dokonale zárodečnou úroveň a vývoj. Proto jsme schopni člověka zcela obnovit. Můžeme to udělat obnovením procesů, které způsobí růst ramene nebo nohy. To se děje cestou chemických a elektromagnetických impulsů. Můžeme vám také prozradit, že pro tyto účely máme nástroje a přístroje. Vy máte také v nemocnicích přístroje. Naše jsou však lépe vyvinuty. Naši chemici mají více vědomostí. Víme, že mezi jednotlivými buňkami je silové pole. Toto silové pole zahaluje každou buňku těla. Můžeme ho ovlivnit. Můžeme ho změnit. Zkrátka můžeme vytvořit nové buňky. Jsme schopni znovu nastartovat celý proces tvoření, přinutit nové rameno nebo nové oko růst.

Říkal jsem vám, že lidský mozek je tak důmyslně sestrojen, že uvnitř galaxie vlastně neexistuje nic, co by člověk nebyl schopen pochopit. Ovšem tehdy, až všechny buňky jeho mozku budou použitelné. Musíte mi však správně rozumět.

Mozek je vlastně centrální skladiště. Impulsy, které z člověka vyzařují nebo k němu přicházejí, nevycházejí nebo nevcházejí do mozku jako takového. Děje se to někde jinde v těle. Pod srdcem je centrum, jehož důležitost si člověk doposud neuvědomil. Lidé chápou, že se tam něco děje. Myšlenky se netvoří v mozku, jak by si člověk myslel, nýbrž kolem bránice. V místě, jemuž říkáte solar plexus. V tomto centru nastává elektrický výboj ovlivňující buňky mozku. Tato činnost je dokonalá. Mozková buňka ukládá elektrický impuls. Je schopna s ním pracovat a dát ho dál. Mozek je velice jemný nástroj, ale pouze nástroj. Nemá nic společného s duší reprezentovanou jednotlivcem jako takovým. Duše je rozložena v celém těle. Jeho ustředím je solar plexus.

Říkám vám to proto, abyste důvěřovali blízcím se událostem. Nic není mimo kontrolu. Nic není ponecháno náhodě. Ovládáme všechno. Nejen lékařskou vědu, ale také

oblast duchovních věcí a pochopení. Proto mohu říci: Všechno je dobré. Pamatujte na to a nezapomeňte! Protože člověk se brzy ocitne v situaci, kdy si mnozí lidé budou přát, aby rychle umřeli. Mnoho lidí bude v situaci, kdy budou prosit: „Ať ke mně přijde smrt a vysvobodí mne, vysvobodí mne z mého trápení a utrpení.“ Bude se to týkat milionů a milionů – mužů, žen, dětí. Avšak víte, že pomoc je na cestě. Víte, že miliony a miliony lidí se dostanou do vesmírných lodí, v nichž bylo vše pečlivě připraveno na jejich přijetí. Těm, kteří byli zmrzačeni nebo týráni, bude poskytnuta okamžitá pomoc. Účinná a stoprocentní.

Ostatní zemřou. To je něco, co jste sami tak často vyzkoušeli. Brzy se inkarnují někde jinde. Budou žít nový život na jiném místě. Nebudou vědět, co se s vámi stalo. To je rozdíl mezi nimi a vámi. Oni budou žít nový život. Jejich vzpomínky na to, co se stalo, zmizí. Už nebudou trpět. Budou však znovu žít život, v němž existuje mylná představa. Sami o to požádali!

Ti, kteří přežijí, nebudou mít své přátele nebo příbuzné, děti, nebo děti nebudou mít své rodiče. Budou ovšem vědět, kde jejich drazí jsou a jaká je jejich situace. Nebudou trpět, protože budou vědět, že život je něco osobního. Něco absolutně osobního. A učil jsem, že se nemůžete vázat jeden na druhého. Zvláště duchovně ne. Jinak se nikam nedostanete.

Jiní se výhody této zásady chopili s cílem vlastního prospěchu. Zjistili, že je výhodné být sám. A vůbec nedbali na své blízké. Představují opačný pól. Oni uvedou do chodu to, co je nyní na dosah.

Teprve když je člověk sám postižen, začne přemýšlet. Události, které na lidstvo dopadnou, způsobí, že mnozí lidé budou přemýšlet a změnit své způsoby.

„Světlo“ v podobě síly je zdrojem energie, která je podmínkou života a jeho vývoje. Vy jste částí energie světla. Vaše planeta patří do jednoho Slunečního systému z mnoha. Vaše Slunce má určitou světelnou energii. Energie světla vyzařovaná Sluncem má pevnou frekvenci. Ve vesmíru jsou i jiná slunce, vysílající jiné frekvence, než je frekvence vašeho Slunce. Frekvence Slunce je v tomto slunečním systému vyvolána otáčením slunečního systému v galaxii.

Nyní se světelná energie zvýší. Stane se tak v důsledku změny rotace ve Slunečním systému a v galaxii. Světelná energie bude pozdvižena na vyšší úroveň. Poskytují vám tuto informaci proto, abyste mohli pochopit, že když Bůh stvořil Zemi, tak znal přesný čas pro zvýšení této energie. Proto vám říkám, že to, co se teď blíží k této Zemi, je Boží absolutní vůle, protože to, co se připravuje ve vesmíru uskutečnit, je působení síly Boží tímto způsobem, že přírůstek v energii bude doplněn formou světla. Proto cyklus světla na Zemi úzce souvisí s vývojem Země v kosmu.

Před tisíci lety na Zemi existoval jiný rostlinný život. Živočišný život se podrobil změně. Na jeviště života vstoupil člověk. Jsou to rozdílné úrovně na cestě vývoje. Je nezbytné, aby byl člověk přiveden k bodu, v němž může tento druh přírůstku energie ve formě světla přijmout. Ve vývoji člověk dosáhl stupně, kde tato energie může být přijata mnoha lidmi. Na Zemi nastane změna v uspořádání života rostlinné, živočišné říše a pro člověka.

Když člověk projevuje ducha ve formě inteligence, je v podstatě nevyhnutelné, aby bylo člověku poskytnuto pochopení o této posloupnosti událostí tak, aby vývoj života na této Zemi mohl v budoucnosti pokračovat v míru a harmonii, aby toto zvýšení energie, které se přihodí lidstvu ve formě světla, nebylo zneužito. Na jiném místě o tom hovoříme v

přirovnáních jako o přírůstku vibrací. Člověk o tomto druhu přírůstku vibrací formou světla ví. Vzpomeňte si na vaše laserové paprsky.

Zvýšení energie světla znamená přírůstek ve struktuře silového pole člověka tak, že energie tohoto silového pole je změněna. Znamená to, že energie se zvýšila natolik, že každá buňka, pohybující se v tomto silovém poli, je ovlivněna doplněnou energií. Její pevnost se stupňuje. Proto může být život žit jinak. Energie světla může být řízena člověkem na jiné úrovni od doby, kdy se seznámí s mechanikou slunečního systému. Člověk vlny světelné energie použije k pohybu. Z vlastní vědy víte, že světlo je proudem korpuskul (korpuskule = částice). Rychlost proudu částic se zvýší, vlnová délka se zkrátí. Budete mít jednu formuli pro šíření vln ve světle a druhou pro proud částic ve světle. Díky tomu se život na Zemi radikálně změní. Rotace se zvýší v důsledku setkání s jinou galaxií. Její zvýšení způsobí zvýšení energie světlem. To zase změní stavbu hmoty. Hmota Země je ovlivněna energií světla. Všechno spolu souvisí a je předem Bohem určeno a vypočítáno.

Když dosáhnete bodu, o němž ze zkušenosti víte, že jde o přírůstek energie ve vesmíru, můžete vědecky vypočítat – tj. objevit – nové formy přírůstku energie. Rovná se to znalosti o Bohu a Jeho síle. Ti, kdož tohoto bodu dosáhnou, nebudou nikdy rušit vesmírné pochody. Umožní těmto energiím ve vesmíru působit tak, aby žádné rušení nikomu nezpůsobilo neštěstí. Pak s těmito energiemi můžete pracovat tak, že je použijete přirozeně a nebudete se snažit je změnit k vlastnímu prospěchu. Avšak lidský život se nyní ubírá opačným směrem. Člověk se přírodu pokouší ovládat ve snaze obohatit se.

Existují siločáry tvořící základ stavby a vývoje vesmíru. Jsou světlem v podobě částic a vln. Zvětšíte-li proud částic tak, že zvýšíte rychlost jejich proudu, nastoupí nový čas. Čas a pohyb patří k sobě. Proto se čas rozprostírá v prostoru. Prostor se pohybuje. Je pro vás důležité pochopit tyto skutečnosti, poznat jejich podstatu, působení a funkci, aby se vaše mysl už nikdy nepokoušela tyto energie a siločáry ovládat formou ducha.

Dostáváme se k jádru věci. Duch je silnější než tyto siločáry. Jedině duch, který je pozdvižen, těmto siločárám slouží a používá je. Ale nezneužívá je. Toto poznání může být odhaleno jedině, když mysl ovládá ego. Pak s nimi ego nepracuje, aby se samo obohatilo. Zjistíte, že vlastníte nesmírné bohatství v podobě síly nebo energie. Bude to takový obrovský rozdíl v projevu života, který vstoupí do vědomí, jaké je mezi vámi a minerální říší. Proto je skok, k němuž dojde, tak obrovský, že mu člověk nerozumí. Člověk totiž nechápe vlastního ducha, jelikož nerozumí Bohu. A člověk nerozumí Bohu, neboť člověk vzdoruje zákonu Božímu.

Tyto energie dostane pouze ten, kdo umí ovládat svého ducha svou myslí takovým způsobem, že tyto energie nechává v klidu, takže mohou působit na život harmonicky, klidně a v lásce.

Korpuskulární loď (tj. vesmírná loď, tzv. „létající talíř“) je sestrojena do nejmenších podrobností v souladu s Božím zákonem energie ve formě světla. Světlo korpuskulární lodě je ve formě duchovní síly. Loď se může pohybovat rychleji než světlo. Když se předmět přemísťuje rychleji než světlo, mizí z dohledu. Přechází do další dimenze. Jsme schopni manipulovat s časem. Můžeme to dělat pomocí energie, která řídí světlo. Co děláme fyzicky, děláme tak, že to slouží k povznesení energie. Nikdy k ničivým účelům. Kdo byl v jiné časové frekvenci, protože zůstal v místě s jinou formou pohybu, se bude vyznačovat vědomím v této formě frekvence. Uchopení ze Země bude takové, že člověk opustí světelnou úroveň, která se dnes rozprostírá nad Zemí a přejde do jiné záplavy světla. Člověk bude ovlivněn světlem a energií. **Je to možné pouze s vědomím, které je po duševní stránce v míru a rovnováze.** Vydáte energii v podobě světla v té úrovni, v

němž se Zem bude nalézat. Budete schopni ovládnout „hmotu“ a zvýšit její frekvenci. Není to důležité pro minerální říši. Velký význam to však má pro „hmotu“ ve formě buněk.

Neměli byste se znepokojovat mým učením. Nemyslete si, že je to složité. Nikdo z vás nepřemýšlí o šplouchání vln a o tom, že se mění kvůli příčným točivým silám. Rovněž zde. Zvýšený pohyb způsobuje zvýšenou vibraci ve světle. Vyšší forma vědomí zvyšuje energii v podobě silového pole. Všechno vám ukážeme, vysvětlíme, aby vás světlo, do něhož vstupujete, poslouchalo. Člověk se vyvíjel na Zemi. Byl to vývoj světla a energie. Proto se budování člověka dělo takovým způsobem, že je v těsné shodě s energií, která je kolem něho.

Lidské oko vidí všechno, co je uvnitř světelného spektra. Když zmiňuji světelné spektrum, tak narážím na světelné spektrum Slunce. Při zvýšené intenzitě světla by člověk oslepl. Svými smysly by nepostřehl vyšší formu vibrace. Nemůže tudíž vidět svět plynoucí na jiné frekvenci, třebaže leží kolem či vedle něj. Korpuskulární loď se může pohybovat velkou rychlostí. Proto je pro lidské oko neviditelná. Zvýšením energie v korpuskulární lodi dochází ke zvýšení její rychlosti. Pohybuje-li se loď pod svou frekvencí, znamená to, že se pohybuje pomaleji, než je maximální rychlost. Díky tomu ji lidské oko vidí. Projevuje se formou světla. Snižováním rychlosti se světlo mění a lidskému zraku se loď zjeví třeba jako pevný předmět. Nehýbe-li se loď a udržuje-li si na molekulární úrovni maximální frekvenci, zůstane pro lidské oko neviditelná. Tím jsou vysvětlena slova, že korpuskulární loď může být před dveřmi vašeho domu a vy ji nevidíte. Loď může přijít k člověku tajně. Lidé z ní mohou zůstat před člověkem ukryti.

Lidé z korpuskulárních lodí snižují svou frekvenci, aby se molekuly a bílkoviny v buňce staly lidskému oku viditelné. Mohou proto přijít tajně a najednou se před vámi objevit v podobě světla a energie. V té chvíli přichází zdroj světla, s energií ve formě ducha. Budete ovlivněni tak, že váš duch bude ovlivněn tou energií, jež se projevila kolem vás a bude vám umožněn kontakt s korpuskulární lodí. Při styku s nimi byste se neměli znepokojovat. Věřte, že je to něco přirozeného. Není na tom nic záhadného. **Jedině ten, kdo duševně projevuje ducha schopného přijmout tuto energii, bude schopen prožít transformaci z jednoho věku do druhého.**

Silové pole v člověku určuje lidské přežití. Znamená to, že člověk zůstává naživu se svou myslí a jde do nového světa. Ti, kdož na Zemi projevují pozemské smýšlení, budou muset jít do světa, kam toto smýšlení patří. Jen ten, kdo je v duševní rovnováze se svým duchem, přežije na buněčné úrovni. Je nezbytné začít s touto duchovní školou, aby mysl mohla být vynesena na úroveň, kde by nebyla ovlivněna negativním egem. Ego by se mělo změnit tak, aby se samo dalo do služby Boží síly v kosmu. Taková je sloužící mysl. Způsobuje, že duchovní síla přicházející zvenčí, nerozdělí molekulu a bílkovinu. Tím se atomizuje lidské tělo. Vlastní silové pole člověka bude na úrovni, kdy se zvýšená energie shromáždí v těle, aniž by buňky a bílkoviny byly postiženy.

Z tohoto důvodu bylo nevyhnutelné jít vstříc v bodě ležícím v polovině cesty, abyste dosáhli úrovně, v níž jste potkali jinou formu energie. Je to zákon pomoci. Dodržujeme ho do písmene. Za žádných okolností nesmíme rušit stavbu těla jiné lidské bytosti. Lidské tělo, které má stavbu shodující se se silovým polem přicházejícím zvenčí v podobě energie, bude schopno udělat poslední krok k setkání s korpuskulární lodí. Toto poznání je alfou a omegou vašeho budoucího života. Měli byste ho předvést v posledních dnech Země. Stanete se tak zdrojem světla svých blízkých. Kdo nemá sloužící mysl, nemůže sloužit Božímu zákonu a síle. Bůh je největší služebník ve formě ducha a síly. Měli byste pochopit, že pozdvihnout lidské vědomí na úroveň, která je podmínkou pro setkání s námi, je potěšením neboť pak potkáváme život, jemuž jsme sloužili s láskou.

Zanechte všeho, co není nezbytné ve vašem myšlenkovém světě a připravte se. Síla se stupňuje. Způsobí postižení lidské mysli – negativum se stane negativnějším,

pozitivum pozitivnějším. Přírůstek síly prosakuje lidským duchem. Je-li lidský duch v nesouladu s lidskou myslí, dojde ke zkratu. Pojistky shoří.

Když se energie projevuje v mysli a v duchu, nemůže ke zkratu dojít. Místo toho do lidského vědomí vstoupí nové světlo. Energie přijde nejdříve k tomu, kdo je připraven ji přijmout, aby ji odevzdal v podobě čisté sloužící mysli.

Řekne-li vám někdo: Proč tedy Bůh nezlikviduje tento nepořádek? Proč nezabrání, aby k němu došlo? Můžete odpovědět, že člověk má vlastní svobodnou vůli. Kdyby ji člověk neměl, nebyl by schopen se vyvíjet. Byl by otrokem Boha.

Víra v Boha za všech okolností. To je jediný požadavek. Člověk uvěří v Boha a uzná zásadu lásky. Kdo tak učiní, bude v bezpečí. Říkám-li, že Boží království přichází na Zem, myslím Boží vědomí, které bude na tuto planetu rozšířeno s větší intenzitou. Je-li člověk ochoten přijmout Boží sílu, ochoten otevřít se Jí, pak mu Boží síla může být poskytnuta – může dojít k duchovní proměně.

Může-li člověk stát tvář v tvář Bohu, aniž by se za sebe styděl, pak už nic nepotřebuje. Kromě toho, že musí pracovat sám se sebou a v sobě, aby dosáhl lepšího pochopení.

Každý jde jinou cestou. Všechny ovšem vedou k Bohu. Dřív nebo později k Němu cesta povede.

Celý váš myšlenkový svět by se měl zajímat o jediné – o Boha.

Milujte v sobě život. Pak milujete Boha. Začínáte-li hledat Boha, máte jedinou cestu. Jedinou možnost. Musíte se obrátit k sobě. Musíme Boha hledat uvnitř sebe.

Zastavte myšlení – nalezněte mír. Prostřednictvím hledání v lidském vědomí naleznete mír. Pevný bod v lidském vědomí. Zde byste měli hledat a modlit se, neboť Boží síla je ve vašem nitru.

Lidské vědomí se stane božským. Člověk si bude uvědomovat Boha v sobě. Ve svém těle jste podobni Bohu. Tohoto Boha si však vůbec neuvědomujete. Je analogií s pravým Bohem ve vesmíru. Nevíte o Bohu uvnitř sebe, ve svém životě. Nemáte spojení s Bohem ve vesmíru, třebaže jsou totožní. Liší se jen v projevu energie.

Všechno je vytvořeno duchovně, působením ducha a energií ducha. Vývoj na Zemi plynul miliardy let ve „hmotě“, v rostlinné říši a ve zvířecí říši, aby vyprodukoval člověka. Vývoj se ubírá dvěma odlišnými způsoby. Pozvolné zvedání vědomí pomocí zkušenosti. Když zkušenost dosáhne určité frekvence, může být udělán skok. Pozvolný vývoj má menší význam. Vývoj ve skocích má cenu. Proto se vývoj Země periodicky opakuje ve skocích. Periody mezi skoky jsou v důsledku nahromaděné zkušenosti prostřednictvím postupné zkušenosti kratší a kratší.

Vývoj je možný pomocí Boží síly. Boží síla působí v celém vesmíru formou světla. Čím větší je duchovní pochopení člověka, tím větší je síla – ve formě světla. Když byl sluneční systém čistou hmotou, Slunce mělo jiný druh síly, jinou formu světla. Když došlo ke skoku ve hmotě a rostliny se projeví, Slunce bylo ovlivněno silou rostlin. Díky tomu se síla zvýšila a vrátila se k rostlinám. Rostliny se proměnily. Proto jsou duch a hmota spojeny stejně jako je člověk duchovně spojen s Bohem. Bůh je spojen s člověkem.

Nyní přichází na Zem větší síla ducha. Zároveň se zvýší rotace. Síla Slunce vzroste, protože se zvýší rotace. Síla Slunce vzroste díky rotaci i díky duchovní síle reprezentované životem v systému. Síla se vrací a pozdvihuje ducha k doplnění energie.

Následující proměna může nastat.

Všechno, co Bůh vypracovává, je samo-tvořící a samo-pozdvihující – ve formě ducha a síly. Když se vyvíjíte ve formě ducha, pozdvihujete Boží sílu ve vesmíru. Formou vlastní síly přidáváte sílu vesmíru společně s Bohem. Boží síla se pak ve vesmíru zvýší, díky duchovnímu pozdvižení ve vědomí. Proto je stvoření nekonečné. Proto jste stvoření k Božímu obrazu. Proto jste vy a Otec jedno.

Tímto přirovnáním můžete pochopit, že jdete-li proti Boží síle, proti Božímu zákonu, jednáte proti tvořivé síle, proti životu. Jdete-li ve shodě s Božím zákonem, s Božím duchem, pozdvihujete život. Jdete v souladu s vlastním smyslem života. Pak pracujete s Bohem, v Bohu a pro život. Splyňte s Boží silou uvnitř sebe, splyňte s tvořivou silou.

Hovořil jsem o duchovní hierarchii a hierarchickém pořádku. Hierarchický pořádek můžete přirovnat k pyramidě. Toto přirovnání pochopíte takto: Když dojde k proměně na jednom místě ve vesmíru, dojde k proměně i na jiných místech života. Měli byste pochopit, že k přeměně v rostlinné říši dojde díky působení síly, jež je za zkušeností. Děje se to s empirickým základem jako podstatou.

Rostlinná říše se mění. Platí to však jen částečně. Proto se proměna stane jen tam, kde je základem zkušenost. Dojde k tomu jen, když budete na základě zkušeností připraveni změnu přijmout. V živočišné říši i u člověka je to stejné.

Zkušenost leží ve vědomí. Je do něho vestavěna tak, že nikdy nepochybujete, zda něco děláte dobře nebo špatně. Jen aby byl přítomen empirický základ. To je pojitko s duší. Je to spojení s duchovnem. Jde o kosmický kontakt.

Empirický základ je u lidí základem nastávající změny. Zkušenost plyne prostřednictvím času, jenž se rozprostírá v prostoru. Zkušenost je budována pomalu. Suma takové zkušenosti je shromažďována tak, že zkušenost může být v pozadí právě té síly, která je pro změnu nezbytná. Potom to bude celková nashromážděná zkušenost všemi úrovněmi na cestě života, která bude pro člověka základem přeměny.

Člověk projevuje sílu formou ducha. Tato síla se projevuje tak, že výsledek je zaznamenán díky síle. Proto můžeme říci, že tolik a tolik lidí má nezbytnou zkušenost, aby u nich došlo k proměně. Současně jsem říkal, že další lidé se také blíží k nezbytné síle – duchovní – aby proměnu přijali. Potřebují už jen malou zkušenost, k získání síly ducha, který proměnu určuje.

Proto se empirický základ na Zemi pro takového člověka buduje přísněji. Formou určitých událostí kolem člověka. Události na Zemi byly v dvacátém století takové, že celá planeta byla pod trvalým vlivem pozitivního i negativního, aby byl vyvolán empirický základ pro spoustu lidí. Aby přírůstek síly v jednotlivci mohl dosáhnout takové úrovně, jež ho opravňuje k proměně.

Berete-li ohled na zákon života a smrti, není tak důležité, zda zkušenost vede k smrti. Proto hodně z událostí, k nimž v dvacátém století na Zemi došlo, dalo mnoha lidem empirický základ. To by bez nich nebylo možné. Člověk žil na Zemi podle zásady, že mu kosmos slouží. Zapomněl, že člověk je umístěn na této Zemi, aby sloužil kosmu.

Člověk projeví jinou formu duchovního života. Hierarchický pořádek je tedy možné porovnat s pyramidou zvedající se k větší dokonalosti. Utvoříte tak nový základ, přijmete novou zkušenost života a dojde k novému povýšení.

Během věků docházelo k návštěvám z vesmíru. Člověk potkával bratry a sestry z vyšší úrovně hierarchie – přirovnání pyramidy bylo člověku dáno dvěma způsoby. Jedním bylo projevení fyzické, jako památník doby, která uplynula a zároveň jako upozornění k návratu. Proto byly pyramidy budovány na různých místech. Člověk si ve svém sobectví

myslel, že by mohl přitáhnout Boží sílu prostřednictvím přirovnání pyramidy vybudované jako oltář. Proto stavěl pyramidy, aby vyzval bohy, aby mu sloužili. Realistický postoj k životu ukazuje jiný směr. Člověk by se měl snažit sloužit kosmu duchovním postojem tak, aby přirovnání pyramidy nebylo nutné.

Bude sloužit kosmu podle zásady pyramidy, pozdvižením formou ducha a síly, aby se připojil ke kosmu svého vlastního ducha a síly. Jako pravý služebník v síle, k síle a se silou. Vesmírná síla a lidská síla budou stejné. Dotyčný bude usilovat dosáhnout stejného bodu v hierarchickém pořádku. Bude pozdvihovat ducha k větší dokonalosti, k Božímu království. To je uvnitř vás. Duch Boží ve vás sídlí v podobě síly, která se projevuje ve vašem životě. Váš životní projev s ní proto musí být ve shodě, abyste se mohli dívat na Boží království v sobě a jeho prostřednictvím se dívat na Boží sílu v kosmu. Pak se stanete pravými služebníky ve svém chrámu. Pak pozvednete sami sebe k větší dokonalosti.

Hierarchie pak přijde k vám z vyšších říší. Budete mít jiný životní projev síly díky duchu. Tento životní projev je možný jen s čistou myslí. Ta je možná pouze díky lásce k životu. Pravá láska je realistickým postojem k životu. Uznáte život, božsky stvořený, na cestě k větší dokonalosti. Bez ohledu na to, co tento život projevuje v podobě mysli, ducha nebo podoby. Sloužíte síle tohoto života vlastním duchem a silou. Přinášíte tomuto životu větší poznání, jež vede k větší dokonalosti. Jste služebníky navenek, v chrámu, v hierarchickém pořádku a v kosmu Boha. To je zásada sloužení, projevená v dualitě.

Abyste poznali, co přijde, budu vám vyprávět o duchu a síle, jež je v těle, aby vaše vědomí pochopilo, co vás čeká. Duch je síla. Světlo je síla. Síla je duch a síla je světlo. Zmiňoval jsem se o silových polích, jež se rozprostírají v lidské hmotě mezi buňkami. Jsou to silová pole, podobná silovým polím v kosmu. Stejně jako je vybudován kosmos, jste vybudováni i vy. Silová pole v kosmu vyvolávají točení a to současně vyvolává silová pole. To je struktura síly galaxie. Galaxie se také otáčejí. Vytvářejí silová pole mezi galaxiemi. Měli byste pochopit, že síla způsobuje otáčení a že točení zvyšuje sílu. Člověk žije ve shodě s tou galaxií, do níž patří Zem ve své rotaci. Lidské buňky jsou vybudovány podle vzoru shodujícího se se silou v galaxii. Duchovní síla zvyšuje sílu v silovém poli.

Máte tedy sílu projevenou ve vás. Ten, v kom je síla zvýšená formou ducha, sílu v sobě zvyšuje tak, že síla, kterou v sobě má, bude pozdvižena na vyšší úroveň.

Galaxie pozvedá sama sebe díky síle. Člověk pozvedá sám sebe stejným způsobem – díky duchu. Tyto dvě věci jsou vzájemně těsně spojeny. To je příčinou jevu proměny člověka.

Silová pole, která budete projevovat po proměně, budou jiná, než silová pole, která jsou všeobecným případem na Zemi. Korpuskulární loď projevuje sílu ležící na jiné úrovni, než je síla na této otáčející se Zemi. Molekulární struktura korpuskulární lodi je jiná než všeobecná molekulární struktura na Zemi. Hovořím-li o všeobecné molekulární struktuře na Zemi, nemyslím zemské jádro, nýbrž skořápku, která se kolem něho otáčí. Díky silovému poli je síla korpuskulární lodě reprezentovaná molekulou jiná, než síla reprezentovaná touto Zemí. Zároveň je duchovní síla korpuskulární lodi díky poznání jiná. Silové pole se liší od zemského. Nic zemské nemůže být vyzvednuto do korpuskulární lodi bez změny odehrávající se v silovém poli těla. Silová pole se musejí shodovat. Člověk, který je sám se sebou ve shodě v podobě pravdy, bude mít v silovém poli sílu shodující se se silou korpuskulární lodi v duchu. Zároveň se shoduje se silou korpuskulární lodě ve hmotě. Ducha a hmotu nelze oddělit. Proto zvýšení síly, k němuž dojde při setkání s korpuskulární lodí, bude působit tak, že ho budete moci zacítit ve svém silovém poli. Tak

budou ovlivněny buňky.

Hranice mezi setkáním dvou silových polí je vysvětlena takto: Je-li silové pole korpuskulární lodi tak velké, že silové pole člověka je zvýšeno, pak nemůže snést přírůstky v síle silových polí. Buňky zemřou díky tomu, že jedna odpuzuje druhou. Tělo se rozloží na prach. Na druhé straně, jestliže se silové pole těla shoduje se silovým polem korpuskulární lodi a s duchem korpuskulární lodi, přírůstek v síle ovlivňuje vaše silové pole a struktura buněk se nerozloží. Prostřednictvím doplněné síly se zdokonalí. Taková hmota pak stoupne díky síle a duchu. Pak se shodujete s tím druhem hmoty, který představuje korpuskulární loď. Z vašeho těla se ztratí neklid.

Jděte směle a nebojácně do korpuskulární lodi. Bude to pro vás jako projít elektrickým proudem. Věřte, že síla, kterou přijmete, změní vaše tělo.

Boží síla působí všemi úrovněmi podle účelu. Tím je pozvednout úroveň. Proto Bůh není nikdy blíž než síla představovaná duchem. Pokud by Bůh zvýšil svou sílu v místě, kde tato síla nemá žádnou možnost existovat kvůli silovému poli reprezentovanému na tomto místě, zničil by Bůh své vlastní stvoření. Síla, kterou projevíte díky pozvednutí ducha, bude silnější. Vaším údělem bude jiný druh života v duchu a hmotě. Když zmiňuji „úděl“, měli byste mě pochopit správně. Mít větší poznání vyžaduje ducha a jeho ovládnutí. A projevení se sloužící mysli. Vaše vlohy budou zvýšeny. Měly by být vedeny prostřednictvím ducha. Silová pole, jež pak budete projevovat v sobě, budou taková, že všeobecná silová pole Země budou ovlivněna vaším silovým polem. Proto hmota musí poslouchat. Život tak, jak je projevován na Zemi, musí poslouchat vaši duchovní sílu.

Měli byste si zapamatovat, že žádná duchovní síla by neměla ovlivňovat sílu jiného ducha proti jeho vůli. Jinak nutíte, jinak porušujete svobodnou vůli, jež by měla být projevována životem. Vnucovali byste někomu jinému filosofii života, sílu života, jenž na druhé straně nemá možnost projevení. Pak jdete proti myšlence, spočívající ve vývoji síly. Považujete se za mistra, ne za sluhu.

Bůh je mistr. On slouží. Ten, kdo chce být mistrem, musí sloužit a nikdy vládnout. Proto Bůh nevládne životu, ale pracuje se životem ve formě ducha a síly, aby jako služebník mohl život pozvednout k větší dokonalosti. Pak budete mít pravou formu poznání v lásce k životu.

Setkání s korpuskulární lodí bude pak zcela svobodné z její i z vaší strany. Život je svobodný, duch je svobodný – protože Bůh je svoboda. Blahoslavený ten, kdo dává svobodný život svému sousedovi a sám je v duchu svobodný.

Stáří pyramidy je kolem 60 000 let. Pyramida přežila již jedno převrácení Země a je to vidět. Je však dostatečně pevná, aby odolala vlivu, jemuž byla vystavena. Skutečnost je taková, že voda jednou vystoupila k vrcholu pyramidy, aniž by ho převýšila. Dojde k převrácení Země. Je to nezbytné, aby se vyčistila od jedu, který na ni člověk zanesl. Hovořím-li o jedu, hovořím o nepořádku, který se člověk chystá v mikrokosmu udělat tak, že mikrokosmos nebude sloužit životu, nýbrž ho bude ničit. Mikrokosmos díky zásadě lži bude odporovat svému účelu. Proto dojde k převrácení Země, aby se mohl očistit. Hmota Země bude mít v každé molekule jiný druh frekvence otáčení než má dnes. To způsobí, že se materiál zcela změní. Změna zemského povrchu bude konečná a úplná. Způsobí to, že mikrokosmos bude zase sloužit životu na jiné – vyšší – úrovni. Vyzařování z kosmu získá jinou povahu. Dojde k harmonii s vyzařováním z druhu života, který bude v budoucnosti na této Zemi žít. Bude mít vyšší druh vibrací. Způsobí to vyšší kvalita silového pole. Všechno souvisí s vývojem, který Bůh zahájil. Rostlinná říše se stane jinou stejně jako živočišná. Člověk dostane rozum a bude svůj život prožívat s ostatními v plné harmonii a lásce.

Neměli byste být překvapeni, změní-li se mikrokosmos. Uvidíte to na rostlinách. Pozůstatky rostlin objevených na této Zemi mají jinou povahu, než rostliny objevené dnes. Tehdy byla hustota vzduchu a moře jiná. To všechno lze zjistit. Je to normální vývoj. Je to normální, co se týče síly. Síla je vždy zvyšována a mikrokosmos se jí řídí. Je to Boží síla a Boží stvoření. Proto je geomagnetismus Země změněn úměrně geomagnetismu galaxie. Sami pak budete tvořit a uvidíte pracovat vesmírné lodě. Budou to elementární fyzikální a chemické úlohy. Hovořím-li o fyzice a chemii, měli byste pochopit, že myslím, že to bude ta fyzika a ta chemie, které fungují skrze vás. Potom poznáte, že znáte všechno, co se děje ve vesmíru jako celku.

Poznáte-li sami sebe, poznáte svět. Poznáte-li sebe, poznáte vašeho Boha.

O AUTORCE: JAROSLAVA PIPPICHOVÁ-SCHEIDEGGER

Jaroslavu Pippichovou znají čtenáři jako autorku knih *Ostrov samoty*, *Symfonie života*, *Symfonie mostu* a *Sedm šípů – sedm cest k Bohu*. Mnozí vědí i to, že právě díky ní vznikla zásadní kniha *Nové poselství z Prahy*, která přibližuje učení pražské duchovní školy a krok za krokem popisuje *Cestu mystickou*.

Jaroslava Pippichová se narodila v Chrudimi roku 1922, po válce vystudovala psychologii a sociologii na FF UK v Praze a na VŠPS politologii. Pracovala v zahraničním vysílání Československého rozhlasu, odtud však byla po roce 1968 vyhozena. Koncem sedmdesátých let poznala svého duchovního učitele a mistra a jeho prostřednictvím pak učení pražské duchovní školy. Od roku 1981 žila ve Švýcarsku. Svůj život popsala velmi otevřeně v první části knihy *Symfonie života*.

Když roku 1989 opustil tento svět její milovaný syn Martin, začala naplno žít pomocí všem hledajícím. V nakladatelství Trigon vydala *Nové poselství z Prahy* a zajistila jeho překlad také do němčiny a angličtiny, aby se učení pražské duchovní školy mohlo dostat k těm, kdo je potřebují. Přeložila několik knih, zejména z díla Jakoba Lorbera, psala vlastní texty a zaznamenávala poselství z druhého světa, neboť se jí dostalo vzácné milosti být živým mostem spojujícím naši planetu Kříže s věčností: „Je jisté, že bych se bez dokončené *Cesty mystické*, bez mnoha let každodenní meditace a ‚přestavění světél‘ nikdy oním mostem stát nemohla. Ani léčit modlitbami, vkládáním rukou, léčit ‚na dálku‘.“

A právě to dělala, otevřela své srdce i dům všem, kdo se na ni obrátili s prosbou o pomoc. Řídila se při tom dvěma hesly: „Neodeženeš nikdy od svého prahu trpícího člověka“ a „Nedopustíš, aby Slunce vysušilo jedinou slzu, kterou jsi mohla setřít“.

Jaro Pippichová pomáhala vždy zcela nezištně, důrazně varovala před nejrůznějšími falešnými proroky a léčiteli, zejména těmi, kdo finančně těží z nevědomosti a neštěstí nemocných, zoufalých lidí. Ty, kdo se na ni obraceli se žádostí o pomoc, vedla na *Cestu činorodé lásky* a k poznání, že Boha je třeba hledat v sobě, nikoli vně sebe. Připomínala, že najít člověka, který nám umí pomoci, nestačí, je třeba pracovat na proměně sebe samých: „Učinila jsem poznání: ti, kdo spolupracují, tj. jdou *Cestou činorodé lásky* (též k sobě!), zotavují se ze svého trápení a ze svých bolestí. Ale někteří prostě své trampoty hodí na mně a nedělají nic. Takže jsem jedné paní – ač nerada – musela napsat: ‚Chceš-li, abych se za Tebe myla, budu to dělat, ale nebudeš-li spolupracovat, zůstaneš špinavá!‘“ Pro ty, kdo nechtějí zůstat špinaví, pro ty, kdo touží po očistě těla i Ducha, zde uveřejňujeme pokyny pro cvičení, které Jaro Pippichová doporučovala. Jde o jednoduchou, ale účinnou metodu chválení, vedoucí k ozdravení těla i ducha.

Jaroslava Pippichova zemřela ve švýcarském Burgdorfu v prosinci 2013. Urna s jejím popelem byla podle jejího přání převezena v dubnu 2014 do Čech a uložena do rodinné hrobky v Chrudimi. Loučím se s Jaro Pippichovou ozvěnou jejího vlastního pozdravu: „S přáním Lásky, Světla, Síly, Míru, Zdraví a Božího požehnání všem lidem dobré vůle na celém světě a v celém vesmíru.“

Zuzana Zadrobílková, nakladatelství Trigon

Cvičení k ozdravení Ducha i těla podle Jaro Pippichové

Lehnu si naplocho na záda (je to nejpohodlnější poloha, kdy člověk své tělo necítí), položím pravou ruku na srdce, levou ruku na ni, udělám 21 hlubokých nádechů a výdechů, a modlím se velmi pozorně do svého nitra:

„Bůh Já Jsem Zdraví! Jsem zdravá na Duchu i na těle, abych mohla sloužit Bohu a pomáhat těm, kdo trpí, je-li to vůle Ježíše Krista. Moje srdce je zdravé, bije pravidelně a já je chválím. Můj tlak je 140/80 a já jej chválím. (Představuji si stupnici tlakoměru.) Chválím své čelní dutiny, oči (mají tlak 80), nosohltan, zuby, uši, hltan, hrtan, štítnou žlázu, lymfatický systém, plíce, pohrudnici, bránici, průdušky, žaludek, pankreas, slezinu, pobřišnici, žlučník, ledviny, játra, močový měchýř, střeva. (Zkrátka každý orgán odshora dolů, na každý položím pravou ruku a chválím jej. Tam, kde jsou potíže, vystřelím pránu odpovídající čakry.) Dále: buňky, čakry, hormony, že pracují v harmonii. Chválím svou krev, na které spočívá moje duše jako na síti; kůži, svaly, kosti, páteř, klouby, šlachy, žíly, nervovou soustavu, ruce, nohy. Jsem zdravá, abych mohla sloužit Bohu, a prosím Pána, aby mne nenechal trpět, až mne bude chtít odvolat. Milosrdný, milovaný Otče, ty víš nejlépe, co je pro mne dobré. Dej mi proto, co Ty sám chceš!“

Cvičení trvá asi 10 minut, ale musí se opakovat každý den. Asi za týden se člověk začne na cvičení těšit. Asi za 3 týdny se člověk začne uzdravovat. Někdy – což je individuální – jsou mu sděleny rady a pokyny osobního mistra. Neznám příklad, kdy by toto cvičení nepomohlo. Nevynechávat žádný orgán a každý chválit.

Ono „Bůh Já Jsem Zdraví“ znamená: nechávám se vést a řídit Bohem-Duchem, onou Jiskrou Boží, jež sídlí v mém duchovním srdci. Ona nechť mne chrání, uzdraví a pomáhá mi.

MYSTICKÝ SNÁŘ

—

SYMBOLY Z NADVĚDOMÍ VE SNU

HOLUBICE – symbol Ducha svatého

KŮŇ – je symbolem vnějšího člověka, kterého musí ovládnout kočí nebo jezdec, což je symbol pro mystika; ovládnout koně – své vnější já – je symbolem ovládnutí sebe

PEGASUS – okřídlený kůň je symbolem znovuzrozeného člověka

VEJCE – znamením mystického znovuzrození

SVÍČKA – symbolem mystické oběti (dávající světlo druhým, sám zhasínám); hořící svíčka je také příslibem vnitřního světla, tj. duchovního vidění; mnoho hořících svíček znamená: Jsi pilný!

RUCE SPOUTANÉ ŘETĚZEM – jsou znamením lásky k Bohu; ne já, ale On činí skrze mne (ne má, ale Tvá vůle se staň); jsem k Němu připoután do věčnosti a splním každý Jeho úkol

SŮL – tento symbol znamená připravovat se na vykoupení

JEŽEK – symbol mystiků, duchovního poznání, ale též symbol koncentrace, protože se stáčí do sebe

ŽELVA – je symbolem mystické koncentrace, protože mystik vtahuje své smysly do sebe podobně jako želva své údy

PRSTEN – je znamením zasvěcení, symbol věčnosti, symbol mystické svatby

PASTÝŘSKÁ HŮL – je symbolem Hadí síly, Kundaliní

LILIE – královská květina, květina králů čistého srdce, symbolem duševní čistoty, krásné duše a též Boží Matky

PES – symbol věrnosti

STIGMATA – znamení Jednoty s Ježíšem Kristem

POLIBEK – symbol lásky

BÍLÁ BARVA – znamená očistění od hříchů

KÁMEN-KŘIŠŤÁL – je symbolem Krista, nebo Kamene mudrců

SAFÍR – symbolem Kamene mudrců

DIAMANT – symbolem Svatého Ducha

DRAHOKAM – symbol vnitřního Božství

RŮŽE – symbolem Boží Matky

ARCHA – znamená záchranu před záhubou, přechod do nového života; mystický symbol pro lidské tělo, z něhož člověk vystupuje, je-li probuzen Svatým Duchem

MEČ – znamená mystickou smrt

UTÍKAT – urychlení mystické Cesty, únik z vnějšího světa

VČELA – symbol probuzené Hadí síly

CHLÉB – značí přijetí Těla Ježíše Krista

ŽENA – symbolem duše

ROZBOUŘENÉ MOŘE – symbol neklidu v myšlení

LODKA – přechod na druhý břeh

VESLO – symbol síly a mystické Cesty

PERLY – jsou symbolem Božství

KADIDLO – symbol mystického stavu, který znamená přinesenou oběť

KNĚZ – naše druhé Já

KLÍČE – jsou symbolem, že adept dosáhl prvního stupně mystické evoluce

VYTÁHNOUT/TASIT MEČ – znamená se připravit k boji v duchovní práci

KRVÁČEJÍCÍ STOPY VE SNĚHU – člověka vede jeho duchovní vůdce, kterého má následovat

BIČ – znamená mystické smrti

KŘÍŽ – symbolem mystické smrti a nového života, symbolem spasení a vysvobození, symbolem znovuzrození

VĚNEC – dávat věnec na hlavu je symbolem očistění

DUHA – je symbolem smíření s Bohem

SLYŠET ZVONIT ZVON – znamená mystickou smrt

VELKÁ ZÁŘÍCÍ HVĚZDA – je symbolem znovuzrození

VÍTR – přiblížení se Božství

KOTVA – symbolem naděje

OBROVSKÝ SLOUP – je symbolem Božství

BERÁNEK – znamená Ježíše Krista; též člověka, který se podřídil vůli Boží; též oběť mystika, který obětuje své vnější já

PRAPOR – příslib příchodu Pána

PURPUROVÁ BARVA – symbol královské moci

ZÁŘIVĚ BÍLÁ BARVA – znamením duchovního osvětlení

KROTIT BÝKA – znamená krotit své vnější já

RYBA – symbol pravého křesťana

RYBÁŘ – symbol Mistra-Ježíše Krista

LABUTĚ – poslové Boží

KRÁLOVSKÉ ROUCHO – symbol, že králem se stává ten, kdo překonal svět a sám sebe

RYTÍŘ – je symbolem mystika; vytasit meč znamená připravit se k boji v mystice; bojovat znamená vést boj s vnějším světem

LES – symbol vnějšího světa

PTÁK – je symbolem božské duše